Cristina Martín

CLUBUL BILDERBERG. STĂPÂNII LUMII

LIBERA INTERNATIONAL

Tatălui meu,
pentru lacrimile
pe care le-am vărsat
și pentru cele pe care
le vom mai
vărsa.

în românește de
IOANA IONESCU

Editura „Litera Internațional"
O. P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel./fax (021) 3196390; e-mail: comenzi@litera;ro

Traducerea și adaptarea: Ioana lonescu

© Cristina Martin Jimenez, 2005
© de esta edicion ARCOPRESS PRODUCCIONES, S.L., marzo 2007
Copyright © 2007, Litera Internațional
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Ne puteți vizita pe

iJH]www.litera.r0i

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Alice Popescu, Andreea Stoica
Concepția grafică și coperta: Vladimir Zmeev
Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Martin, Cristina
Clubul bilderberg. Stăpânii lumii / Cristina Martin; trad.: Ioana lonescu; red.: Alice Popescu, Andreea Stoica. - București
Litera Internațional, 2007
ISBN 978-973-675-356-5

I. lonescu, Ioana (trad.)
II. Popescu, Alice (ed.)
III. Stoica, Andreea (ed.)
061.236(100)

CUPRINS

INTRODUCERE
Scepticism și certitudine. Aparență și realitate 13

i, Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii 18
Cine guvernează lumea? 19
Atributele Clubului Bilderberg 20
O organizație nedemocrată
care asigură apărarea democrației 22
Mit și realitate 22
O societate pe măsură 23
Forța hotărâtoare a versiunii oficiale 24

r Originile Clubului Bilderberg 27
Cele două tabere ale Războiului Rece 29
Adevărata față a Planului Marshall 30
American lifestyle .• 32
Mișcarea în vederea Uniunii Europene 33
la naștere Clubul Bilderberg 35
Prima întrunire și definiția oficială 36
Clubul Bilderberg a fost fondat în Olanda 39
Marii preoți ai capitalismului 39

3, Fondatorii ... 40
Primii participanți ... 40
Personaje-cheie ... 41
Un personaj nazist și corupt ... 41
Joseph H. Retinger ... 43
David Rockefeller ... 44
Familia Rotschild ... 47
Henry Kissinger ... 50

4, Structura. Cercurile concentrice. întrunirile ... 52
Sancta sanctorum ... 55
Consensul ca normă ... 56
Secretul ca esență ... 57
Jocuri belice ... 58
Călătorii private plătite din bugetul public ... 59
Puteri legislative ... 61
Hoteluri de lux cu teren de golf ... 62
Securitate de elită ... 63
Un singur minut de glorie.
Confidența unui *bilderberger* ... 64
Filiala Clubului Bilderberg din Spania.
Caietul de la Bitâcora ... 66
La Toja văzută din interior ... 67

5 Identitatea secretă a fiecărui *bilderberger* ... 70
Legea tăcerii ... 72
Frivola monarhie ... 73
Miniștri și parlamentari ,,democrați" ... 74
Bănci și multinaționale ... 76
Jurnaliști și intelectuali ... 77
Alți participanți ... 78
Reprezentare globală ... 79
Doamna de Fier. Un exemplu lămuritor ... 80
Doar un for de dezbateri ... 81

6. Celelalte cluburi ale puterii ... 82
Teoria conspirației ... 83
Caracteristici comune ... 84
Skull & Bones. Ordinul capului de mort ... 85
Masa rotundă a lui Cecil Rhodes ... 90
Consiliul Afacerilor Externe.
Adevăratul guvern al SUA ... 92
Bohemian Grove ... 96
Comisia Trilaterală ... 97
Masa rotundă a industriașilor ... 101
Pelerinii libertății ... 102
Pentaveret ... 102

7. Legătura cu masoneria ... 103
O societate frățească și totalitară ... 105
Clubul Bilderberg și aleșii ... 106
Textele masonice esențiale ale satanismului ... 107
Masoneria invizibilă a aleșilor ... 109
Marea lojă Rockefeiler 666 ... 110
Frăția ... 111
Corporatismul Clubului Bilderberg.
O trăsătură tipic masonă ... 113
Simbolismul ocult al bancnotei de un dolar ... 115
Președinți americani masoni ... 117
Ordinul illuminati și profețiile lui Albert Pike ... 118

8. Manipularea instituțională a societății ... 122
Institutul Tavistock ... 123
Cultura *narco* și muzica -
instrumente de control al tineretului ... 124
Fundațiile Tavistock ... 125
Instituțiile Tavistock în SUA ... 126
Războiul ca proces de organizare socială.
Raportul *Imn Mountdn* ... 128
Dușmanul necesar ... 131

9. Evenimente internaționale pregătite în Clubul Bilderberg **147**
Rolul dramatic al Americii Latine 150
Chile și lovitura de *stal* dată de CIA 151
Propagandă politică *sau* acțiune militară 152
Reagan lichidează fantomele din Guatemala 152
A treia opțiune: blocada 153
Panama, un paradis narcotizat 153
Înlocuirea dușmanului necesar 154
Irak. Piatra din pantof 156
Sfârșitul consensului? 159
Stresa. 2004 160
A cincizecea aniversare 161
Israelul și foaia de parcurs 162
Alte decizii care au marcat istoria 163
Armata unică a NATO 164
ONU **165**

io. Ultimele întruniri **167**
Agenda Clubului Bilderberg 167
2005 și eșecul constituției europene 168
2006 și rebelul Hugo Chávez 169
Piața imobiliară americană 172
Aderarea Turciei la UE 173
Clubul Bilderberg 2007 174
Războiul nesfârșit pentru resurse 176

ii Aservirea mass-mediei **178**
„Iluzia" mesajului informativ 180
Manipulare informativă 181
Propagandă de război 182
Ziariști în Clubul Bilderberg 183
Informație și propagandă 184
Reporteri îndrăzneți 186
Alianță contra Clubului Bilderberg 189
Titlul de pe ușă 190
Datoria externă nu prezintă interes 191

***12,* Democrația și noua ordine a stăpânilor lumii** **193**
Dușmanii democrației 195
Imperativul tăcerii 197
Rolul patern 198
Noua Ordine Mondială 199
Războiul ca mijloc de dominație 201
Statele Unite versus Europa 202
Un guvern unic: ONU 203
Obiective iluzorii 205
Pleacă acasă, ONU! 206
Judecător și parte 207
O religie globală unică 209
Tributul adus ONU 211

I ; Triumful Clubului Bilderberg **212**
Un sistem eclectic 214
Societatea epicuriană 215
Cu pietre și lănci 216
Acțiune socială 217
Prețul bunăstării 218
Unirea face puterea 219
Sclavi globali 220

ANEXĂ

Întrunirile Clubului Bilderberg 1954-2007 223
Interviuri realizate în exclusivitate în vederea elaborării acestei cărți 225

BIBLIOGRAFIE 226

MULȚUMIRI PERSONALE

Cea mai mare recunoștință are întotdeauna același destinatar: familia mea. îi mulțumesc tatei pentru încrederea tenace pe care a avut-oîn mine. îi mulțumesc mamei pentru exemplul ei de luptă cu toate obstacolele vieții și pentru puterea ei de a râde. Le mulțumesc fraților mei, Maga, Joaquin și javi, pur și simplu fiindcă mă iubesc așa cum mă iubesc, în ciuda felului meu de a fi, și fiindcă în ei găsesc noi puteri, în zilele de descurajare, îi mulțumesc lui Juanto, fiindcă mă face atât de fericită. Bunicilor, pentru moștenirea lor înțeleaptă: cea prin care ne-au transmis forța invincibilă a familiei unite. Mătușilor (Roșa), unchilor și verilor mei primari, întregului șir multicolor de personalități insolite: tuturor le aduc mulțumiri pentru că au făcut din lume un loc rnai vesel și mai special. Și pentru dragostea lor, fiindcă fără iubire această carte n-ar avea sens.

Nu-mi uit editorii, pe Manuel, Ruth, Antonio, Concha, javier și, în mod deosebit, pe Jose Manuel', pentru faptul important de a fi luat-o de la început, ca și pentru aventurile trăite în frumosul Mexic. Vom reveni.

INTRODUCERE

Scepticism și certitudine. Aparență și realitate

Când mi s-a încredințat redactarea cărții *Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii,* m-am înfiorat, căci acțiunile acestuia păreau mai degrabă științifico-fantastice decât reale, împinsă de dorința de a cunoaște, am dus la bun sfârșit o amplă investigație, care n-a izbutit, totuși, să-mi risipească tot scepticismul cu privire la acest domeniu. Deși -, îmi puneam neîntrerupt întrebări, încă din studenție, despre ceea ce percepeam a fi o lume neînchipuit de haotică, cât timp am lu-; crat la acest volum n-am reușit să înțeleg psihologia de păsări de • i pradă a celor ce ne guvernează la adăpostul unor surâsuri perfecte •;.; și indolente.

Cultura noastră este rodul concepției caracteristice forțelor dominante care s-au succedat de-a lungul istoriei, pentru care noi, adică poporul, nu suntem decât niște unelte în slujba intereselor acestor forțe: În pofida progresului tehnic ori a instaurării Statului Bunăstării, încă din zorii civilizației sumeriene, am progresat pe baza aceleiași structuri organizatorice, în care înalta ierarhie i-a dominat pe cetățeni, transformându-i în sclavii unui model social trasat și condus, epocă după epocă, de același arhetip al puterii.

În urma unei analize conștiincioase, celor care stăm în afara sferei lor de acțiune nu ni se pare complicat să înțelegem ce *modus operandi* aplică actualii despoți totalitari, ci să le pătrundem profund setea nejustificată de câștig. Una dintre sursele mele de informare, care a lucrat împreună cu ei, mi-a relatat că pe aceștia îi motivează râvna de a controla și manipula, ca și principiul „cu cât mai multe persoane, cu atât mai bine": „Mi-am întrebat un vechi prieten dacă nu-i erau de ajuns banii pe care îi avea", mi-a relatat sursa mea. «Ești de-acum multimilionar», i-am spus, «ai construit un imperiu din nimic, ce mai poți cere de la viață?» Iar el mi-a răspuns: «Mai mult, vreau mai mult, vreau totul». Există oameni care se bucură atunci când îi umilesc pe ceilalți și care trăiesc într-o atmosferă ne-

spus de competitivă, unde relațiile personale sunt fictive. Se prefac prieteni, dar sunt, în fond, rivali, vor să se distrugă reciproc, ca să se aleagă cu banii și influența celuilalt, împreună cu sursa mea, am căzut de acord și am subliniat faptul că oligarhii aplică în societate tocmai acest model de conviețuire, bazat pe concurența atroce și distrugerea solidarității sociale, care a caracterizat societățile începuturilor. Strategia constă în dezagregarea nucleului familial și transformarea individului într-o ființă solitară, ruptă de rădăcinile și valorile comune, susceptibilă și ușor maleabilă.

Oligarhii sunt manipulatori profesioniști, experți în folosirea mijloacelor de comunicare socială, a filmului și artei ca instrumente eficiente de propagandă, pentru a putea manevra populația după cum le convine. Paradoxal, în așa-zisa „societate informațională", e mai greu ca oricând să captăm esența și fundalul acțiunilor acestora, să separăm adevărul de minciună, realitatea de aparență, datele denaturate de cele sigure, fiindcă printre acești *bilderbergeri* figurează proprietarii imperiilor informative mondiale, care creează, inventează și interpretează informațiile. Unul dintre cei mai celebri și abili este Rupert Murdoch, patronul conglomeratului audiovizual american *News Corp,* al cărui vârf de lance este canalul de știri *Fox News.* În *Familia Simpson,* una dintre seriile cele mai populare pe care le difuzează acest canal, domnul Burns, personaj înrudit ca personalitate cu mulți dintre *bilderbergeri,* afirmă: „Nimeni nu poate controla toate canalele informaționale, cu excepția lui Rupert Murdoch". Alt grup omniprezent și omnipotent este PRISA, condus de magnatul mediatic Jesiis Polanco, ce se extinde în America Latină ca o epidemie imundă. Dat fiind că membrii Clubului controlează canalele „oficiale", numai presa independentă a izbutit să publice articole serioase. Trebuie avută mare grijă cu datele care ne parvin pe această temă, fiindcă, prin intermediul colaboratorilor săi, organizația pune intenționat în circulație informații denaturate despre Clubul Bilderberg, cu scopul de a induce în eroare opinia publică.

Din toate cele expuse, e ușor de înțeles că activitatea unui jurnalist nealiniat este extrem de complicată; dar, în pofida dificultăților inițiale, nu mi-am pierdut curajul, iar rezultatul investigației mele a fost prima carte din lume special consacrată Clubului Bilderberg, și a văzut lumina tiparului în 2005. Acum nu mai pare atât de ciudat să se vorbească despre Clubul Bilderberg, căci tot mai multă lume cunoaște numele acestei organizații de putere, în cartea mea, am dezvăluit calitatea auctorială a actualilor „faraoni" ai omenirii și impactul deciziilor luate de ei asupra viitorului umanității, dar am descoperit curând că, din cauza frânei puse de scepticism, prima mea carte nu dezlegase enigme semnificative, care rămăseseră ascunse în umbră. Am considerat că multe lucruri rămăseseră nepovestite, și mi-am continuat investigația, în căutarea a noi răspunsuri. Așa am explorat iar Istoria, căutând începuturile relațiilor transatlantice dintre *bilderbergeri,* între Primul Război Mondial și crearea Societății Națiunilor, nucleul ONU. Din această perspectivă, am izbutit să cunosc psihologia lor de pradă, pe care mai înainte nu o adâncisem total, căci îmi lipsiseră referirile apropiate. Treptat și aproape pe nesimțite, viziunii mele inițiale, plină de precauție, i-a luat locul o mai mare implicare personală, care m-a stimulat să continuu denunțarea categorică a vicleșugurilor și abuzurilor comise de către cei care au desfigurat conceptul de democrație, făcând din el argumentul cel mai convingător în favoarea primei înfruntări mondiale (fiindcă în ea sunt implicate, direct ori indirect, toate puterile și țările) din secolul XXI, așa-zisul Război din Irak.

Această a doua etapă a cercetării mele s-a concretizat în ediția revizuită și actualizată a cărții *Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii,* pe care, cititorule, o ții acum în mână. Am mai afirmat sincer că, luând cunoștință de existența acestui *lobby,* m-au luat în egală măsură cu asalt atât scepticismul cât și curiozitatea care puseseră stăpânire pe mine încă de la prima investigație, în această a doua lucrare, am renunțat la orice urmă de îndoială cu privire la profundul impact al Clubului Bilderberg asupra întregii planete, și am descoperit că zona sa operativă e mult mai extinsă decât credeam eu la început. Lumea, așa cum arată ea astăzi, e opera Clubului Bilderberg. Membrii săi sunt creatorii actualului sistem de conviețuire, semizeii pământului, așa cum au fost și strămoșii lor în epoci

anterioare. Majoritatea oamenilor nu bănuiesc până unde ajung rețelele acestora, iar cei care credem în influența lui nu vom izbuti să-i convingem din cauza spălării creierelor și radiațiilor pe care numeroși *bilderbergeri* le proiectează zilnic de pe fronturi felurite și nebănuite. Cu toate acestea, faptul nu trebuie să ne descurajeze în ducerea la bun sfârșit a misiunii de a-i demasca, deoarece, în calitate de cetățeni liberi, avem propria noastră răspundere față de comunitatea în care trăim și de urmașii noștri. Lumea e a noastră, deși în mâinile Clubului Bilderberg. Acesta ne-a luat-o din mâini iar drumul pe care l-a trasat ne face să suferim și ne afectează fericirea. Tăcerea este cel mai bun aliat al lor, dar noi nu vom tăcea.

Când mi-am publicat prima carte, mulți m-au întrebat dacă, după dezvăluirea tainelor referitoare la cea mai puternică alianță de pe globul pământesc, nu mă temeam pentru viața mea. În prima ediție, povestisem că un cercetător, al cărui nume nu l-am dezvăluit din rațiuni legate de securitatea sa personală, mă sfătuise să nu scriu despre Bilderberg: „Oamenii aceștia sunt foarte periculoși, au să te omoare și-au să-ți omoare familia, au să vă ia totul, nici un avocat n-are să vrea să te apere. N-ai să mai găsești de lucru niciodată, vor suna peste tot la telefon, îți vor dezvălui numele, ca nimeni să nu te angajeze, îți vor retrage cartea din librării. Pe mine au încercat de multe ori să mă ucidă ori să mă răpească".

După ce am auzit toate acestea, m-a cuprins o neliniște cum nu mai simțisem nicicând și m-am gândit câteva zile la amplitudinea și sensul pe care le puteau avea sfaturile lor. în cele din urmă, am ajuns la concluzia că, dacă așa-numiții *bilderbergeri* voiau să-și păstreze intimitatea, n-aveau să se manifeste în fața mea, căci asta ar fi însemnat să iasă din anonimat și să-și vădească existența, rupând secretul atât de bine păstrat, în plus, nu voiam să-mi mai îngădui teama față de nimeni și nimic, nici n-aveam să îngădui ca teama să hotărască în numele meu cu privire la vreo chestiune ori circumstanță. Așa ceva ar fi fost eșecul meu de cetățean și jurnalist. Nu mi-a fost teamă atunci, nu-mi este nici acum. Vă invit, deci, să nu vă fie nici vouă, fiindcă teama noastră e victoria lor, deoarece ne stimulează în numele lor să fim tot mai supuși.

În aceste pagini reeditate și actualizate, vi se va revela existența unei instituții obscure, alcătuită din unii dintre cei mai siniștri oameni ai momentului, ca, bunăoară, Henry Kissinger, care consideră că apărarea drepturilor omului e sentimentalism pur și trebuie anulat, ca să nu influențeze și să nu afecteze acțiunile întreprinse de către *bilderbergeri.* Pe lângă faptul că este considerat unul dintre cei mai prestigioși analiști de politică externă din lume, lui Kissinger i s-a acordat în 1973 Premiul Nobel pentru Pace, cu toate că jeste autorul unui raport secret în care planifică reducerea drastică a iipopulației, folosirea resurselor strategice și producerea de alimente ;ca armă de control social. Propunerile sale sunt încă în vigoare.

«Nu vreau să închei această introducere fără să subliniez importanța pe care o are pentru cartea mea activitatea prealabilă desfășurată de o serie de cercetători importanți. Mulți dintre ei au fost urmăriți și ponegriți în deceniile anterioare, fiindcă spuseseră adevărul, conceptul care îi sperie cel mai tare pe oligarhi. Cu contribuțiile și curajul lor, precursori ca profesorul Anthony Sutton, sociologul britanic Mike Peters, analistul Noam Chomsky, istoricul britanic 'Carroll Quingley și spaniolul Ricardp de la Cierva, au adus contribuții serioase la rezolvarea acestui *puzzle,* pe care astăzi îl putem completa pentru a cunoaște întreaga istorie a Clubului Bilderberg. Le mulțumesc tuturor, inclusiv celor ce zilnic fac să ajungă adevărul la cei din jurul nostru.

CAPITOLUL I

Cubul **Bilderberg.** Stăpânii lumii

„Să nu-i credem pe cei mulți care spun ca trebuie educat poporul liber, ci pe filosofii care ne asigură că numai cei culți sunt liberi".

Epictet (55-135), filosof roman, fost sclav

în spatele lumii, ascuns de ochii oamenilor de rând, într-o îngrijorătoare tăcere sepulcrală, un grup de taină se străduiește să proiecteze și să conducă destinele tuturor ființelor de pe planetă, înaintează în tăcere, fără răgaz, cucerind treptat teritoriul libertăților personale, reducându-l la simpla opțiune între produsele pe care le oferă piața globală. Sunt membrii Clubului Bilderberg, pe cât de temuți pe atât de neștiuți, ținta detractorilor infailibili și a devotaților necondiționați, în decursul a trei zile din luna mai sau iunie, o serie de *bilderbergeri* din elita politică, economică și intelectuală a lumii se întrunesc cu cea mai mare discreție într-unul dintre hotelurile cele mai luxoase de pe planetă. Bancheri, șefi de guvern, stăpâni ai imperiilor mediatice, regi și prinți stau în spatele ușilor închise, uzurpând dreptul de decizie care aparține doar unuia dintre noi.

Toți *bilderbergerii* se regăsesc în maxima filosofului, economistului și istoricului scoțian David Hume, care a observat cu perspicacitate: "Omul e lup față de om". Sunt prădători autentici, pe care nimeni și nimic nu i-a oprit niciodată când au vrut să-și atingă țelul: dominația întregii lumi. Clubul Bilderberg nu urmărește banii, deoarece aceștia sunt deja în mâinile membrilor lui, ci doar puterea, fiindcă dorește să obțină controlul absolut asupra tuturor, în universul acesta ideal, noi, cetățenii, nu suntem decât sclavi, iobagi fără lanțuri vizibile dar iremediabil legați de lumea nedreaptă, de sistemul ideologic, economic și cultural atroce care ne-a fost impus prin false lozinci democratice. Refuzând orice posibilitate de dezvoltare a așanumitei Lumi a treia, Clubul poartă un război mut pe pământul occidental, unde spiritul omului liber e iremediabil îngropat în catacombe închise, gestionate printr-un sistem de muncă, de consum, învățământ și *loisir,* planificat și telecomandat în chip inteligent. Aceasta este versiunea cea mai sofisticată a sclaviei, în care poporul continuă să fie în serviciul păturii dominante, fără a fi pe deplin conștient de acest fapt, dându-i totodată un ajutor precis în vederea implantării modelului ei de globalizare.

Treptat, acești *bilderbergeri* construiesc o lume fără națiuni și frontiere, aidoma celei închipuite de John Lennon, deși cu o subtilă diferență: modelul ei e în mod hotărât unilateral și implantat cu forța. Cu toate că unii nu văd, viețuim într-un totalitarism global, pe care nu l-am ales, ale cărui arme, precum cele ale oricărui guvern dictatorial, sunt minciuna și manipularea datelor și evenimentelor, în vederea controlării populației, care trăiește într-o perpetuă stare de frică, nefericire și neliniște interioară.

CINE GUVERNEAZĂ LUMEA?

V-ați întrebat vreodată cine mânuiește firele lumii? V-ați gândit la posibilitatea ca, în spatele lui Jacques Chirac ori Anthony Blair să mai fie cineva? Dacă <ia, ați nimerit-o. Așa cum a scris Benjamin Disraeli (prim-ministrul Marii Britanii în 1867) în romanul său *Coningsby* (1844): „Lumea e guvernată de personaje pe care cei ai căror ochi nu ajung până în culise nu pot nici măcar să și le închipuie".

în spatele scenei pe care are loc spectacolul politic internațional, 'există organizații secrete, care colaborează în vederea instaurării *Noii Ordini Mondiale.* Deși expresia este veche, căci apare și pe bancnota de un dolar american, în zilele noastre ea se referă la noua lume globalizată. Oligarhiile au adoptat-o conștient de la illuminati din Bavaria, un ordin secret fundat în 1776, care urmărea să preia controlul total al planetei. Clubul Bilderberg nu este o instituție secretă unică, dar, atât prin raza sa de acțiune, cât și prin identitatea membrilor și dimensiunile qbiectivelor lui, este cea mai ambițioasă dintre toate, fiind alianța secretă cea mai extinsă de pe planetă. A izbutit să-și țină în umbră adevăratele țeluri oculte, printr-un ansamblu de 'mecanisme orchestrat cu cea mai mare grijă, stimulat de mass-me-;dia, utilizând propaganda, dezinformarea, secretul și trecerea sub

tăcere a anumitor fapte, pentru ca acestea să fie percepute confuz, și incitând la pasivitate socială, prin practicarea filosofici haosului constructiv ori a dezordinii create în folos propriu. Clubul Bilderberg a jurat să atace și să distrugă până și ultima urmă de libertate și independență a popoarelor, anihilând orice tip de organizație socială, politică și economică națională capabilă să-i afecteze planurile. A instaurat un guvern invizibil, dar adevărat și omnipotent, bazat pe structuri solide, care se întind ca tentaculele unei caracatițe în toate colțurile planetei. El este „Fratele eel Mare", portretizat de George Orwell. Nimic nu scapă privirilor sale, nici nu lasă loc improvizației, totul este dinainte aranjat și pregătit. Acești *bilderbergeri* se întrunesc fără știrea lumii, ca să-și definitiveze strategiile cu ajutorul cărora să-și stabilească propria globalizare, stimulată de condițiile, optica și scopurile lor: instaurarea unui singur guvern, creearea monedei unice, la adăpostul unei religii unice. Dorința lor de putere se va concretiza într-un viitor nu prea îndepărtat în asumarea conducerii ONU. Ei vor transforma Națiunile Unite într-un guvern planetar, omogen, care nu va face diferență între țări, ci între regiunile de pe glob, și va impune aceleași legi unor culturi atât de diferite cum sunt, bunăoară, cea orientală și cea occidentală, cea hindusă și cea arabă, cea germană și cea spaniolă. Lumea unică de sub controlul acestor „stăpâni" trezește fiori, din cauza asemănării ei cu sistemul imaginat de către George Orwell în *Ferma animalelor* și în *1984.*

ATRIBUTELE CLUBULUI BILDERBERG

Acum câțiva ani, Henry Kissinger a definit secretul drept ceea ce aspiri să citești pe prima pagină a lui *New York Times.* A trecut mai bine de o jumătate de secol de la fondarea lui, dar Clubul Bilderberg n-a apărut nicicând, nici pe prima pagină a acestui ziar, nici pe a altei publicații „oficiale". Dar, în pofida intenției secrete, existența lui e gata să treacă pragul tăcerii, deși numai pentru unii, fiindcă majoritatea cetățenilor ignoră total existența, activitățile și obiectivele acestui Club. După jumătate de secol de tăcere, mitologia lui începe să iasă din întrunirile clandestine, datorită simplelor infiltrări ale presei nealiniate, scurgerilor de informații interesate și tendențioase efectuate chiar de către acest grup, și mai ales, datorită descoperirilor revelatoare făcute de către cercetătorii independenți.

Bilderberg este un club ultraselect, ultraexclusivist, rezervat celor mai puternici, iar admiterea în el depinde de existența prealabilă a unor proprietăți bancare, funcții de putere, influențe teritoriale, intelectuale, economice și politice. O instituție supranațională, un grup creat în cadrul unei societăți democratice, pe care aparent promite că o va apăra, dar în umbra căreia acționează în realitate. Mai presus de bine și de rău.

Cine sunt acești bilderbergeri? Ce dezbat în întrunirile lor secrete? E, Oare, posibil dialogul cu ei, ori scopul invitaților nu-i decât îndeplinirea fidelă a mandatului dat de clanul superior?

t)fícial, Clubul Bilderberg a fost fondat în 1954; evenimentele care au provocat începerea și încheierea celui de-al Doilea Război Mondial au iStat și la baza creării lui, dar el exista deja în esență, zămislirea sa fiind inițiată cu mult înainte, într-un fel sau altul, dorința și ambiția celor puternici de a-i controla și conduce pe ceilalți, de a organiza lumea f onform unei viziuni globale proprii, au aspirat întotdeauna să găsească un drum pe care să se poată materializa. Au încercat acest lucru și câțiva regi medievali europeni, folosindu-se de cavalerii templieri, ca și marile imperii care s-au succedat în decursul istoriei.

înaintea Clubului Bilderberg au mai fost fondate și alte instituții eu același obiectiv, dar nu numai cu o funcționare și o operabilitate cunoscute public. Tocmai asociațiile oculte au urzit de-a lungul veacurilor cele mai multe planuri de cucerire a puterii planetare; se numără printre ele masoneria, Ordinul illuminati, și, pe alt plan, deși inexorabil concretizate, marile grupuri de bănci internaționale. Clubul Bilderberg preia ștafeta vechilor societăți secrete și le actualizează dorința de cucerire, în secolele al XX-lea și al XXI-lea. Puterea ă stimulat omenirea încă de la începuturi, dar, pentru a o dezvolta în chip absolut, a fost nevoie să urmărească atent mișcările rivalului, ale dușmanului. Pentru Clubul Bilderberg, dușmanii sunt platformele de protest civic, mișcările naționaliste ale popoarelor care refuză să-i accțțepte jugul, comunismul războiului rece, cunoașterea adevărată și, în definitiv, lupta omului de rând pentru a obține libertatea autentică.

O ORGANIZAȚIE NEDE.MOCRATĂ CARE ASIGURĂ APĂRAREA DEMOCRAȚIEI

Prin organismele publice și private în care își desfășoară activitatea, membrii Clubului Bilderberg promit să apere instaurarea democrației în toate țările lumii. Dar, la o primă analiză, pe care o vom adânci într-un capitol ulterior, observăm, ținând seama de alcătuirea sa internă, că el nu predică prin propriul exemplu. E un club închis, neales de către public, cu atât mai puțin reprezentativ datorită acestui fapt, căci membrii lui sunt la o depărtare de ani-lumină de esența omului de pe stradă. Sunt oameni de afaceri multimilionari, influenți în politică, finanțe și bănci, edituri și armată, care nu țin seama dacă opinia publică le aprobă sau nu *Noua Ordine Mondială.* Așa cum bine a arătat bancherul James P. Warburg: „Fie că vreți, fie că nu, vom avea un guvern mondial. Singura chestiune e dacă va fi acceptat ori impus".

Clubul Bilderberg se situează deasupra metodelor parlamentare, deasupra legii; mai mult, membrii lui fac legea, dictează ordinele care, prin rețelele lor de influență, vor fi aprobate ulterior de organismele democratice. Această legislație, care afectează viața a milioane de oameni de rând, face parte dintr-un plan global care a obținut deja consensul Clubului Bilderberg. Cel mai rău e că, deși unele dintre țelurile lui generice aduc beneficii cetățenilor, fondul manevrelor murdare pe care le folosește pentru a le atinge ilicit le răpesc valoarea și importanța, după cum vom vedea în continuare.

MIT ȘI REALITATE

încă din vremea Bibliei și chiar mult mai demult, din vremea Greciei clasice și a civilizației sumeriene, omenirea a evoluat între mit și realitate, o realitate plasată uneori deasupra realului. Imitând faptele, legendele au ajuns pînă în zilele noastre, nefiind nici cât negru sub unghie sigur că ele s-ar fi petrecut cu adevărat. Analele romane erau inventate iar și iar, ori de câte ori se urca pe tron un nou împărat, care manipula evenimentele anterioare pentru a-și face cunoscută propria-i himeră reinventată. Nu încape nici o îndoială că istoria au scris-o învingătorii.

Tocmai în acest soi de legendă sunt învăluiți acești *bilderbergeri,* care s-au înconjurat intenționat într-o aură de mister, pentru a potența teama și respectul față de forța faptelor lor. Ei au avut pretenția să Rămână în întuneric, dar ceva le-a eșuat: taina le-a fost revelată. Dar, pacă principala lor caracteristică a dat greș, vor putea, oare, să facă alte planuri, mai ambițioase?

Membrii Clubului Bilderberg își emit unele pretenții în presă, fiindcă lumea e prea mare pentru ei, și cer ajutorul tuturor celor care ar vrea să facă parte din sistemul lor și să le pună planurile în aplicare, îi caută, de aceea, pe cei ce înțeleg parțial realitatea omenirii, de pildă, au cenzurat documentul *Top Secret* din prima mea carte, în opinia unui cercetător Independent, care îi urmărește de douăzeci de ani, și al cărui anonimat îl păstrez: „Cei care lucrează cu ei și le cunosc planurile sunt terorizați Și, de aceea, provoacă scurgeri de informații, căci încearcă pe toate «băile ca aceștia să nu-și atingă obiectivele". Totuși, eu susțin contrariul: membrii Clubului provoacă scurgeri de informații, încercând să obțină adeziuni la sistemul lor, pentru a-l răspândi ca pe o epidemie, în toate colțurile lumii.

D SOCIETATE PE MĂSURĂ

Păstrând proporțiile, sistemul social ales de *bilderbergeri* e versiunea înnoită a piramidei instituționale ultra-conservatoare din Evul Mediu timpuriu, structurată pe trei trepte ierarhice. La vârf stătea regele feudal absolut, care primea puterea chiar de la Dumnezeu. La picioarele lui se aflau, în ordine descrescătoare, trei trepte, întâi, nobilimea războinică și marii seniori feudali, apoi clerul, și, în fine, cei care munceau: burghezia, meșteșugarii, slujitorii și țăranii.

Dintre *bilderbergeri,* cei *inițiați* se situează în vârful ierarhiei, ca regi și stăpâni ai planetei, de acolo arbitrează și controlează. Gândesc pentru toți și pun în aplicare cele mai convenabile strategii, din punctul lor de vedere. Nobilii de vază sunt scutierii lor, și au misiunea de a le implementa ideile în toate mediile sociale. Restul, poporul de jos și clasa medie, sunt pionii de pe tabla de șah, muncitorii care, fără Să știe, susțin cu propriul lor efort mașinăria pe care Clubul a pus-o

în mișcare. Ei nu știu că pe piața globală sunt vasalii celor din vârful unei piramide opace și imperceptibile.

Pe bancnotele americane de un dolar apare tocmai o piramidă, simbolul adoptat de Ordinul illuminati în căutarea *Noii Ordini Mondiale,* menționată la baza acelui poliedru.

FORȚA HOTĂRÂTOARE A VERSIUNII OFICIALE

Nicholas Murray Butler (Premiul Nobel pentru pace, 1931), președinte al Fundației Carnegie și al Consiliului Relațiilor Externe, a lăsat posterității o observație perspicace: „Oamenii se împart în trei categorii: un grup restrâns, care produce evenimente; unul ceva mai numeros, care urmărește ducerea lor la bun sfârșit și supraveghează modul de realizare a acestui lucru și, în fine, o covârșitoare majoritate, care nu află niciodată ce s-a petrecut în realitate". Murray a fost profesor de filosofic la Universitatea Columbia și a avut o carieră politică bogată, fapt pentru care nu se poate pune la îndoială importanța mărturiei sale.

Unii nu cred în existența și forța reală a societăților secrete, punând dezvăluirile referitoare la aceste instituții pe seama paranoiei de care suferă analiștii. Pe plan psihologic, avem idei atât de înrădăcinate în mintea noastră, încît, deși evidența sare în ochi, sub forma unor fapte demonstrate, o negăm și ne străduim să credem în versiunea oficială, pe care ne-o oferă mediile de presă și oamenii politici.

Fără nici o îndoială, Clubul Bilderberg există, însăși Enciclopedia Britanică îl definește astfel în paginile sale: „întrunire anuală de trei zile, la care participă o sută dintre cei mai influenți bancheri, economiști, oameni politici și funcționari de stat din Europa și Statele Unite. Această conferință are loc în fiecare an în altă țară occidentală și în cel mai strict secret. Ea oferă un climat de intimitate neprotocolară, în care cei ce influențează politicile internaționale se simt în largul lor".

începând de aici, enunțurile se diversifică în funcție de sursele de informație, dar e limpede, Clubul Bilderberg nu lasă indiferent pe nimeni. Cei care nu numai că îl cunosc, dar îi și urmăresc de ani de zile mișcările, au opinii diferite. Unii îl acuză că ar controla guvernele occidentale după voia lui și, în funcție de interesele sale financiare, că ar numi și demite prim-miniștri. Vorbesc disprețuitor despre membrii lui, numindu-i „gardienii lumii", și dau asigurări că aceștia sunt răspunzători de toate evenimentele importante din istoria noastră actuală: cele două războaie mondiale, asasinarea lui John F. Kennedy și a Indirei Gandhi, 11 septembrie și 11 martie, ca să dăm câteva exemple.

Pentru alții, membrii săi sunt evrei sioniști, iar pentru câțiva - un grup de naziști; sunt etichetați, fără nici o distincție, fie drept conservatori, fie drept liberali. Biserica catolică îi critică aspru, învinovățindu-i de decăderea familiei, apărarea avortului, campaniile de jControl a natalității, deoarece mulți obțin beneficii economice inco-'.mensurabile ca proprietari ai imperiilor farmaceutice, care urmăresc Aceste scopuri. Dar atât moderații, cât și cei mai radicali vorbesc urât despre acest Club și despre majoritatea membrilor lui. Și, chiar dacă folosesc fraze răsunătoare, în realitate au dreptate.

Cei mai apocaliptici îi consideră drept autorii unei conspirații plafietare îngrozitoare ce are, printre scopurile cele mai inocente, pe acela de a pune capăt suprapopulării, pledând că nu există pe glob resurse suficiente pentru toți. Li se impută elaborarea unui manual care oferă scopuri, mijloace, strategii și termene de execuție, destinat societății, care ar putea fi foarte bine comparat cu ceea ce se numește *rnarketingplanning* al oricărui produs de consum.

în contrapartidă cu aceste presupuneri, altor voci, bunăoară cea a fostului ministru de externe spaniol Josep Pique, membru al Trilateralei[1], așa-numitele teorii ale conspirației le provoacă un zâmbet sceptic. Pentru el, acești *bilderbergeri* „sunt mai mult discreți decât secreți", de. aceea susține că acest Club „a fost creat pentru a se ieși din banalitatea în care căzuse Trilaterala, dar nu depășește condiția de întrunire privată, unde se aud voci venite din toate mediile sociale. Organizatorii vor să asculte academicieni, oameni de presă, oameni de afaceri, ca să-și for-

[1] **Comisia Trilaterală,** organism de presiune, înființat în 1973 de către D. Rockefeller, în scopul apărării intereselor comune ale SUA, Europei și Japoniei. Nu acceptă membri ai vreunui guvern, ci reunește oameni de afaceri, oameni politici și intelectuali. Comisia a dictat termenii în care s-au desfășurat relațiile comerciale cu țările subdezvoltate și comuniste, (n.tr.)

meze o viziune completă a ceea ce doresc societățile". Pique subliniază, despre Club, că „are un caracter marcat liberal, iar ideile lui sunt globaliste. Secretul a stimulat întotdeauna imaginația, și astfel au apărut toate teoriile conspirației, pe care eu nu le împărtășesc". Dar fostul ministru adaugă și că acești *bilderbergeri* „au potențat intenționat secretismul, stimulând structurarea în jurul lor a unei întregi mașinării mitologice, fiindcă își închipuie că este bine să ofere aparența puterii".

Ce urmărește Clubul Bilderberg? Cu ce scop s-au unit cele mai influente și puternice persoane de pe planetă? De ce se întrunesc cu ușile închise, neluând în seamă societatea?

Deciziile luate de către *bilderbergeri* se repercutează asupra vieții cotidiene a tuturor locuitorilor planetei. Gora Greider, secretar de redacție la ziarul suedez *Dala Demokrate,* afirmă că există o legătură între actuala ordine mondială și influența exercitată de către Clubul Bilderberg încă de acum cincizeci de ani. După Greider: „Clubul Bilderberg a contribuit la instaurarea tipului de capitalism pe care îl cunoaștem astăzi și la solidarizarea principalelor elite mondiale din lumea afacerilor".

Istoricul britanic Carroll Quigley, profesor la Universitățile Georgetown, Princeton și Harvard, decedat în 1977, a afirmat în opera sa de căpătâi, *Tragedy and Hope:* „Puterea capitalismului financiar are un țel transcendental, care este nici mai mult nici mai puțin decât crearea unui sistem de control financiar mondial în proprietate privată, capabil să domine sistemul politic al fiecărei țări, ca și economia lumii, ca pe un tot".

Acesta este țelul pe care și-1 propun *bilderbergerii,* elita gânditorilor strategici occidentali, a principalelor motoare politice din Occident, liderii afacerilor și băncilor, care își apără clandestinitatea, susținând că, și fără mijlocirea presei, ei își pot expune în totală libertate opiniile, fără teama de a fi interpretați greșit ori manipulați. Dar, dacă se întrunesc să dezbată în vederea binelui comun, de ce sunt greșit interpretați? De ce nu-și fac cunoscute public concluziile? De ce se tem? în pofida evidenței, ei insistă să susțină că Clubul Bilderberg „nu e un corp executiv; acolo nu se ia nici o decizie". În această carte, vom demonstra contrariul.

. . . . . .

CAPITOLUL 2

Originile Clubului Bilderberg

„ Ce urmărește cineva care are putere? Mai multă putere".

Se întreabă și răspunde Oracolul în fața lui Nero
Matrix Revolutions

Demn și riguros moștenitor al maximei iluministe „totul pentru popor, dar fără popor" și al doctrinei fiziocrate *„laissezfaire, laissezpasser"* (lăsați să se facă, lăsați să treacă) din secolul al XVIII-lea, Clubul Bilderberg s-a născut în plin Război Rece.

Istoria actuală se configurează în al Doilea Război Mondial, care a Kiarcat o cotitură ireversibilă în relațiile internaționale și consolidarea hegemoniei americane. La sfârșitul conflagrației, țările aliate și Uniunea Sovietică își împart lumea, configurând o hartă nouă a teritoriilor și influențelor. Planeta se împarte între așa-zisele ideologii definite în anii douăzeci, și ceea ce, în 1945, era chiar mult mai mult rfecât ele: capitalismul și comunismul.

Temerea că sfera de influență capitalistă se va vedea depășită și anexată la sfera comunistă a stimulat crearea mai multor instituții, care să funcționeze ca o stavilă, punând în mâinile învingătorilor cel mai mare beneficiu conjunctural. Unele dintre ele s-aii dezvoltat sub auspiciile cadrului democratic, ca de pildă ONU, alta s-a plasat de la început în țara nimănui, într-un spațiu total în afara legii, dincolo de raza de acțiune a acesteia: Clubul Bilderberg.

Perioada de formare a grupului a început pe la jumătatea celui deal Doilea Război Mondial, după ce sovieticii au înfrânt armatele germane la Stalingrad și Kursk, în 1942 și, respectiv, 1943. Strategii europeni și americani și-au dat seama că se apropia apusul lui Hitler, pe care, de altfel, îl ajutaseră să ia puterea, astfel încât elita bancară, legislatorii internaționali și monarhia europeană au decis să se întrunească, într-o încercare de a defini tacticile necesare prin intermediul cărora să nu permită comunismului să se extindă în restul lumii, și să-și impună astfel propriul statu-quo. Americanii

arătau că natura regimului sovietic era expansionistă, iar influența lui trebuia oprită în zonele de importanță strategică pentru Statele Unite. Prințul Bernhard al Olandei a argumentat atunci: „Trebuie să răspândim comerțul liber, nu să ridicăm bariere în calea țărilor din Lumea a treia; aceasta va fi cea mai bună garanție pentru oprirea expansiunii comuniste". Liberalizarea frontierelor în fața comerțului și aderarea, fie chiar și cu forța, a unui număr cât mai mare de țări la doctrina capitalistă era un obiectiv vital.

Pentru neofiții geopoliticii e mai puțin paradoxal să constate că sistemul bancar internațional, în aparență principalul lor dușman, a finanțat revoluția sovietică din 1917, proiectele lui Lenin și Stalin, ca și cele două conflagrații mondiale ce s-au încheiat cu Războiul Rece, așa cum dovedesc cercetările cunoscuților istorici Carroll Quingley și Gary Allen. în consecință, sistemul bancar internațional a obținut beneficii enorme, exploatând resursele Uniunii Sovietice.

Deși nebunia sa a atins nuanțe de domeniul absurdului, senatorul american Joseph McCarthy a denunțat existența unei conspirații care urmărea stimularea războiului ca acțiune aducătoare de beneficii, și a susținut că Tratatul de la Yalta (1945), semnat de către Churchill, Stalin și Roosevelt, era cauza conflictelor postbelice. Grație publicării corespondenței personale a lui Churchill și a altor documente declasificate, la jumătatea anilor 70, s-a aflat că ei conveniseră în secret să se cedeze Europa Răsăriteană - Uniunii Sovietice, a Orientului Mijlociu - Marii Britanii, iar a Pacificului și Asiei de Sud-Est - SUA. „La Yalta", a arătat McCarthy la 23 septembrie 1950, „s-a semnat sentința capitală a tinerilor care mor azi în munții și văile Coreei. Aici s-a semnat condamnarea la moarte a tinerilor care mâine vor pieri în junglele Indochinei (ulterior numită Vietnam). Cum putem să ne explicăm situația noastră din prezent, dacă nu credem că bărbații ce dețin cele mai înalte funcții în guvern s-au înțeles să provoace acest dezastru? Trebuie să fie o mare conspirație, la o scară atât de uriașă, că orice aventură prealabilă din istoria umanității e mică pe lângă ea. Ce se poate spune despre șirul neîntrerupt al hotărârilor și documentelor care contribuie la strategia eșecului? Ele nu pot fi atribuite incompetenței".

CELE DOUĂ TABERE ALE RĂZBOIULUI RECE

SUA a obținut beneficii uriașe din devastarea vechiului continent, al cărui teritoriu a fost pustiit în decursul celui de-al Doilea Război Mondial, pe când al său s-a păstrat intact, încă de la începutul secolului al XX-lea, SUA s-a detașat ca prima putere industrială, dar această bătălie avea să-i ofere controlul nu doar a 50% din bogățiile lumii, ci și al celor două țărmuri ale Atlanticului, astfel încât piața i p-a întreit. „Nicicând n-a existat în istorie o epocă în care un stat să JS exercitat un control atât de complet al lumii, nici atâta securitate", cimentează analistul Noam Chomsky. în fața Statelor Unite s-a ivit o șansă unică, iar această țară n-avea s-o lase să-i scape, astfel încât să pună mâna pe cârma lumii, și să-și creeze o poziție privilegiată. De aceea, în timpul războiului s-a străduit să schițeze, prin Departamentul de Stat și al Consiliului Relațiilor Externe (CFR), un adevărat guvern în umbra SUA, o structură mondială pe care s-o instaureze în epoca postbelică. Au existat contradicții, arată Chomsky. Memorandumul 68 al Consiliului Național de Securitate, din 1950, a definit criteriul liniei dure, reprezentată de secretarul de stat Dean Acheton. Acesta sprijinea promovarea unei „strategii a regresului" din blocul contrar, care „să facă să germineze sămânța distrugerii în sistemul sovietic", astfel încât SUA să poată negocia termenii unui acord „cu Uniunea Sovietică ori cu statul sau statele succesoare". Memorandumul recomanda „sacrificiul și disciplina" în SUA, ori, ceea ce-i același lucru, creșterea cheltuielilor militare și restrângerea serviciilor sociale. Și, mai mult, că avea să fie necesară reducerea „exceselor toleranței", care generau tulburări interne nedorite.

Ideile directorului planificării din Departamentul de Stat, George F. Kennan, figură-cheie a Războiului Rece, idei care urmau linia liberală, fuseseră expuse într-un document secret, Studiul 23 de planificare a politicii (1948), în următorii termeni: „Dispunem de circa 50% din bogățiile lumii, dar reprezentăm doar 6,3% din populația mondială (...). În această situație, suntem, neîndoios, obiectul invidiei și resentimentelor. Misiunea noastră reală este elaborarea unui model de relații care să ne permită să menținem această situație de inegalitate (...). în vederea ei, trebuie să renunțăm la orice senti-

mentalisme şi visuri; trebuie să ne concentrăm global atenţia asupra obiectivelor noastre naţionale imediate (...)• Trebuie să nu mai evocăm ţeluri vagi şi nerealiste, ca drepturile omului, creşterea nivelului de trai şi democratizarea. Nu e prea departe ziua când va trebui să folosim concepte de putere directă. Va fi cu atât mai bine cu cât ne vor sta în cale cât mai puţine lozinci idealiste".

Directiva internă era clară: nimic despre drepturile omului şi sentimentalismele cusute cu aţă albă, care blocau drumul spre hegemonia mondială. Era un discurs cu uşile închise, deschis, între egali, aidoma celor folosite de către *bilderbergeri.* Şi acum, ca şi atunci, ei vorbesc poporului în alţi termeni, îi fac apologia lozincilor idealiste şi a democraţiei, în timp ce în paralel vorbesc despre putere reală şi directă.

Formulările lui Kennan au devenit textele constituţionale ale Războiului Rece, sinteza noii politici antisovietice a administraţieiTruman. Kennan a jucat un rol fundamental şi în dezvoltarea programelor şi instituţiilor care defineau epoca, mai ales a Planului Marshall.

ADEVĂRATA FAŢĂ A PLANULUI MARSHALL

în acea epocă, Consiliul Relaţiilor Externe (CFR), nucleul american al incipientului Club Bilderberger, şi-a proiectat idealurile postbelice în „Zona Mare", cum au numit americanii zona alcătuită din Europa Occidentală, vechiul Imperiu Britanic, Orientul Mijlociu, cu resursele lui incomparabile, şi Lumea a treia, care trebuia să se subordoneze nevoilor economice ale SUA. începea implantarea *Noii Ordini Mondiale,* în care fiecărei zone a planetei urma să i se atribuie un rol specific. Lumea a treia trebuia să-şi îndeplinească funcţia esenţială, de sursă de materii prime şi piaţă de desfacere a societăţilor industriale capitaliste; ea trebuia exploatată în vederea reconstruirii Europei şi Japoniei, după Kennan, care a adăugat că exploatarea Africii avea să presupună şi un excelent stimulent psihologic pentru descurajata Europă postbelică[2].

[2] Chomsky, Noah, *Ce vrea cu adevărat unchiul Şam* (n.a.)

Pe mapamondul pe care doreau să-1 traseze după depăşirea sistemului Je înfruntări şi neîncredere dintre marile puteri din epoca Războiului Rece, Clubul Bilderberg a jucat un rol esenţial. Kennan şi-a expus idealurile fără urmă de rea-intenţie, profund convins că deţinea ade-3(fărul. „Aşa se fac lucrurile", i-a răspuns Dick Cheney, vicepreşedintele lui George W. Bush, jurnalistului şi documentaristului englez John f ©nson, când acesta 1-a întrebat despre activităţile nelegale ale Clubului Bilderberg. Istoria demonstrează că, în majoritatea cazurilor, gândirea $ mult mai mortală şi mai primejdioasă decât bomba atomică.

în 1954, când s-a constituit oficial Clubul Bilderberg, graţie efectelor Planului Marshall, Europa se întrema lent după tragedia provocată de al Doilea Război Mondial. Americanii încurajaseră 'bătălia în stilul vicleanului Rotschild, a cărui formulă de a pune naţiunile să se înfrunte între ele, în vreme ce fiecăreia i se acordau credite, a ţinut sub control climatul politic al Europei încă din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, aşa cum arată Jim Marrs în Cartea sa intitulată *Societăţile secrete.*

Pe 5 iunie 1947, George Marshall, secretar de stat al SUA, a ţinut un discurs la Universitatea Harvard, invitând ţările europene să participe la un plan de cooperare în scopul reconstrucţiei economice, cu exigenţe explicite în vederea liberalizării comerţului şi creşterii productivităţii. Truman a ratificat Planul Marshall la *3* aprilie 1948, şi a creat Administraţia de Cooperare Economică (ACE), condusă de Paul G. Hoffman. în acelaşi an, ţările participante (Austria, Belgia, Danemarca, Elveţia, Franţa, Germania Federală, Grecia, Islanda, Italia, Luxemburg, Norvegia, Marea Britanic, Suedia, Turcia, Statele Unite, Ţările de Jos) au semnat acordul pentru fundarea OCDE ca agenţie coordonatoare.

Banii care proveneau din Statele Unite aveau ca obiectiv esenţial renaşterea capacităţii de consum a clasei medii europene, care începea să dispună de bani, pe care să-i cheltuiască pe produse fabricate în Statele Unite. Exerciţiul acestei generozităţi fără pereche a adus beneficii formidabile corporaţiilor americane care 1-au promovat. De pildă, General Motors a câştigat 5,5 milioane de dolari între iulie 1950 şi 1951 (14,% din total), iar compania Ford -1 milion de dolari (4,2% din total).

Uniunea Sovietică și statele din Europa de Est au fost și ele invitate să semneze planul, dar LV. Stalin l-a considerat o amenințare la adresa lor și n-a permis participarea țărilor-satelit ale URSS. înainte de război, Europa Occidentală depindea de importurile din Europa de Est, dar rutele lor comerciale au fost blocate de Cortina de Fier. Succesul manevrei americane era trasat milimetric.

AMERICAN LIFESTYLE

în cei patru ani cât a durat acordarea ajutoarelor americane, Europa a primit 13 miliarde de dolari și a atins o prosperitate superioară celei de dinainte de război. Dar, în spatele acestei aparente generozități a SUA, Planul Marshall a fost mecanismul prin care SUA și-a introdus sistemul de gestiune în Europa. Ca tactici economice, a stimulat unificarea europeană, eliminând taxele comerciale, și a creat instituții în vederea coordonării economiei europene, în plus, Planul Marshall era nucleul central al noii doctrine de stăvilire a înaintării Uniunii Sovietice, fapt pentru care primele loturi importante ale ajutorului au fost destinate în ianuarie 1947 Greciei și Turciei, țări considerate a fi prima linie a luptei împotriva expansiunii comuniste. Disciplina leninistă afirma că, de cum aveau să înceapă să se prăbușească, economiile capitaliste vor începe, în disperarea lor, să-și dezvolte comerțul cu adversarii comunismului, afirmă Chomsky. Ideea nu-i lipsită de logică, deși Lenin n-a trăit pentru a o vedea pusă în practică.

Planul urmărea în principal să împiedice lipsa de solvabilitate europeană, care ar fi avut consecințe nefaste pentru economia americană, să prevină expansiunea comunismului în Europa, să creeze o structură care să favorizeze implantarea și menținerea unor regimuri democratice. Dar n-a fost vorba doar despre un sistem economic și politic, ci și despre unul cultural, care conținea alt obiectiv neîndoios militarist, ce constituia o necesitate prealabilă dezvoltării NATO. Pe de-o parte, dacă ne referim la cetățean, planul a fost o cale subtilă a pătrunderii în Europa a *așa-numitului American lifestyle,* și a culturii lui: consumism, individualism, loisir și productivitate. Succesul strategic pe care l-a constituit Planul Marshall a încurajat SUA să dorească să stimuleze acest climat favorabil în relațiile cu Europa.

'JMIȘCAREA ÎN VEDEREA REALIZĂRII UNIUNII EUROPENE

Planul Marshall a fost inițiat în cadrul *War and Peace Study Groups* /(Grupuri de studiu al războiului și păcii), organizație creată de către CFR, căreia Fundația Rockefeller i-a oferit circa 50.000 de dolari jkntru finanțarea primului an al proiectului. A fost perfecționat în 1946, de către grupul de studii al Proiectului de Reconstrucție European (așa cum, de fapt, se și numea Planul Marshall), patronat în principal de David Rockefeller. în paralel s-a prezentat și o propunere complementară: crearea Europei Occidentale a Cărbunelui și Oțelului, un alt bastion ridicat împotriva URSS, care a devenit Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului, în 1952. Acesta a fost primul pas al mișcării de unificare a Europei, al cărui principal propulsor a fost specialistul în operațiuni financiare Joseph H. Retinger, evreu de origină poloneză, aproape stabilit în SUA, important membru al masoneriei din Suedia. La începutul lui mai 1946, acesta creează Liga Independentă pentru Cooperare Europeană (ILEC), al cărui secretar a fost, alături de directorul ei, ministrul Belgian Paul von Zeeland. în pofida numelui său, organismul era alcătuit din numeroase persoane importante, care aparțineau așa-numitului *establishment* american, după cum subliniază sociologul britanic Mike Peters.

El a schițat din interiorul instituției un plan special în vederea creării linei Europe federale, în care statele să renunțe la o parte din suveranitatea lor. Retinger și Paul van Zeeland au colaborat strâns în timpul războiului și cu alți membri importanți ai Clubului Bilderberg, ița bunăoară John McCloy (CFR, Chase Manhattan Bank; primul președinte al Băncii Mondiale), William Averell Harriman (CFR, Pilgrims, Skull & Bones), George Franklin (CFR, Comisia Trilaterală), John Poster Dulles (CFR), William Wiseman (asociat al Băncii Khun & Loeb), M. Leffingwelle (asociat al Băncii Morgan), Nelson și David Rockefeller. Pe baza acestor conexiuni, începând din 1943, s-a pregătit nașterea uniunii vamale Benelux (Belgia, Țările de Jos și Luxemburg), un soi de prototip al Pieței Comune[3].

[3] Peters, Mike, *The Bilderberg Group and the project of European unification* (n.a.)

La scurtă vreme după ce s-a creat ILEC, ambasadorul SUA în Marea Britanic (care anterior ocupase același post în Uniunea Sovietică), William Averell Harriman, l-a invitat pe Retinger în SUA, unde și-a asigurat sprijinul american pentru ILEC. Harriman fusese și coordonatorul Planului Marshall și candidat al democraților în alegerile prezidențiale din 1952. Mai târziu, până la moarte, avea să participe la celelalte evenimente care au marcat evoluțiile mondiale, ca decan al ambasadorilor SUA și negociator în Războiul din Vietnam. „Am găsit în America", a relatat Retinger, „un sprijin unanim pentru ideile noastre printre specialiștii în finanțe, oamenii de afaceri și politici. Dl. Lefingwell, asociat majoritar al băncii J.P. Morgan, Nelson și David Rockefeller, Alfred Sloan (de la General Motors), Charles Hoock, Președintele Companiei American Rolling Mills, Șir William Wiseman (SIS din Marea Britanic), asociat al Kuhn & Loeb (banca de investiții din New York), George Franklin și, mai ales, vechiul meu prieten Adolf Berle Jr. (CFR), mi-au fost cu toții favorabili. Berle a decis să conducă secția americană (a ILEC). John Poster Dulles, secretar de stat al lui Eisenhower, a acceptat și el să dea o mână de ajutor. Fratele său, Allen Dulles, a fost o piesă-cheie în *War and Peace Study Groups,* iar ulterior a fost director al CIA"[4].

Persoanele la care se referea Retinger erau înalți reprezentanți ai societăților secrete americane. Leffingwell i-a precedat pe John McCloy și David Rockefeller în fruntea CFR (1946-1953) și fusese director din 1927, pe când Franklin era director executiv al CFR între 1953-1957, iar ulterior avea să fie coordonatorul Comisiei Trilaterale.

Rezultatul acestor activități a fost fondarea Mișcării Europene, al cărei prim congres, la Haga, în 1948, a stat la originea Consiliului Europei. Mișcarea a primit substanțiale contribuții, care au constat atît în fonduri secrete ale guvernului Statelor Unite cît și din partea Comitetului American pentru Europa Unită (ACUE). Numele menționate anterior sunt semnificative în acest context[5].

[4] Pomian, John. Joseph Retinger, *Memoirs of an Eminence Grise Sussex,* University Press, 1972 (n.a.)

[5] Peters, Mike, *The Bilderberg Group and the project of European unification* (n.a.)

IA NAȘTERE CLUBUL BILDERBERG

Joseph Retinger a fost ideologul și promotorul Clubului Bilderberg. în 1952, când a revenit în Europa dintr-un voiaj făcut în SUA, i-a cerut prietenului său, Prințul Bernhard de Olanda, tatăl actualei Regine Beatrix, să-l ajute să-i atragă pe liderii NATO să participe, alături de alți lideri mondiali, la o dezbatere deschisă și sinceră pe teme internaționale. Prințul era în strânsă legătură cu înalte cercuri financiare și politice occidentale, ca mână forte a Casei de Orange-Nassau, din care face parte familia regală a Olandei (posesoarea uneia dintre cele mai mari averi din lume), în care a intrat prin căsătoria cu Prințesa Juliana. Bernhard a primit propunerea cu mare entuziasm, căci dezbaterile cu privire la prezent și schițarea viitorului, mai întâi al Europei și Americii, apoi al lumii, erau ceva emoționant.

în vederea acestui nou proiect, Retinger și-a contactat cunoscuții americani, David Rockefeller, ambasadorul William Averrell Harriman și directorul Agenției Centrale de Investigații (CIA), generalul Walter Bedell Smith, care, după ce i-a auzit propunerea, i-a răspuns: „De ce naiba n-ai venit întâi la mine?". CIA s-a implicat profund în organizarea Clubului Bilderberg și de atunci a păstrat eficient secretul atât al existenței acestuia, cât și al obiectivelor interne și securității membrilor săi.

Alt participant activ la punerea în mișcare a clubului a fost Paul Rijkens, președintele firmei multinaționale Unilever, una dintre cele mai mari și puternice companii capitaliste din lume. Recomand consultarea paginii sale web (www.unilever.com) pentru înțelegerea expansiunii și importanței sale pe glob. Rijkens avea strânse legături cu Banca Rotterdam și compania de electrocasnice Phillips.

Bedell Smith l-a pus pe Retinger în contact cu Charles D. Jackson, consilier special al președintelui Eisenhower și al CIA în materie de atacuri psihologice de război. Jackson era președintele Comitetului pentru Europa Liberă (precursorul Congresului pentru Libertate Culturală, CCF), care finanța operațiunile și organizarea intelectualilor și oamenilor politici social-democrați și anticomuniști; a condus postul de radio Europa Liberă în Germania, finanțat de CIA.

În prealabil, fusese redactorul-şef al revistei *Fortune* şi directorul administrativ al revistei *Life*. în plus, avea legături strînse cu clanul Rockefeller. Nu întâmplător, principalul finanţator al Clubului a fost magnatul David Rockefeller, care poate fi considerat, încă de la început, membrul american cheie din Bilderberg. Era preşedinte al Chase Manhattan Bank, membru al CFR, al Consiliului pentru Afaceri, al Consiliului SUA, al Camerei de Comerţ Internaţional şi fondatorul Comisiei Trilaterale. Alte contribuţii economice importante au fost aduse de familia de evrei de origine engleză Rotschild.

Printre documentele găsite în biroul personal al lui Jackson, la moartea acestuia, şi oferite de către soţia sa Bibliotecii Eisenhower în 2005, figurau documentele secrete ale întrunirilor Clubului Bilderberg. În timp ce Prinţul Bernhard şi Retinger pregăteau lista invitaţilor din ţările europene, Jackson o controla pe cea americană. Din comitetul american făceau parte, printre alţii, Dean Rusk, Henry Heinz-fiul şi Joseph Johnson, în logistică s-a făcut simţit ajutorul lui Henry Kissinger, care începuse să lucreze încă de pe atunci pentru Rockefeller. Deşi ideea a fost primită cu mare entuziasm de către preşedintele Truman, primul grup american n-a fost gata până în timpul administraţiei Eisenhower.

PRIMA ÎNTRUNIRE ŞI DEFINIŢIA OFICIALĂ

Prima întrunire oficială a Clubului Bilderberg a avut loc între 29 şi 31 mai 1954, în localitatea olandeză Oosterbeek. Cu ocazia acesteia, grupul şi-a luat numele de la amfitrionul său, Hotelul Bilderberg, al cărui proprietar era Prinţul Bernhard. Suveranul, având strînse legături cu Shell Oii şi cu holdingul internaţional Societe Generale din Belgia, a fost gazdă şi maestru de ceremonii.

în cursul primei întâlniri, participanţii şi-au manifestat indignarea faţă de politica macabră a senatorului Joseph Raymond McCarthy, şi „vânătoarea de vrăjitoare" concepută de către acesta. Ideologia lui naţionalistă bloca drumul planurilor globale ale celor prezenţi şi numeroşi europeni şi-au manifestat teama în legătură cu posibilitatea ca SUA să evolueze spre o dictatură fascistă, în a treia zi, Prinţul Bernhard a anunţat: „Deşi nu figura pe agendă, s-a vorbit atât de mult despre mccarthism că, dacă vom avea timp, am să cer ca Jackson să expună opinia americană despre el". C.D. Jackson a domolit temerile manifestate de o serie de *bilderbergeri* europeni, dând asigurări: „Fie că moare de glonţul unui asasin, fie că dispare în modul tradiţional american, vă spun că, atunci când vom asista la Următoarea noastră întrunire, McCarthy va fi dispărut de pe scena americană"[6]. McCarthy a murit în 1957, în urma unor complicaţii derivate din alcoolismul său cronic, după cum au menţionat surse pficiale, dar înainte fusese criticat de către Senat, pierzându-şi întreg prestigiul şi puterea. Toate acestea i-au convins pe europeni că americanii se ţineau de cuvânt.

Un participant la întrunirea inaugurală, Jorge McGh.ee de la Departamentul de Stat al SUA a declarat că „diferendele cele mai aprige între europeni şi americani s-au risipit încă de la prima întrunire a Clubului Bilderberg. De atunci, n-a mai existat nicicând un conflict atât de îndârjit între noi şi Europa".

Secretarul lui Retinger, John Pomian, a rememorat într-o carte a sa momente de la acea întâlnire: „Totul era foarte nou şi diferit. Ne-am dus în Olanda. Nu existau reporteri, iar securitatea era copleşitoare, cu gărzi în fiecare colţ din hotel. La deschidere, toţi erau neliniştiţi, nervoşi, şi se priveau de sus în jos ca străinii. Se temeau să nu spună ceva în plus. Prinţul Bernhard mergea de la unul la altul, afişându-şi farmecul personal. Treptat, atmosfera s-a destins, iar cei de faţă au început să converseze între ei. Prinţul şi-a păstrat calmul şi, când a simţit că încordarea creştea, i-a făcut pe toţi să se destindă cu câte o frază ingenioasă, ori şi-a impus autoritatea. Deşi este un bărbat încântător, ştie să fie şi sever. Reimpunea ordinea într-un mod atât de subtil, că nimeni nu se putea simţi ofensat".

Din cauza presiunilor pe care diferite organisme de presă le-au exercitat pentru ca enigmaticul Club Bilderberg să-şi deschidă porţile pentru public, în 1989, acesta a emis o severă notă infor-

[6] Hatch, Alden *H.R.H., Prince Bernhardofthe Netherlands; An AuthorizedBiography,* London, Harrap, 1962 (n.a.)

mativă în care, după ce și-a schițat sumar originile, și-a rezumat motivul primei întruniri în următorii termeni: „întâlnirea a reflectat îngrijorarea multor cetățeni americani importanți de pe ambele țărmuri ale Atlanticului cu privire la faptul că Europa Occidentală și SUA nu colaborau pe cât de strâns ar fi trebuit în chestiuni de importanță critică. S-a căzut de acord asupra faptului că, în dezbaterea regulată și extraoficială, ar fi de ajutor să se promoveze o mai bună înțelegere între forțele și tendințele principale, care afectaseră națiunile occidentale în dificila perioadă postbelică". Rezultatul a fost atât de bun, că ei au hotărât să se reîntâlnească anual, atât pentru a evalua rezultatele măsurilor stabilite la întâlnirea prealabilă, cât și pentru a avansa, fixând mereu noi obiective.

în același stil, Clubul s-a definit drept „o instituție care urmărește întărirea unității nord-atlantice, frânarea expansionismului sovietic, promovarea cooperării și dezvoltării economice a țărilor din zona occidentală". Dar, în spatele vorbelor și intențiilor, se ascundeau și metodele ce urmau să fie folosite în vederea ducerii la bun sfârșit a strânsei înțelegeri dintre țările occidentale și adevăratele lor țeluri.

Conform definiției, observăm că natura Clubului este supranațională iar obiectivul său constitutiv a fost acela de a-i uni pe membrii Alianței Nord-Atlantice (NATO) în scopul realizării politicilor externe ale acestora, după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Cum s-a dovedit după mulți ani, aceste preocupări se traduc în visul tuturor *bilderbergerilor* de a realiza unitatea mondială, edificând o planetă omogenă, guvernata de normele și principiile lor, în care să pună bazele unui nou statu-quo. Odată cu constantele transformări sociale, țelurile lor inițiale s-au schimbat, luând-o înaintea, și, uneori, adaptându-se evoluției în timp.

Dar se crease deja o instituție care urmărea întărirea armoniei în zona occidentală, Alianța Nord-Atlantică (1949), așa că ce rost mai avea, oare, înființarea alteia, adică a Clubului Bilderberg? De ce atâta mister, doar în scopul armonizării politicilor de pe ambele țărmuri ale Atlanticului? încă de la început, în sânul Clubului Bilderberg, miza a fost mai mare decât ni s-a spus oficial.

CLUBUL BILDERBERG A FOST FONDAT ÎN OLANDA

Faptul că acest Club a văzut lumina zilei în Olanda nu înseamnă că cetățenii din Țările de Jos sunt mai informați în privința lui. Din contră, cu excepția câtorva, ei împărtășesc ignoranța restului lumii, „în Olanda, există foarte puține informații referitoare la Clubul Bilderberg", explică Gerrit Jan, corespondentul ziarului olandez *De Telegraafm* Spania. Dacă răscolești prin colecțiile de ziare ale bibliotecilor", adaugă el, „nu găsești aproape nimic. La început, toți voiau să știe ce coceau marile capitale ale lumii în Hotelul Bilderberg, dar Prințul a ținut întotdeauna presa la distanță, cu excepția câtorva medii importante ale sectoarelor conservatoare. Dacă îl întrebi pe olandezul de rând despre Club, el îți va răspunde că a fost creat în 1954, și cam atât. Dar nici presa olandeză nu prea pune astfel de întrebări. Totuși, aceasta nu justifică faptul că noi, jurnaliștii olandezi, nu știm că Clubul Bilderberg a fost fondat în scopul unirii marilor capitale din Europa și SUA. De atunci, toate întrunirile anuale au avut loc într-un climat de discreție și lipsă de transparență".

MARII PREOȚI AI CAPITALISMULUI

Banca Rotschild, Rockefeller și Henry Kissinger au făcut încă de la început parte din sâmburele tare al grupului; au fost trei piese-cheie în decursul istoriei, iar unii i-au botezat „marii preoți ai capitalismului". Treptat s-a reușit ca la acest Club să adere cât mai multe persoane învestite cu putere și influență, și, în aceeași măsură, să i se însănătoșească rândurile, scăpând de participanții care îi interesau mai puțin, ori nu le erau prea utili.

David Rockefeller, fondator și al Comisiei Trilaterale, a definit cel mai exact țelul ocult al Clubului Bilderberg: „Ceva trebuie să ia locul guvernelor, iar puterea privată mi se pare o instituție potrivită acestui scop" (declarație făcută publică la 1 februarie 1999, în *Newsweek International).*

De cum s-a născut, Clubul Bilderberg a devenit o puternică alianță secretă, la care aderau magnați de anvergură, strategi internaționali, elita politică, academică și militară, și a cărei existență, susține

Clubul, salvează hegemonia occidentală și reprezentanții ei în lume. De aceea, în întrunirile și domeniile unde își exercită influența, aceștia încearcă, din punctul lor de vedere, să-i sensibilizeze pe oamenii politici cu privire la nevoile economiei și sistemului financiar internațional, țel a cărui atingere le aduce beneficii incomensurabile.

Cursul ulterior al evenimentelor a demonstrat că soarta lumii este cu adevărat hotărâtă tocmai la întrunirile Clubului Bilderberg. Acesta folosește și alte organizații secrete, cu caracteristici similare, pentru a-și pune în practică strategiile. La întrunirile acestea n-au acces nici martori indiscreți, nici jurnaliști care se opun sistemului, și doar de curând au început să fie admise și femei. Mulți susțin că acest club este o asociație de sorginte satanică, implicată în rituri mistice și conspirații globale. Faptul e parțial adevărat, adică, mulți dintre membrii săi fac parte și din societăți de acest tip, așa cum vom vedea, însă trebuie să subliniem că nu toți.

Putem afirma, totuși, că obiectivele sale se rezumă la unul singur: știrbirea progresivă a suveranității naționale și transferarea acesteia către instituții cu caracter oligarhic și transnațional. Așa cum bine a semnalat David Rockefeller, Clubul Bilderberg urmărește să obțină „o suveranitate supranațională a elitei intelectuale și a băncilor mondiale, care este cu siguranță preferabilă autodeterminării naționale practicată în secolele trecute". O adaptare modernă a filosofici aristotelice.

CAPITOLUL 3

Fondatorii

„Nimic nu-i mai primejdios decât bogăția fără putere".

Ernstjunger (1895-1998),
filosof, istoric și scriitor german.

PRIMII PARTICIPANȚI

La 15 septembrie 1971, John Rarick, membru al Congresului American, a dezvăluit în Camera Reprezentanților adevărata politică promovată de Clubul Bilderberg, după modelul plin de succes al Planului Marshall: „Sub pretext că susținea ajutorul pentru Europa, el le impunea negociatorilor internaționali ai CFR o elită de conducere".

Printre participanții europeni la prima întrunire a Clubului figurau toate țările din NATO și Suedia; prim-miniștrii Belgiei și Italiei, Paul van Zeeland și, respectiv, Alcide de Gasperi (CDU); prim-ministrul, de dreapta, al Franței, Antoine Pinay, și liderul socialist Guy Mollet; diplomați precum Pietro Quaroni, din Italia, și Panaiotis Pipinelis, din Grecia; avocatul german Rudolf Miller, industriașul Otto Wolff von Amerongen, și ministrul de externe danez, Ole Bjorn Kraft (proprietar de jurnale din Danemarca). Din Anglia au venit Denis Healey și Hugh Gaitskell din Partidul Laburist, Robert Boothby din Partidul Conservator, Șir Oliver Franks și Șir Colin Gubbins, care condusese *Special Operations Executive* (SOE) în timpul războiului[7].

Pe lângă americanii citați, au mai asistat la prima întrunire George Ball și Dean Rusk. Ball era șef al Lehman Borthers, vechi funcționar al Departamentului de Stat, unde răspunsese de politica Alianței Nord-Atlantice, și, ulterior, membru al Comisiei Trilaterale. Menținea importante legături cu Franța. Rusk fusese ministru al Afacerilor Externe între 1961-1969 și prim-președinte al Fundației Rockefeller (1952-1960). În final, lista cuprindea un număr de șaizeci și șase de participanți. De atunci, grupul s-a extins treptat.

PERSONAJE-CHEIE

Un personaj nazist și corupt. Bernhard Zu Lippe-Biesterfeld a fost președintele Clubului Bilderberger încă de la înființarea acestuia, până în 1976, când o afacere tulbure, de corupție, l-a obligat să renunțe la funcție. Din acest motiv, întrunirea nici n-a mai avut loc în acel an. La rândul său, Joseph Retinger a fost secretar al Clubului până la moartea sa, în 1960, când economistul olandez Ernst van der Beugel a preluat ștafeta, în 1977, Alee Douglas-Home, fost prim-ministru al Marii Britanii, era numit președinte.

Bernhard de Olanda a murit de cancer la 1 decembrie 2004, chiar în anul când Clubul și-a sărbătorit nunta de argint. S-a născut la

[7] Peters, Mike, *The Bilderberg Group and the project of European unification* (n.a.)

29 iunie 1911 într-o familie de aristocraţi germani săraciţi, şi era văr cu Prinţul-consort Philip, soţul Reginei Elisabeta a Angliei.

Era un tânăr chipeş, foarte înalt şi extraordinar de atrăgător. Strălucea prin eleganţă vestimentară şi a purtat întotdeauna o garoafa la butoniera de la rever. Neamţ get-beget, a aderat la Partidul Nazist în mai 1933, pe care l-a părăsit pentru a se căsători cu prinţesa Juliana de Olanda, aşa cum semnalează fişa lui. Când a abandonat partidul, i-a trimis Fiihrerului o scrisoare de renunţare, pe care a semnat-o cu salutul oficial: „Heil Hitler!".

Corespondentul ziarului olandez *De Telegraafin* Spania, Gerrit Jan, defineşte obscura personalitate a Prinţului Bernhard în următorii termeni: „Era un bărbat fără scrupule. În tinereţe, fusese nazist militant, el a spus că fusese forţat la aceasta, că n-avusese altă ieşire, dar nu-i adevărat. Nimeni nu i-a crezut dezminţirile, în plus, a jucat un rol activ în relaţia cu SUA. întotdeauna s-a crezut că fusese agent dublu, că lucra şi pentru aliaţi, şi pentru nazişti. Faptul nu s-a putut demonstra, dar se va afla curând, fiindcă se vor cunoaşte o serie de interviuri pe care le-a acordat în timpul vieţii ziarului *De Volkskrant,* cu condiţia să nu-i fie publicate decât după moarte".

Gerrit Jan cerceta o afacere tulbure, fără să ştie că Prinţul Bernhard era implicat în ea până în gât. Cu toate că era obişnuită cu constantele scandaluri pe care acesta le provoca, opinia publică olandeză a fost profund afectată: „La începutul lui mai 1975, unui coleg american şi mie ne-a parvenit informaţia că avea să izbucnească un mare scandal. Ne-am mobilizat, fiindcă ştiam că era vorba despre un înalt funcţionar implicat într-un caz de corupţie legat de compania Lockheed Corp dar, spre marea noastră surpriză, am aflat că era vorba chiar despre Prinţul Bernhard. Scandalul a fost naţional, fiindcă el primea mită un milion de dolari pentru promovarea în întreaga Europă a produselor companiei de armament Lockheed. Din această cauză, i s-au retras funcţiile de reprezentare oficială şi nu i s-a mai permis să poarte uniforma Armatei olandeze".

Viaţa de familie a lui Bernhard a fost aidoma celei publice, după cum subliniază Jan: „Avea copii din afara căsătoriei, doi în Franţa, doi la Londra, şi nu şi-i putea întreţine din veniturile de Prinţ, aşa că avea nevoie de mita de la Lockheed". Corespondentul arată că, la logodna Reginei Juliana cu Bernhard, „nimeni n-avea încredere în el, din cauza trecutului său. Nu s-au căsătorit din dragoste; poporul I-a acceptat, fiindcă se temea ca prinţesa să nu rămână fată bătrână, căci n-avea un fizic prea plăcut, iar el a fost primul care a acceptat să se căsătorească cu ea".

Cu tot entuziasmul său iniţial, Prinţul avea să înţeleagă cu timpul că misiunea sa legată de Clubul Bilderberg nu era simplă, şi necesita mari doze de răbdare: „E dificil să reeduci oamenii educaţi în spirit naţionalist. E foarte greu să-i convingi să renunţe la o parte din suveranitate în favoarea unei instituţii supranaţionale".

Joseph H. Retinger. Intrigant de mâna întâi, Joseph Retinger a fost o piesă esenţială în opera de cimentare a unităţii europene; deşi e foarte greu să afli date din viaţa sa, majoritatea sunt oferite de Martin Lozano, care ne va fi de folos şi pentru a defini profilul lui Rockefeller.

Retinger s-a născut la Cracovia în 1887, într-o familie bogată de origine iudeo-austriacă, iar de educaţia lui s-a ocupat un membru al Societăţii Fabiene[8]. Când a împlinit optsprezece ani, a plecat să studieze Literele la Paris, unde a avut primele contacte cu sferele sociale înalte. Prietenia cu colonelul american Mendell House l-a ajutat să adere la activităţile Mesei Rotunde şi ale CFR. A dus o viaţă aventuroasă, cu călătorii neîntrerupte, care l-au aruncat pe scenele politico-diplomatice ale conflictelor europene din prima jumătate a secolului al XX-lea. Activitatea lui frenetică se caracterizează printr-un paralelism şocant cu aventurile celebrilor agenţi itineranţi ai francmasoneriei iluministe.

La Paris, a studiat şi la Şcoala de Ştiinţe Politice; apoi, la Miinchen, a studiat psihologia. Mai târziu, în 1914, s-a înscris la London School of Economics, unde a menţinut contacte intense cu cercurile fabie-

[8] Fabian Society, asociaţie socialistă engleză, fondată în 1883-1884 de un grup de intelectuali, din care au făcut parte, încă de la început, George Bernard Shaw şi Graham Wallas. Fabienii credeau în trecerea evolutivă şi treptată la socialism. În 1900, Fabian Society s-a integrat în Partidul Laburist, (n.t.)

ne britanice din jurul acestei instituții influente. Inițiat în francmasoneria suedeză, a plecat în Statele Unite, unde și-a extins relațiile la nivel înalt, în Mexic, a sprijinit înființarea Partidului Revoluționar Instituțional, și, mandatat de acesta, a purtat tratative diplomatice cu Vaticanul. În fine, la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, Joseph Retinger și-a construit o magnifică rețea de contacte și relații de influență, care se întindea în întreaga Europă și în toată America. Despre el se spunea că, de cum ridica receptorul, putea vorbi cu președintele Statelor Unite. Cu toată restrânsă lui importanță publică, a avut o mare influență în cele mai discrete și selecte anticamere ale puterii. Subliniindu-i rolul și discreția, Bernhard de Olanda i-a adus un ultim omagiu în acești termeni: „Istoria cunoaște numeroase persoane importante care, în viață, au fost centrul atenției generale. Ele au fost admirate și lăudate de toți și nimeni nu le ignoră numele. Există, totuși, și altele, a căror influență, mai mare, le-a marcat personalitatea pe timpul vieții, deși nu sunt cunoscute decât într-un cerc foarte restrâns de inițiați. Joseph Retinger a fost una dintre aceste persoane". (Bulletin no. 5 du Centre de Culture Europeen).

David Rockefeller. Prințului Bernhard al Olandei și lui Retinger li se atribuie titlul de părinți ai Clubului Bilderberg fiindcă l-au promovat în Europa și SUA. Dar tatăl autentic al acestuia a fost, din umbră, multimilionarul David Rockefeller care, printre alte multe calități, o avea și pe aceea de mason. El a pus în practică acest proiect ambițios cu proprii lui bani, așa cum mai înainte procedase și cu Trilaterala, pe care o vom analiza în continuare.

Primul protagonist al legendarei saga a familiei Rockefeller a fost John Davison Rockefeller, care s-a născut în 1839, la Richford (New York), într-o familie care descindea din imigranți iudeo-germani, sosiți în Statele Unite în 1733. După o lungă experiență în domeniul petrolier, acesta a înființat de unul singur compania Standard Oii și, plecând de la ea, a fost protagonistul unei ascensiuni imparabile, care a culminat cu dominația practic absolută a trustului Rockefeller în industria petrolului, în această ascensiune, și-a zdrobit concurenții prin tot soiul de vicleșuguri, extorsiuni, mituiri și ilegalități. Expresia preferată a fondatorului dinastiei era „Dumnezeu să binecuvânteze Standard Oii", iar lozinca imperiului său economic este: „Pentru binele omenirii". Una dintre căile prin care și-a consolidat imperiul a fost penetrarea băncilor, care a culminat în 1955 cu fuziunea dintre Chase National Bank și Bank of the Manhattan Company, legată de grupul Warburg, din care a rezultat Chase Manhattan Bank, prezidată, începând din 1969, de David Rockefeller, nepotul fondatorului dinastiei și actualul patriarh. Tatăl său, John D. Rockefeller, a creat o serie de fundații filantropice, cărora le-a transferat mare parte din activele sale. De pildă, menționăm că Fundația Rockefeller a primit patru milioane de acțiuni de la Standard Oii din New Jersey și două milioane de titluri de la Standard Oii din Indiana. Deși primul care a întrezărit avantajele filantropiei moderne a fost scoțianul Andrew Carnegie, familia Rockefeller avea să profite mai mult din acest instrument valoros, fiindcă nu le-a folosit doar pentru a-și îmbunătăți imaginea, ci și pentru a-și camufla reglările de conturi antitrust. Ca și cum n-ar fi destul, fundațiile sunt scutite de plata impozitelor.

Aceste instituții au dispus în ultimele cinci decenii de o putere și o influență hotărâtoare în elita politică și financiară mondială, căci de la ele au provenit majoritatea actanților politicii americane din această perioadă. Și cei din perioada postbelică, dar și cei care au preluat ștafeta în generația următoare, veneau direct din organele de conducere ale fundațiilor, mă refer la Walt W. Rostow, Zbigniew Brzezinski și Henry Kissinger.

încă din 1936, Fundația Rockefeller era un precursor în domeniul controlului natalității. Morala epocii nu cadra cu asimilarea teoriilor anticonceptive, dar trecerea timpului și o campanie propagandistică eficientă au înlăturat nenumărate obstacole în calea acestora. „La sfârșitul anilor 1950, controlul natalității ajunsese una dintre prioritățile politicii externe americane", arată scriitorul Martin Lozano. „într-atât, încât în 1958, Departamentul de Stat a adoptat teza generală conform căreia tocmai creșterea demografică era cel mai mare obstacol al dezvoltării economice și sociale și al menținerii stabilității politice în țările Lumii a treia. Mare parte din bugetul alocat de administrația americană controlului natalității în zonele subdezvol-

ţaţe provenea tradiţional de la Fundaţiile Ford şi Rockefeller, al căror proverbial altruism se manifestă şi în lumea occidentală prin aportul multimilionarilor la cauza favorabilă avortului"[9].

Pe aceeaşi cale, Fundaţiile Rockefeller au finanţat mişcări pseudo-spirituale moderne, şi chiar secte precum Hare Krishna. David Rockefeller a subvenţionat personal felurite societăţi pseudo-iniţiatice, care dau asigurări că reprezintă tradiţia pierdută, cum e cazul celei numite AMORC[10].

Clanul subvenţionează şi campaniile politice ale candidaţilor apropiaţi cauzei, în 1950, RobertTaft, candidat la preşedinţie, a denunţat faptul că „începând din 1936, pe toţi candidaţii republicani la preşedinţia Statelor Unite i-a nominalizat Chase Manhattan Bank". Puterea lui David Rockefeller s-a întins asupra unei imense reţele de influenţe şi relaţii sociale, ţesute în spaţiu şi timp de către fundaţiile trustului, ca şi asupra posturilor de primă categorie ocupate în organizaţii precum Round Table, Consiliul Relaţiilor Externe, Comisia Trilaterală ori Clubul Bilderberg, fără a mai pomeni de preşedinţia Băncii Chase Manhattan. Autentica sa putere nu rezidă în organizaţiile politice, ci în organismele de acest tip. În cartea sa autobiografică intitulată *Random Reminiscenses,* David Rockefeller a afirmat că „una dintre instituţiile care ne-a ajutat cel mai mult a fost Departamentul de Stat".

Clanul Rockefeller n-a ezitat să obţină beneficii din momentele cele mai delicate care au caracterizat aceste ultime secole, negociind cu criminali şi dictatori de tot soiul, în vremuri de pace dar şi de război. Atât Războiul din Vietnam, cât şi cel arabo-israelian din 1973, au provocat numeroase denunţuri, în care trusturile petroliere (printre ele, EXON şi SOCONY ale lui Rockefeller) erau acuzate că obţineau beneficii din prima, şi o promovau pe a doua, în scopul de a determina creşterea preţurilor la ţiţei. Aşa au afirmat jurnalul *Washington Observer* şi jurnalistul de investigaţie C. Baker în cartea sa intitulată *Rockefeller //' mareafarsă a crizei energetice* (The Creat Rockefeller Energy Hoax, 1974).

[9] Martin Lozano, *Nuevo Orden Mundial.* Alba Longa Editorial, 1996 (n.a.)

[10] Antiquae et Misticae Ordo Rosae Cruciş, (n.t.)

împreună cu Fundaţia Carnegie, clanul a finanţat programe de selecţie rasială şi eugenie în Germania nazistă.

Pe plan internaţional, David Rockefeller este cel mai cunoscut membru al clanului. Din anii 1960 şi până astăzi, el a dat ocol planetei în avionul cu reacţie personal, pentru a se întâlni şi negocia cu şefi de stat şi prim-miniştri de orice sorginte ideologică. Peste tot a fost primit cu respect reverenţios, mai ales în ţările fostului lagăr sovietic. Această ultimă circumstanţă a fost comentată de George Gilder, un intim al familiei, în următorii termeni: „Când David se duce în Rusia, e tratat ca un rege. Şi e curios că nimeni nu-i în stare să facă reverenţe, să laude şi să proslăvească un Rockefeller la fel de bine ca marxiştii".

Timp de treizeci şi cinci de ani, acest membru al prolificei dinastii a fost preşedinte al Chase Manhattan Bank, de unde a extins în întreaga lume urzeala reţelei de interese economico-politice a Statelor Unite, în plus, deşi este acuzat că a menţinut relaţii obscure cu dictatori de talia lui Saddam Hussein şi Augusto Pinochet, se apără astfel în autobiografia sa: „Mi-ar plăcea să fi făcut lucrurile mai bine, dar n-am făcut nimic atât de grozav, încât să mă căiesc". Preferă să fie cunoscut pentru mecenat şi binefaceri, duse la bun sfârşit prin intermediul Fundaţiei Rockefeller.

După cum notează cercetătorul Jim Marrs, „perspectiva unei singure lumi" a familiei Rockefeller este menţionată în raportul anual din 1997 al Fundaţiei. Nepoata lui David, Abby M. O'Neil, pe atunci preşedinta acesteia, a scris că Fundaţia avea drept scop: „promovarea unei strategii mondiale cu o perspectivă globală explicită şi un accent pus pe convergenţa acordurilor naţionale şi internaţionale".

Familia Rotschild. Pe lângă Rockefeller, mai există pe arena internaţională un nume-cheie: Rotschild. De origine iudeo-germană, numele acestei familii este protagonistul evenimentelor politico-economice din ultimele două secole, deoarece ea este unul dintre responsabilii implicaţi în modelarea lumii de azi.

Mayer Amschel (1473-1812), francmason important, a înfiinţat la Frankfurt o casă bancară specializată în afacerile care aveau să facă

familia bogată și puternici: creditul acordat caselor regale, deși familia a făcut avere și cu comerțul pe scară largă (bunuri de lux, furnituri militare), contrabanda, specula financiară, schimburile internaționale și decontarea polițelor. După unii cercetători, averea familiei s-a născut plecând de la banii lui Wilhelm al IX-lea, care vindea mercenari germani celor ce luptau contra independenței Americii. După cum scrie David Icke, clanul „a dobândit controlul Băncii Angliei. Dacă se purta un război, familia Rotschild era în spatele acestuia, stimulând conflictul și finanțând ambele tabere".

Din motivele rasiale și antisemite existente în epocă, Mayer și-a schimbat numele originar, Bauer, în cel de Rotschild, pe care l-a luat de la scutul roșu *(rotschild)* care împodobea casa unde locuiseră strămoșii lui în ghetoul din Frankfurt. La începuturile industrializării europene, familia Rotschild s-a consacrat cu succes și finanțării unor sectoare în dezvoltare, precum căile ferate, mineritul, metalurgia.

Epoca războaielor din preajma Revoluției franceze și a imperiului napoleonian (1792-1815) i-a permis lui Mayer Amschel să-și extindă afacerea în întreaga Europă, să deschidă sucursale conduse de cei cinci fii (a mai avut, în plus, și cinci fiice); cel mai mare dintre ei, Amschel Mayer (1773-1855) a rămas la casa centrală din Frankfurt, ajutându-și tatăl și luându-i locul după moarte.

Al doilea fiu al fondatorului, Salomon Amschel (1774-1855), a creat în 1820 sucursala din Viena, care a rămas deschisă până când naziștii au anexat Austria, iar el a fugit de persecuția antisemită (1934). Pentru serviciile aduse de familia Rotschild casei imperiale de Habsburg, aceasta i-a înnobilat, făcându-i baroni pe cei cinci fii ai lui Mayer Amschel.

Al treilea dintre ei, Nathan (1777-1836), s-a ocupat de prima sucursală deschisă în străinătate, cea din Anglia (1804), instalată mai întâi la Manchester, și mai târziu la Londra, unde funcționează și acum. Ramura britanică a familiei Rotschild, integrată în viața națională, și-a asumat conducerea (ereditară) a evreilor englezi, cărora le-a oferit primul reprezentant în Parlament. Fratele său, Karl (1778-1855), a condus sucursala din Napoli, închisă la începutul secolului al XX-lea.

Cel mai mic dintre frați, James (1792-1868), s-a ocupat de importanta sucursală din Paris, fondată pe vremea lui Napoleon (1811). Din această generație, James și Nathan au fost bancherii cei mai calificați ai familiei, și, pe lângă faptul că au condus primele două sucursale mai importante, au fost și liderii consorțiului de familie, ducându-l pe culmi, la calitatea de principal grup bancar mondial, la jumătatea secolului al XlX-lea. începând cu a doua generație de bancheri, familia Rotschild a combinat cu abilitate fidelitatea față de interesele familiei cu inserția în societățile de primire, în ale căror cercuri de afaceri au ajuns să ocupe poziții de conducere. Pentru a menține coeziunea întinsei rețele de familie, au practicat frecvent endogamia și, în orice caz, au încercat cel puțin să contracteze căsătorii în cadrul comunității evreiești. Cu toate acestea, poziția lor hegemonică în finanțele europene a început să decadă pe la sfârșitul secolului al XlX-lea, în fața concurenței altor grupuri europene și americane.

Alt sprijin a fost oferit imperiului său financiar de către Prințul de Thurn und Taxis, care deținea monopolul poștelor, și i-a putut informa despre conținutul scrisorilor ce făceau cunoscute date-cheie, înainte ca acestea să parvină guvernului. Legătura lor de putere se vădește în următoarea anecdotă: Mayer Rotschild lucra la biroul său, când sosește Prințul: „Luați-vă un scaun", îl invită. Musafirul reacționează orgolios: „Sunt Prințul de Thurn und Taxis!". Rotschild îi replică senin: „Foarte bine, atunci luați-vă două scaune!".

Rotschild a înțeles foarte repede valoarea informațiilor, organizând propriul serviciu de poștă. După înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, a câștigat milioane la bursa din Londra, deoarece Nathan Rotschild era informat despre cursul evenimentelor cu câteva ore înaintea guvernului.

După moartea lui Mayer Amschel, în 1812, secretarul lui Metternich a scris: „Ei sunt evrei obișnuiți și ignoranți, cu un aer respectabil. Dar au un instinct valoros, care îi ajută să intuiască ceea ce este corect și, dintre două lucruri corecte, pe cel mai bun. Sunt cei mai bogați oameni din Europa".

Familia Rotschild a simpatizat cu cauza sionistă și a fost cea mai mare protectoare a evreilor care, făcând pionierat, au emigrat în Palestina, pentru a se stabili acolo în calitate de coloniști. Este importantă în acest sens activitatea unuia dintre fiii lui James, Edmond (1845-1934), care a finanțat crearea celei de-a doua colonii evreiești

în Israel, alcătuită din emigranți sosiți din Rusia, când Palestina mai era încă sub dominație turcească: Rizhon LeZiyyon (1882). Un nepot de-al lui Nathan, Lionel (1868-1937), a fost un cunoscut zoolog (deși se ocupa în paralel și de afaceri bancare) și fondator al Muzeului de Istorie Naturală Rotschild din Londra. A fost membru al Camerei Comunelor și unul dintre marii adepți ai sionismului. Lui i-a adresat Lordul Balfour o scrisoare, în care guvernul britanic se declara dispus să creeze un „cămin național" pentru evrei în Palestina. (Declarația Balfour din 1917, fundamentul ulterior al statului Israel).

Tot banii (sub formă de împrumuturi) familiei Rotschild au ajutat și la lansarea familiei Rockefeller[11].

Hemy Kissinger. Henry Alfred Kissinger s-a născut în Fiirth, Germania, la 27 mai 1923, iar la cincisprezece ani a emigrat cu familia sa, de origine israelită, în SUA, unde a devenit unul dintre cei mai influenți bărbați americani. Și-a câștigat fără nici un ajutor una dintre cele mai proaste reputații din istoria actuală, din cauza faptului că a participat la conspirații politice care urmăreau înlăturarea regimurilor socialiste din America Latină și promovarea războaielor cu scopuri imperialiste și economice. În anii 1950, Rockefeller i-a oferit cheia de acces în cercul sus-pușilor și, nu mult după aceea, a intrat la Pentagon. A lucrat cu președinții John F. Kennedy, Richard Nixon, Henry Ford, Jimmy Carter și George Walker Bush, aducând servicii oligarhiei financiare, în special lui David Rockefeller, care l-a lansat și tutelat, dar nu s-a uitat nici pe sine și a devenit unul dintre funcționarii cei mai bogați din America. Antisemiții îl acuză că este evreul care i-a garantat Israelului obținerea constantă a unor imense subvenții și a celor mai bune arme. Evreii ortodocși l-au dat afară din sinagogă, acuzându-l de trădare căci consideră că, în războiul purtat de sărbătoarea Yom Kippur[12], a amânat intenționat ajutorul militar american, pentru ca Israelul „să facă o baie de sânge" și astfel să accepte un acord de pace.

[11] www.biografiasyvidas.com. (n.a.)

[12] (Yom) Kippur, una dintre cele mai mari sărbători ale religiei iudaice; are loc la zece zile după Anul Nou evreiesc, între septembrie și octombrie, fiind ziua marii căințe ori a marii iertări pentru greșelile comise, (n.t.)

în 1973, a primit Premiul Nobel pentru pace, alături de partenerul Său de negocieri, vietnamezul Le Duc Tho, pentru acordurile semnate în vederea încetării războiului; dar, deși acesta din urmă a refuzat premiul, considerând că nu-și încheiaseră misiunea, el l-a acceptat.

Tot în acel an, a participat activ la loviturile de stat din Chile și Uruguay. În Chile este acuzat că, pe lângă organizarea așa-numitei operațiuni Condor, a elaborat și un plan de eliminare sistematică â opozanților, cu scopul de a „combate comunismul" în America Latină, în timpul convorbirii avute cu Augusto Pinochet la Santiago de Chile, în ziua de 8 iunie 1976, Henry Kissinger i-a spus generalului: „în SUA, simpatizăm cu ceea ce încercați să faceți aici. Cred că guvernul anterior se îndrepta spre comunism. Vă dorim toate cele bune". Mai rău este că Henry Kissinger știa ce se întâmpla în Chile, fiindcă tocmai îi trimisese un raport președintelui Ford, informându-l despre practicarea torturii în acea țară, de parcă aceasta ar fi fost ceva natural. A adăugat în raport și că noua putere soluționa chestiunea expropierii companiilor americane: „Ne interesează neapărat supraviețuirea Juntei, căreia trebuie să-i asigurăm sprijinul nostru discret, dar ferm", a adăugat în documentul său.

Cu ocazia loviturii de stat din Argentina, la 24 martie 1976, a încurajat și sprijinit Junta militară să ia puterea. Este cunoscută implicarea sa directă în bombardamentele secrete din Laos și Cambodgia, ordonate în 1969 fără permisiunea Congresului, bombardamente care au provocat masacrarea nelimitată a civililor. Kissinger a sprijinit și regimul indonezian al generalului Suharto, acuzat de genocidul populației din Timorul Oriental.

Există numeroase inițiative care urmăresc trimiterea lui Kissinger în judecată internațională, ca și retragerea premiului Nobel primit. Unii magistrați au încercat fără succes să-l aducă pe banca acuzării, pentru numeroase crime împotriva umanității. Cu ocazia acuzării lui Pinochet de către judecătorul spaniol Baltasar Garzon, *The New York Times* a semnalat că nu-i departe nici ziua când personaje abjecte, precum Henry Kissinger, vor trebui să dea socoteală în tribunale internaționale pentru faptele lor. Iar Kissinger a răspuns: „Nu cred că persoanele binecunoscute sunt în primejdie. Eu, cel puțin, nu-mi

fac griji". Jurnalistul Christopher Hitchens, autorul cărții de succes *Judecarea lui Henry Kissinger* (The Trial of Henry Kissinger) susține că, la șaptezeci și opt de ani, Kissinger se teme și își consultă avocații înainte de a întreprinde orice călătorie în străinătate.

în decembrie 1974, iritat de acuzațiile pe care i le aduceau apărătorii drepturilor omului, Kissinger le-a spus colaboratorilor lui: „Astea nu-s decât prostii sentimentale. Aici facem politică externă, nu regenerare morală". Cu acest soi de răspunsuri, nu mai e ciudat că însăși Catedra UNESCO pentru problemele păcii din Universitatea Bradford, în Marea Britanic, a cerut Fundației Nobel să-i retragă premiul lui Henry Kissinger.

Profesorul universitar emerit al Școlii Wharton (Universitatea din Pennsylvania), Edward Herman, semnalează: „Rolul jucat de el în genocidurile din Cambodgia, Chile și Timorul Oriental face din Kissinger un criminal de război de primă clasă, cel puțin de categoria ministrului de externe al lui Hitler, Joachim von Ribbentrop, spânzurat în 1946. Dar Kissinger se bucură de impunitatea liderilor și agenților puterii dominante".

Poate că ceasul lui se apropie.

CAPITOLUL 4

Stăpânii lumii
concentrice, întrunirile

„Egreu să crezi că cineva spune adevărul cândștie ca, în locul său, tu ai fi mințit".

Henry Mencken (1880-1956),
jurnalist și critic social american

Ignorat de lumea obișnuită, un rit secret se repetă anual încă din 1954, în umbra a patru bărbați de categorie grea din finanțele și strategia politică internaționale: magnatul american David Rockefeller, președintele companiei FIAT, Giovanni Agnelli (decedat nu de mult); fostul secretar de stat al SUA, Henry Kissinger, și Denis Healy (ministrul economiei din Marea Britanie în anii '70). De la acea dată emblematică, *bilderbergeri* sosiți din toate colțurile lumii se întâlnesc clandestin, celebrându-și mult așteptata întrunire anuală, la care asistă toată lumea selectă din economie, politică, mediul intelectual și finanțe. Nicicând nu s-a mai concentrat atâta putere într-un spațiu atât de restrâns.

Cu toate că secretul protejează neîndurător funcționarea internă a Clubului, se știe că nu toți membrii acestuia joacă roluri similare și că ierarhia Clubului Bilderberg se structurează în trei cercuri concentrice. Din primul moment, Clubul a fost administrat de un grup restrâns care, începând din 1965, s-a numit Comitetul Director (Steering Committee); el este cercul intermediar și constituie categoria grea a Clubului, fiind alcătuit din președinte, secretariatele și trezorieriile de pe ambele țărmuri ale Atlanticului. Fotoliul prezidențial îl ocupă, începând din anul 2000, vicontele belgian Étienne Davignon (la rândul său președinte al conglomeratului Societe Generale din Belgia). La moartea lui Retinger, în 1960, secretariatul a trecut în mâinile lui E.H. van der Beugel, fostul director al biroului olandez al Planului Marshall (care ulterior avea să devină președintele liniilor aeriene KLM și al Institutului Internațional de Studii Strategice din Londra). După demisia Prințului Bernhard, fostul prim-ministru britanic, Lordul Alex Douglas Home, a fost numit președinte al Clubului. I-au urmat Walter Scheel, fost președinte al Germaniei; Eric Roii, fost șef al S.G. Warburg și Lordul Peter Carrington, fost secretar general al NATO, deținînd această funcție și în prezent.

Comitetul Director, ale cărui întruniri sunt mai frecvente, este alcătuit din cincisprezece membri permanenți americani și douăzeci și patru europeni, însărcinați cu elaborarea listei exclusiviste a participanților, pe baza agendei tematice prevăzute a fi luată în discuție. Modelul obișnuit este ca fiecare membru să invite câte două personalități: tandemul ideal este format dintr-un om politic de rang înalt și un industriaș, ori un bancher și/ori un intelectual (profesor sau jurnalist), în Fundație s-a mai stabilit să fie invitate două personalități din fiecare țară, care să reprezinte punctele de vedere conservator

și liberal. Secretarul lui Retinger, John Pomian, a arătat în cartea sa intitulată *Memoriile unei eminențe cenușii* (Memoirs of an Eminence Grise[13]), că, la început, „nu a fost ușor să aduni în aceeași sală lideri guvernamentali cu ideologii opuse, în primii trei sau patru ani, selecționarea participanților era o misiune delicată și dificilă; mai ales în cazul oamenilor politici. Nu era simplu să convingi lideri importanți să ia parte la întrunire. Retinger a dat dovadă de o mare abilitate și o misterioasă capacitate de a selecționa persoane care în câțiva ani aveau să ajungă în posturile cele mai înalte din țările lor. Astăzi există foarte puțini membri ai guvernelor de pe ambele țărmuri ale Atlanticului care să nu fi asistat cel puțin o singură dată la o asemenea întrunire.

Selecțiile membrilor Comitetului Director încheie lista finală, pe care apar nu mult peste o sută de nume. După cum a arătat chiar Retinger, invitațiile „nu sunt trimise decât unor persoane importante, și în general respectate, care, prin cunoștiințele speciale ori experiența lor, prin contactele personale și influența în cercurile naționale și internaționale, pot duce mai departe obiectivele Clubului Bilderberg". O observație care definește însăși esența acestui Club.

Cei care alcătuiesc Comitetul Director au propria lor agendă și abordează temele cele mai discrete, fără ca restul participanților, cu care se întâlnesc pentru a dezbate chestiuni mai generale, să știe acest lucru. Tema energiei nucleare este de ani de zile o constantă, și recent a intrat pe agendă și biotehnologia.

Finadal Times a publicat în luna mai, 1995, numele câtorva membri ai Comitetului Director, cum ar fi Josef Ackermann, de la Deutsche Bank; Jorma Ollila, de la Nokia; Richard Perle, fost consilier la Pentagon; Vernon Jordan, consilier al fostului președinte Bill Clinton; Jiirgen Schrempp, de la Daimler Chrysler; Peter Sutherland, de la Goldman Sachs International; Daniel Vasella, de la Novartis; și James Wolfenhson de la Banca Mondială. Aparțin acestui cerc intermediar și Zbigniew Brzezinski (fost consilier pentru securitate națională în administrația Carter), Paul Volker (fost președinte al Rezervei Federale) și spaniolul Jaime Carbajal y Urquijo, distins expert financiar, vestit pentru eficacitatea, profesionalismul și discreția sa, prieten intim al Maiestății Sale Regele Spaniei.

Toate aceste nume erau cunoscute deja, iar ziarul nu a adus foarte multe informații în plus.

SANCTA SANCTORUM

Cercul intern și inaccesibil al Clubului îl constituie așa-numitul Comitet al înțelepților, alcătuit din patru inițiați, nume luat de la cunoscutul Ordin illuminati și masonerie. Este cel mai ermetic dintre toate trei, ține dezbateri intime și nu se știe din cine este alcătuit, cu excepția lui David Rockefeller.

Ultimul cerc,. extern, este alcătuit din invitați ocazionali și afiliați permanenți. Participanții ocazionali sunt cunoscuți ca „inocenți", fiindcă, după unii critici foarte duri ai Clubului Bilderberg, aceștia lucrează pentru atingerea unor scopuri pe care nu le cunosc, fixate în prealabil de către inițiați. E important să se facă deosebirea între membrii activi și invitații ocazionali, fiindcă ultimii obișnuiesc să vină pentru a ține câte o conferință din domeniul lor de specialitate, ori să vorbească despre experiența lor în diferite domenii, și ignoră existența unui grup mai mic și impenetrabil, care dezbate temele internaționale de cea mai mare importanță. De aceea, arată sociologul Mike Peters, unii au fost profund decepționați după unele întruniri, cum este, bunăoară, cazul lingvistului expert în mijloace de comunicare în masă din anii '60, Marshall McLuhan. După ce a participat la întrunirea din 1969, el a declarat în Danemarca că a fost „aproape asfixiat de banalitatea și lipsa de relevanță a acesteia" și i-a descris pe *bilderbergeri* drept „niște minți uniforme din secolul al XlX-lea, care au pretenția să aibă legătură cu secolul al XX-lea". Altul, dintre cei care au discreditat întrunirea, a fost Christopher Price: „atunci candidatul laburist pentru Lewisham West a găsit totul ca fiind foarte arogant... împodobind tortul fără să aibă ce face cu el"[14].

[13] Sussex University Press, 1972. (n.t.)

[14] Robert Eringer, Pentacle Books, 19'80. (n.t.)

în pofida dezamăgiților, succesul Clubului Bilderberg se datorează mai ales capacității fondatorilor și actualilor lui conducători de a aduna și entuziasma oameni puternici și influenți din toate domeniile, cu suficientă greutate și trecere pentru a pune în practică împreună toate aspirațiile. Puterea Clubului devine eficientă nu abordându-i potențialul ca pe un tot, ci studiind munca independentă pe care o duce la bun sfârșit fiecare dintre membrii săi.

CONSENSUL CA NORMĂ

Deliberările dintre *bilderbergeri* se bazează pe principiul consensului. Nici vorbă de voturi ori hotărâri formale; la ora luării unei hotărâri, toți trebuie să fie de acord să ducă la bun sfârșit o anumită acțiune, în acest caz concret, Clubul a preluat ștafeta acestei reguli de neatribuțiune de la CFR, astfel încât toți participanții pot vorbi liber, dat fiind că ei convin să păstreze cu sfințenie secretul măsurilor pe care le adoptă. Și aceasta cu toate că jurnaliști influenți ocupă chiar unele fotolii la întrunirile Clubului Bilderberg.

Dar ceea ce nu se știe este dacă regula se aplică în toate cele trei cercuri luate ca un tot, ori în fiecare dintre ele separat. Membrii activi au o atât de mare influență și un rang atât de înalt, încât, dacă se ajunge la un acord unanim, acesta va fi aplicat în politica internațională ori națională într-un viitor apropiat. Acordurile nu sunt niciodată date publicității, fiind puse în practică în secret, ceea ce întărește garanția discursului liber al participanților. „Francheța este regula de aur", semnalează președintele Étienne Davignon. „Clubul Bilderberg este un succes și datorită faptului că nimeni nu deranjează pe nimeni. Fiecare participant socotește că e util să asculte ceva deosebit de ceea ce este obișnuit să audă". Un participant punctual la întrunirile Clubului Bilderberg a declarat: „Aici se poate ajunge la rădăcina lucrurilor, aici se vorbește de geopolitică, de strategie".

Nimeni nu poate solicita să fie admis în Club. Nici auto-invitarea nu e posibilă. Dat fiind posibilitățile pe care le oferă, a fi membru al Clubului Bilderberg, și a avea relații cu felul de persoane care participă la conferințe, multe instituții și personalități au oferit chiar și bani pentru a asista, dar au fost refuzate. Așa cum a semnalat un membru al clubului, „mergi la Davos și plătești ca să fii văzut. La Clubul Bilderberg vii ca să vezi, fără să te faci văzut". Dar, ca să te duci, trebuie să primești o invitație formală.

Atât lista, cât și intervențiile participanților urmează ordinea alfabetică, detaliu care, pentru unii cercetători, este încă o dovadă că, la ora deciziei în chestiuni internaționale, țările și funcțiile contează mai puțin decât multinaționalele ori categoria unor personalități.

Asia Times a subliniat că, până acum, nu au fost invitați ori acceptați la întruniri nici un latinoamerican, african, asiatic ori vreo persoană din Orientul Mijlociu, cu foarte puține excepții. Aceste excepții sunt tot mai normale, așa că acum sunt invitați polonezi, turci, palestinieni, slovaci, iranieni, israelieni, etc.

SECRETUL CA ESENȚĂ

Caracteristica esențială a Clubului este voința lui secretă, tăcerea în care se învăluie, zelul cu care toți *bilderbergerii* se întrunesc departe de lume, fără ca vreo vorbă relevantă pronunțată în sală să devină de domeniul public. Mulți cercetători coincid în a semnala că, în ciuda ignorării generale a existenței sale, Clubul nu mai poate fi considerat un grup secret. Eu nu sînt de această părere, fiindcă se cunosc doar existența unui Club numit Bilderberg și alte câteva detalii în plus, dar conținutul dezbaterilor continuă să fie un secret bine păzit, deoarece documentele întrunirilor nu sunt date publicității și nici nu știm la ce consens s-a ajuns pentru anii care vin. Grație zidului de netrecut pe care membrii l-au ridicat în jurul lor, temele abordate de peste cincizeci de ani în întruniri sunt imposibil de știut cu exactitate. Toți *bilderbergerii* se apără de acuzațiile de obscurantism care li se aduc cu argumentul că nu-s „un club secret, ci discret". Acest obscurantism se referă nu numai la secret, ci și la orientările masonice și illuminate care li se impută, atribuții pe care le vom analiza în continuare.

Van der Pilj este un *bilderberger* care susține „Clubul este mai mult decât o instituție nord-atlantică omnipotentă și secretă, el servește

drept cadru pentru dezvoltarea unor idei îndreptate într-o direcție concretă. Secretul era necesar pentru a permite mai curând articularea diferențelor decât menținerea proiectelor ascunse cunoașterii publice, în acest sens, Clubul Bilderberg a funcționat ca germenele noilor inițiative ale unității nord-atlantice". Uneori, alți *bilderbergeri* recunosc, totuși, că grupul este cel care a exercitat adevărata putere.

JOCURI BELICE

La fel cum alarmanta și presupusa schimbare a climei urmărește să manipuleze emoțiile cetățenilor, trezind în ei o mare nevoie de a fi protejați, altă strategie folosită de *bilderbergeri* în dorința de a aborda toate domeniile societății mondiale sunt jocurile belice. Așa sunt cunoscute, în jargonul grupului, anumite practici mai vechi ale Consiliului Relațiilor Externe. Scriitorul Martin Lozano le descrie ca pe distracția predilectă aleasă de *bilderbergeri;* ea constă în a presupune situații de criză maximă pe teme de politică internațională, pentru a prevedea scenarii cu toate eventualele obstacole ce s-ar putea ridica în fața deznodământului dorit.

Seminariile sau forurile de reflecție unde sunt dezvoltate aceste simulacre au loc îndeobște în locuri ferite, sub auspiciile unor instituții academice, ca de pildă Institutul Averell Harriman, Consiliul Yale de Studii Internaționale, ori Academia pentru Dezvoltarea Educației, toate legate de Ordinul Skull & Bones. Participanții la aceste seminarii sunt, în general, experți recrutați din înaltele sfere științifice și academice, legați de figuri-cheie ale politicii externe din țările lor.

în paralel cu jocurile belice, au loc, completându-se reciproc, și jocuri politice, „în realitate", explică Lozano, „jocul belic se pune în mișcare când intervin, ori sunt introduse într-un joc politic, evenimente critice, cum ar fi lovituri de stat, grave tulburări sociale, magnicidii, invazii etc.". Jocurile belice sunt concepute astfel încât să prevadă toate incidentele posibile, ca și soluțiile cele mai adecvate fiecărui caz, dar uneori evenimentul real, fie spontan, fie provocat, are loc într-un mod diferit de ceea ce s-a prevăzut. Atunci e nevoie să se intervină, pentru a corecta devierile și a reorienta procesul spre deznodământul convenabil.

E vorba, în definitiv, de utilizarea tuturor vicleșugurilor și mijloacelor la îndemână, oricât de ilegale ar fi ele, pentru ca populația să fie ținută departe de adevăr, într-o stare de control absolut unde, poate într-un viitor mai apropiat decât credem, libertatea de acțiune și gândire va fi doar o amintire efemeră, un mit ce va aprinde imaginația urmașilor noștri.

CĂLĂTORII PRIVATE PLĂTITE DIN BUGETUL PUBLIC

Membrii Clubului Bilderberg se apără, susținând și că sunt un grup „privat", alcătuit din oameni obișnuiți. Peters explică astfel fragilitatea acestor argumente: „Când liderii politici ajung la un acord general împreună cu liderii din industria și finanțele internaționale, și fac presiuni asupra celor mai influenți magnați și jurnaliști, pentru a dezvolta acest acord concret, aceasta nu mai este o întrunire asemenea celei la care participă oameni obișnuiți ori particulari". Oamenii politici susțin că nu asistă oficial, ci în nume personal. Afirmația e falsă. Sensul legal al acestor întruniri neguvernamentale se prăbușește după răspunsurile obținute de doamna comisar Patricia McKenna din Parlamentul european. De exemplu, la 14 mai 2003: „Domnule Președinte", a spus doamna comisar, „mâine va începe la Versailles o întrunire a grupului Bilderberg. Ridic această problemă pentru că diferiți comisari - domnii Monti, Liikanen, Solbes Mira, Verheungen, Vitorino și Bolkestein - au asistat în trecut la întruniri ale grupului Bilderberg. De fapt, comisarul Prodi a fost membru al unui Comitet Director în anii 1980, când Wim Duisemberg era trezorierul Clubului Bilderberg. Alt motiv pentru care am abordat acest subiect este acela că am prezentat urgent o întrebare scrisă, prin intermediul Parlamentului, dar, ori de câte ori revin asupra Clubului Bilderberg se încearcă evitarea acestei probleme încâlcite. Trebuia să mi se fi dat un răspuns pe 25 aprilie dar n-am primit nici unul încă. întrunirea grupului Bilderberg începe la sfârșitul acestei săptămâni. De câte ori am încercat să pun o întrebare în acest Parlament, ori în cel anterior, comisarilor le-a fost frică să-mi răspundă. Vreau cu adevărat să aflu dacă domnii comisari asistă la aceste întruniri în calitate de cetățeni particulari, ori reprezentând Comisia. Dacă ei reprezin-

ta Comisia, trebuie să ştim ce se întâmplă la întrunirile grupului Bilderberg, căci e vorba, de fapt, despre o organizaţie secretă, care hotărăşte politica mondială fără nici un fel de intervenţie publică. A sosit momentul ca porţile Clubului Bilderberg să se deschidă iar opinia publică să afle cu adevărat ce se întâmplă, fiindcă la întrunirile sale participă cea mai mare parte a protagoniştilor din lumea actuală. Preşedintele acestui Parlament, domnul Cox, a asistat la una dintre aceste întruniri în Suedia, acum doi ani. Oamenii trebuie să ştie ce se întâmplă la întrunirile grupului Bilderberg, iar dacă, după un timp, eu pun o întrebare, Comisia ar trebui să răspundă. Nu există nici un motiv pentru ca ea să nu răspundă.

- Doamnă McKenna, am luat notă de aceste comentarii, pe care le voi transmite Comisiei Europene, pentru ca, deoarece vă referiţi la comisari, să puteţi primi un răspuns pertinent la aceasta".

McKenna punea încă din 1998 întrebări în Parlament cu privire la participarea la întrunirile Clubului Bilderberg a unor membri diferiţi ai Comisiei Europene, ca, bunăoară, Emma Bonino (a asistat în Î998), Hans van den Broek (1995), Leon Brittan (1998), Ritt Bjerregaard (1995), Mărio Monti (1996) etc. La 19 mai 2000, a întrebat despre actualul ministru spaniol al economiei, Pedro Silbes Mira, care pe atunci era membru în Comitetul Director al Comisiei Trilaterale. Şi a obţinut un răspuns: „Comisia consideră important ca membrii ei să ia parte la activitatea forurilor internaţionale şi să-şi exprime punctele de vedere în chestiuni de interes public. Aşa cum a avut ocazia de a aminti Comisia, în răspunsurile la întrebările orale şi scrise ale deputaţilor din Parlamentul European[15], membrii săi au o funcţie politică, şi, câtă vreme îşi respectă obligaţiile impuse de funcţie, ei sunt liberi să-şi exprime independent opiniile politice pe propria lor răspundere.

Domnul Solbes Mira a fost membru al Comitetului Internaţional de conducere al Comisiei Trilaterale. Şi-a prezentat demisia odată ce a acceptat să fie membru al Comisiei Europene. Activităţile Comisiei Trilaterale şi calitatea de membru al acesteia nu-şi justifică menţionarea în declaraţiile de venituri. Domnii Solbes Mira şi Patten sunt membri ai Comisiei Trilaterale, iar apartenenţa la aceasta nu presupune obligaţii şi angajamente, ci se obţine prin simpla participare la întrunirile ei.

În ceea ce priveşte întrunirile Clubului Bilderberg, domnul Lamy are intenţia de a asista la cea din iunie viitor. În ceea ce priveşte participarea membrilor din Comisia anterioară la întrunirile Clubului, nu s-au decontat din bugetul instituţiei decât cheltuielile de călătorie şi diurnele".

Răspunsul Parlamentului european presupune, însă, o contradicţie importantă. Pe de o parte, se afirmă că toţi cei cu funcţie de comisar asistă în nume personal la întrunirile Clubului Bilderberg, iar pe de alta se dau asigurări că diurnele şi cheltuielile de călătorie le plăteşte Comisia europeană. Cum este cu putinţă ca buzunarele europenilor să suporte cheltuielile cuiva care asistă în nume personal la o întrunire privată? Acesta este încă un motiv ca să avem tot dreptul ca tematica întrunirilor să devină publică, iar secretizarea să dispară.

PUTERI LEGISLATIVE

Datorită anumitor filtrări, nu ignorăm unele dintre temele care în decursul istoriei de cincizeci de ani a Clubului au fost abordate clandestin. Deciziile acestuia ajung la noi cu întârziere, ceea ce înseamnă că membrii lui lucrează cu mulţi ani în avans, şi că proiecţiile lor se transformă puţin câte puţin în legi elaborate pentru a fi aprobate în parlamente, şi stabilite pentru a pune societatea în mişcare. Clubul Bilderberg interconectează persoane cu aceeaşi cultură şi formaţie academică, unite în vederea atingerii unui ţel comun. Multinaţionalele din mâinile stăpânilor lumii, care manevrează mai mulţi bani decât întregul PIB al multor ţări, acţionează ca nişte insule independente, cu o putere mai mare decât constituţiile statelor suverane, care au capacitatea de a impune legi ale muncii, economice şi sociale în ţări sărace şi destructurate.

„În timp ce negau cu furie faptul că guvernează lumea în secret", arată jurnalistul Jon Ronson, „membrii Clubului Bilderberg pe care

[15] Răspunsul cel mai recent a fost dat la întrebarea scrisă E-2617/98 a domnului Wibe, DO C96?1'25 din 08.04.1999. (n.a.)

i-am intervievat mi-au recunoscut că, din când în când, problemele internaţionale au fost influenţate de întrunirile lor". Englezul i-a cerut lui Denis Healy un exemplu şi acesta i-a povestit: „În timpul războiului din Malvine, cererea guvernului britanic de a i se aplica Argentinei sancţiuni internaţionale a căzut pe un teren nefavorabil. Dar, într-una dintre întrunirile Clubului, David Owen (ministrul de externe al Marii Britanii şi Commonwealth-ului) s-a ridicat şi a ţinut cel mai înflăcărat discurs în favoarea aplicării lor. Dizertaţia lui a schimbat multe păreri. Sunt sigur că mulţi miniştri de externe s-au dus în ţările lor şi au relatat spusele lui David Owen. Şi ştiţi ceva? Sancţiunile au fost impuse".

HOTELURI DE LUX CU TEREN DE GOLF

Dominaţi de dorinţa lor ilegitimă şi ermetică, aceşti *bilderbergeri* se întrunesc o singură dată pe an, şi, pentru o mai mare securitate, aleg de fiecare dată alt oraş pentru întrunirea următoare, îşi dau întâlnire întotdeauna în oraşe mici, ca să treacă tot mai neobservaţi, însă, e inevitabil ca hotelul să dispună de un teren de golf.

în Spania, au ales pentru întrunirea din 1989 localitatea La Toja, din Calicia, unde Felipe González, pe atunci prim-ministru, a jucat rolul de amfitrion. Unii susţin că, o vreme, liderul social-muncitoresc a refuzat neobositele invitaţii ale Clubului, fiindcă nu voia să aibă relaţii cu elita economică mondială. Dar, până la urmă, González s-a dat bătut în faţa forţei capitalului sau, mai bine zis, după cum dezvăluie date neîndoioase ale anumitor cercetători, nu le-a mai refuzat niciodată.

E important să subliniem că alegerea locurilor unde să se ţină întâlnirile nu este aleatorie. La fel, Clubul nu se întruneşte din întâmplare înaintea reuniunii G-8[16]. Este semnificativ faptul că ediţia 2001 a avut loc în oraşul suedez Goteborg, unde doar câteva zile mai târziu s-a ţinut întâlnirea semestrială la nivel înalt a Uniunii Europene. Deci, participanţii aleg pentru întrunirile lor locuri din apropierea celor unde urmează să se desfăşoare o întâlnire de nivel înalt ori internaţională, unde se revăd, astfel încât să nu-şi piardă preţiosul timp cu deplasările. Ţările care i-au găzduit cel mai des pe *bilderbergeri* sânt Suedia, SUA Şi Canada.

Imvitaţilor nu li se îngăduie să-şi aducă nici soţia/soţul, nici corpul de gardă, care nu pot asista la conferinţă, şi trebuie să cineze într-o sală separată. Li se cere expres să nu acorde interviuri jurnaliştilor. Odăile, băuturile răcoritoare, vinul şi cocktailurile dinaintea cinei le plăteşte Clubul; telefonul, room-service-ul şi spălătoria - participanţii. Există două sesiuni de dimineaţă şi două de după-amiază, cu excepţia zilei de sâmbătă, când sesiunile au loc doar după-amiaza, pentru ca toţi *bilderbergerii* să poată juca golf. Clubul Bilderberg îşi aduce inclusiv proprii bucătari şi chelneri, pe lângă gărzile de corp, pentru a evita orice amestec neavenit.

Fotoliile sunt dispuse în ordine alfabetică, şi schimbate în fiecare an. De pildă, dacă Umberto Agnelli, preşedintele FIAT, se aşază în faţă, în anul următor Norbert Zimmermann, preşedintele de la Berndorf, fabrica austriacă de tacâmuri şi obicte din metal, îi va lua locul.

SECURITATE DE ELITĂ

La cheltuielile pentru diurna şi deplasările comisarilor, şi ale altor funcţionari care au îndrăznit să recunoască, trebuie adăugate şi cele pentru sistemul de securitate la locul de destinaţie, care cad în sarcina guvernului ţării unde are loc întrunirea şi, ca atare, sunt plătite din bugetul general al acesteia. Decontul economic provoacă teama ţărilor amfitrioane, când li se apropie rândul. Trebuie rezervat un hotel de cinci stele pentru patru zile, plus mesele, transportul şi securitatea, cheltuieli care cad în sarcina ţărilor gazdă, cu unele ajutoare din partea companiilor care subvenţionează Clubul, în plus, trebuie contat pe siguranţa militară, serviciul secret, poliţia naţională şi locală, şi, ca şi cum acestea n-ar fi de ajuns, trebuie angajată şi securitatea privată, pentru a proteja izolarea participanţilor. Paza poliţistă şi militară de fier nu îngăduie nici unui străin să se apropie de hotelul care îi găzduieşte pe invitaţi. Serviciile de informaţii ale CIA şi MOSAD ori a M16 îi păzesc pe participanţi.

[16] Grupul celor mai bogate opt ţări din lume. (n.t.)

UN SINGUR MINUT DE GLORIE. CONFIDENȚA UNUI B/LDERBERGER

în 2004, Clubul a ales pentru nunta sa de aur orașul italian Stresa. Era o întrunire specială, trecuse o jumătate de secol de când, în splendidele saloane ale Hotelului Bilderberg, Prințul Bernhard le urase bun venit celor mai influente persoane din lumea financiară și politică occidentală a epocii.

Defilarea deja tradițională a limuzinelor negre care îi transportau pe *bilderbergeri* dispăruse de-acum la orizontul italian, iar localnicii asistau uimiți la desfășurarea de forțe ale poliției, care tulbura liniștitul orășel.

Președinta Comunității[17] din Madrid, Esperanza Aguirre, cunoaște direct această imagine. Ea însăși mi-a confirmat că a asistat la întruniri. „Am fost de două ori, când eram președinta Senatului; m-a invitat Matias Rodriguez Inciarte (vicepreședintele băncii Santander Central Hispano)". Niciodată nu m-aș fi gândit că Aguirre îmi va vorbi despre acest club secret, așa că am continuat s-o întreb:

- Ce teme ați abordat la întruniri?

- Nu vă pot spune, domnișoară, fiindcă ei sunt foarte discreți.

Președinta folosea vorba magică: discreți; cea pe care de nenumărate ori o repetă toți *bilderbergerii* pentru a se apăra de acuzațiile că ar fi conspiratori din umbră, urmași direcți ai masonilor. Aguirre a făcut câțiva pași înainte, apoi a dat înapoi, și mi-a făcut o mare dezvăluire, pe care nici n-o citisem, nici n-o auzisem nicăieri:

- Dar vă pot comenta un rit pe care îl folosesc la întruniri: nu-ți îngăduie să vorbești decât un minut; după trecerea acestui timp, în sală se aprinde o lumină roșie, care arată că ți s-a terminat timpul afectat. E foarte nostim, seamănă cu metodele folosite în unele programe de televiziune. Ai terminat sau nu de expus ceea ce voiai, nu mai poți spune nimic. Mie, care sunt la litera A, a continuat, mi-a venit rândul să vorbesc lângă Agnelli și un portughez foarte amuzant, al cărui nume nu mi-l mai amintesc. Râdea mult, fiindcă îi spusesem: «V-am citit CV-ul». Iar el mă privea uimit: «Mi-ați citit cu adevărat CV-ul?». Am râs de ne-am prăpădit.

Bănuiesc că Esperanza Aguirre se referea la doctorul Joaqum Feitas de Amarai, fondatorul partidului CDS portughez, membru al Opus Dei. În acest caz, președinta își rememora reuniunea care avusese loc la Sintra, lângă Lisabona, la 3-6 iulie 1999. La acea întrunire se întâlnise cu Regina Beatrix a Olandei, dar omologa spaniolă a acesteia, Regina Sofia, nu asistase.

Un singur minut! Un minut glorios! Arareori expresia „timpul e aur" a avut mai mult conținut decât la întrunirile secrete ale guvernanților globali. Am fost impresionată de această revelație, și, în plus, am aflat că înaintea întrunirilor se distribuie CV-urile celor de față. După această premieră jurnalistică, președinta a vrut să mai sublinieze și alt amănunt:

- Vă mai pot spune că nu este permis să ai escortă.

- Atunci cum și cu cine se ajunge la destinație? am iscodit-o.

- Ei te iau de la aeroport și te duc direct la hotel. Nu poți avea escortă, ci doar bețele de golf.

- Spuneați că v-a invitat Inciarte. Ce credeați că ar putea aduce întrunirea?

- Asta n-aș putea să vă spun, întrebați-i pe Rodriguez Inciarte și pe Jaime Carvajal.

De astă dată, Esperanza a plecat cu pas ferm pe culoar, dând limpede de înțeles că dialogul se sfârșise, așa că am încercat o ultimă întrebare. Neîndoioasa ei hotărâre de a pleca m-a făcut să ridic glasul pentru a mă face auzită:

- V-a plăcut experiența de a asista la întrunirile Clubului Bilderberg?

Președinta celei mai importante comunități din Spania n-a șovăit nici o clipă, și, întorcându-se spre mine, a spus:

- M-a încântat.

Esperanza Aguirre este singurul participant spaniol la întruniri ale Clubului Bilderberg care și-a împărtășit impresiile unui jurnalist spaniol. Discreția impusă de către *bilderbergeri,* la care s-a referit

[17] Titlu echivalent cu acela de prefect din România; Spania este împărțită administrativ în 17 comunități, echivalentul regiunilor din România, (n.t.)

ea la începutul convorbirii noastre, a împiedicat-o să-mi explice că la întrunirile Clubului Bilderberg se elaborează agenda geopolitică mondială pe termen scurt, mediu și lung, iar conținutul concluziilor e comunicat altor organe de nivel inferior. Sau că G-8, Organizația Mondială a Comerțului, Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și NATO își vor îndeplini mandatele (Clubul Bilderberg are membri în toate aceste instituții) și le vor duce la bun sfârșit în diferitele țări de influență din zona occidentală. Mă întreb dacă ea este unul dintre invitații care cunoaște intențiile oculte ale Clubului Bilderberg, ori face parte dintre „inocenți".

FILIALA CLUBULUI BILDERBERG DIN SPANIA. CAIETUL DE LA BITÂCORA

Pe 7 ianuarie 1989, se deschidea la Berlin Poarta Brandemburg, simbolul divizării Europei. După aceea s-a dărâmat zidul Berlinului; odată cu căderea Cortinei de Fier, s-a considerat că s-a încheiat Războiul Rece.

în același an, dar câteva luni mai târziu, Spania a avut privilegiul de a fi gazda întrunirii anuale a Clubului Bilderberg. Felipe González, pe atunci președintele guvernului spaniol, își începea a treia legislatură (mai avea încă una în față), iar țării îi venise rândul la președinția Comunității Europene.

Surprinzător, și în ciuda oricărui pronostic, căci nici un *bilderberger* nu acționează vreodată astfel, prim-ministrul spaniol a primit presa, care venise la intrarea stațiunii balneo-climaterice din provincia Pontevedra.

Pe 12 mai 1989, agenția de știri EFE a primit următoarele declarații făcute de către González la intrarea în stațiunea La Toja și a transmis:

El a afirmat la sosire că întrunirea „estefoarte utilă", fiindcă la ea, participă reprezentanța simbolică a unora dintre personalitățile de primă mărime ale gândirii și intereselor importante ale Europei Occidentale și Statelor Unite.

„Utilitatea acestei întruniri", a spus, „se datorează faptului că ea este prea puțin copleșită de interese politice imediate, și chiar mult mai puțin de presiuni de altă categorie, ca atare atmosfera de gândire este benefică, fiind foarte liberă.

Fiecare poate spune cu adevărat ceea ce vrea, a adăugat, iar concluziile sunt îndeobște documentefoarte importante, care avansează an de an, pe măsură ce aceste întruniri au loc".

Fostul președinte al guvernului spaniol a subliniat „utilitatea" întrunirii, fiindcă în cadrul ei nu se exercită presiuni de nici un tip: ^Fiecare poate spune ceea ce dorește".

O zi după ce acesta a urat bun venit iluștrilor *bilderbergeri,* agenția de știri l-a întrebat pe González despre desfășurarea primei sesiuni a lucrărilor. Și a reprodus întrebările și răspunsurile în format interviu, pe care în continuare îl transcriem și noi literal:

J: E bine în La Toja?

E González: Foarte bine, foarte bine. Nivelul dezbaterilor estefoarte, foarte interesant, din cauza libertății de a spune ce vrei să spui, fără ceea ce vă spuneam ieri despre construcțiile unui tip sau altul. M-am , simțitfoarte, foarte bine. Uneori e greu, darfoarte plăcut.

J.: S-a vorbit despre vreo perspectivă nouă?

E González: Pai, s-a făcut o analizăfoarte interesantă, după mine, a relațiilor dintre Est și Vest. Și o analizăfoarte interesantă a perspectivelor Comunității Europene. Cele două teme au fost... cele de până acum, cele atinse și aprofundate. Mâine e una extraordinară, legată de mediul înconjurător, cu o comunicarepe care am citit-o deja, splendidă, cu adevărat foarte bună. În fine, experiența e foarte plăcută, foarte naturală.

În continuare, agenția EFE l-a întrebat pe prim-ministru despre chestiuni de politică internă, ca și despre reuniunea extraordinară la nivel înalt a NATO, care urma să aibă loc la începutul aceleiași luni, și să abordeze, printre altele, modernizarea rachetelor aliaților, un subiect care figura și pe agenda Clubului Bilderberg. Cu toate acestea, EFE nu a publicat răspunsurile lui pe această temă.

LA TOJA VĂZUTĂ DIN INTERIOR

Omul politic britanic Lord Patty Ashdown, unul dintre cei mai importanți și mai influenți *bilderbergeri* din Europa, a asistat la întrunirea din Spania. Englezul a fondat Partidul Liberal Democrat *(The Lib Dem's),* și a demisionat din fruntea acestuia în august 1999.

Actualmente este înaltul reprezentant al comunității internaționale și reprezentant al Uniunii Europene în Bosnia-Herțegovina.

La zece ani după participarea la întrunirea din La Tbja, și-a publicat prima carte de memorii politice, intitulată *Jurnalul lui Ashdown. Volumul 1. 1988-1997* (The Ashdown Diaries. Volume One. 1988-1997). în paginile 42-47 ale acestei cărți și-a descris șederea în Santiago de Compostela, cu ocazia conferinței Clubului Bilderberg din 1989. Pentru importanța sa în cercetarea noastră, reproducem ceea ce este mai important din acest text:

JOI, I I MAI, SANTIAGO DE GOMPOSTELA. SPANIA

„La două după-amiază am luat de pe aeroportul londonez Heathrow un avion cu destinația Santiago de Compostela, pentru a asista la conferința Clubului Bilderberg unde, după cum mi se povestise, participau cele cincizeci de persoane care guvernează lumea.

La sosire, i-am descoperit acolo pe Henry Kissinger, Lordul Carrington; Regele și Regina Spaniei, prim-ministrul Spaniei, Felipe Gonzâlez; prim-ministrul Belgiei, Wilfried Martens și mulți miniștri din guvernul englez Tory[18].

Cina a fost excelentă. Am mâncat o duzină de stridii și pește. A fost amuzant. Apoi, Cecil Parkinson, John Smith și cu mine ne-am instalat în fotolii, ca să bem brandy. Cecil și-a expus părerea categorică și sinceră despre recentele evenimente din Europa de Est. Tom Garton Ash ne-a făcut unele comunicări excepționale.

După-amiază, discuția, condusă de Lordul Carrington, a abordat controlul armelor, iar Henry Kisinger și Teo Sommer (redactorul-șef al ziarului *Die Zeit)* și-au expus punctele de vedere. A fost fascinanat. Kissinger a fost cam lent la început, dar apoi s-a transformat într-un orator strălucit.

în continuare, am vorbit despre Europa. Giovanni Agnelli și Lloyd Bentsen și-au expus propriile versiuni. Dar protagonist a fost Meyer Sutherland, care s-a arătat și mai strălucit.

[18] Guvernul conservator britanic, (n.t.)

S-a ajuns la consensul general că economia Uniunii Sovietice este cea mai instabilă și favorabilă unei căderi, împreună cu majoritatea țărilor care aparțin blocului din Est. De aceea, Vestul n-ar trebui să încurajeze dizolvarea Pactului de la Varșovia, ci să ajute procesul de regrupare cât mai serios cu putință.

SÂMBĂTĂ *13 MAI, SANTIAGO DE GOMPOSTELA*

În cursul dimineții, am abordat relațiile cu Statele Unite și Uniunea Sovietică. A fost, de departe, cea mai bună reuniune. Rosanne Ridgeway, șefa Departamentului pentru Dezarmare de la Casa Albă, a explicat poziția acesteia. Este o femeie admirabilă, care domină tot ce are în jur. Dar punctul său de vedere cu privire la modernizare mi s-a părut cam imprecis. Aparent, sovieticii sunt dispuși să ofere reduceri masive ale forțelor lor convenționale, sub aspectul pasivității. Ea nu deosebește chestiunea modernizării de cea a armelor nucleare din Germania. E, probabil, nebună!

După-amiază, s-a vorbit despre uniunea monetară din Europa. Aproape toți au atacat-o pe doamna Thatcher, chiar și cei mai îndârjiți admiratori ai săi. Singura excepție a constituit-o Cecil Parkinson, care și-a vădit spiritul de apărător loial, dar total lipsit de sens, fapt pentru care tuturor ni s-a părut absurd.

DUMINIGĂ, 14 MAI, SANTIAGO DE GOMPOSTELA

Am avut contacte cu ITN la unsprezece dimineața (e interesant că ITN n-a făcut public faptul că Paddy e un *bilderberger* (...).

Era o zi splendidă, fără nori. Mi-am petrecut toată după-amiază la piscină, revizuind manuscrisul cărții mele *Cetățean britanic* și făcând corecturi. Voiam să fiu sigur că cititorii n-au să vadă în ea doar o succesiune de idei, ci o expunere profundă a modului în care progresează politica în Marea Britanic.

BRANDY DUPĂ MASĂ

Paddy ne oferă ocazia de a pătrunde în secvența de sesiuni și de a cunoaște unele dintre detaliile caracteristice ale întrunirii din La

Toja. Plecând de la exemplul său, observăm atmosfera destinsă care caracterizează întâlnirile dintre *biUerbergeri.* între brandy, dezbateri de după-amiază și băi în piscină, stăm la taifas. Aparent, toate întâlnirile par prietenești și nu se deosebesc cu nimic de o întâlnire informală între prieteni și cunoscuți, cu excepția unui detaliu subtil: aici nu se discută fotbal, ci geopolitică. Iar cei care iau cuvântul nu sunt tați de familie, ori directori agresivi, care încearcă să se relaxeze într-un hotel de lux, ci bărbații cei mai puternici ai planetei.

Printre ei, trebuie subliniată prezența Majestăților lor, Regii Spaniei, Don Juan Carlos și Dona Sofia, care n-au pomenit niciodată, în nici un comunicat de presă al Casei Regale, întrunirile Clubului Bilderberg la care au participat. Ar fi de așteptat ca monarhii să informeze despre acest tip de chestiuni de mare importanță pentru poporul spaniol.

S-au aflat în stațiunea din Pontevedra Miguel Boyer (pe atunci membru al Comitetului de Experți pentru Studierea Uniunii Monetare și Economice a Europei, Comitetul Delors, care a trasat Planul Delors pentru moneda unică europeană), Jesiis de Polanco, proprietarul grupului PRJSA, și ministrul de externe austriac Franz Vranitzky.

CAPITOLULS

Identitatea secretă a *bilderberger .*

„O conștiință buna nu se teme de nici un martor".

Lucius Aeneus Seneca
(4 î.Hr.-65 d.Hr.), filosof roman

Acum, când cunoașteți natura Clubului Bilderberg, și modul în care a intervenit în evenimentele internaționale care au modelat istoria recentă, este indispensabil să dezvăluim cine sunt bărbații și femeile care participă la conclavul adepților globalizării.

Pentru a-și implanta ideile și a-și perpetua privilegiile de putere, pentru Clubul Bilderberg e vital să aibă o compoziție foarte variată. Ca și la prima întrunire, grupul selecționează personalități internaționale care sunt ori vor ajunge pe cele mai înalte culmi ale puterii în propriile lor țări, ori în domeniile lor profesionale. Se consideră că a treia parte dintre membrii săi aparține lumii politice, iar restul finanțelor, mjloacelor de comunicare și industriei.

Toți jură categoric să nu dezvăluie nimănui conținutul întrunirilor la care iau parte, nici al hotărârilor luate, și, contrar celor semnalate de către unele surse, nu participă în nume personal; dacă n-ar fi poziția înaltă pe care o ocupă în societate, ori posibilitatea fiecăruia de a o atinge, nu s-ar afla acolo. Sunt bărbați influenți, capabili să pună în practică, de pe poziția lor profesională și socială, deciziile luate prin consens la aceste întruniri.

Trinidad Jimenez, secretara pentru politică internațională a PSMS[19], cu care am avut o discuție referitoare la grupul în cadrul căruia mi-a confirmat că a asistat la întruniri, s-a arătat prudentă și discretă când a vorbit despre *bilderbergeri.* În opinia sa, acum grupul nu lucrează în umbră pentru a se transforma într-un guvern mondial: „Eu însămi fac parte din Club și Trilaterală, și vă pot asigura că lucrurile s-au schimbat. E mult mai dificil să abordezi lumea acum; așa era pe vremuri".

E adevărat că, în anii postbelici, planeta era mai greu de controlat, fiindcă era mai puțin populată, și existau doar două blocuri de influență: țările din Est și țările din Vest. Acum, controlul e mai complicat, fiindcă societatea este alcătuită din grupări monetare, grupuri etnice, organizații neguvernamentale, asociații locale etc. Dar nu de aceea s-au schimbat obiectivele stabilite de către *biUerbergeri.* Singura schimbare este faptul că, pentru a-și atinge țelurile, acum participanții la întrunirile Clubului au nevoie de implicarea altor mulți agenți sociali, fiindcă în lumea eclectică a secolului al XXI-lea au nevoie de complicitatea și bunăvoința unei ample diversități de rețele sociale în sânul cărora să-și introducă subtil obiectivele, prin intermediul conceptelor generale pe care societatea le acceptă treptat, și, ca atare, le reproduce și asimilează.

[19] PSOE (Partidul Socialist Muncitoresc din Spania), (n.t.)

în continuare, vom trece pragul ermetic al celor puternici și zidul de tăcere în spatele căruia guvernul invizibil se concretizează și funcționează. Vom pătrunde în scheletul care îi susține pe liderii G-8 și vom face încă un pas dincolo de Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Organizația Mondială a Comerțului, fără să neglijăm firele ascunse de care trag șefii de stat și de guvern din Uniunea Europeană și SUA. Vom dezvălui cine sunt persoanele care au toată capacitatea de a elabora și duce la bun sfârșit deciziile care schimbă lumea, și vom afla cine creează și arbitrează conflictele globale, intrând în *sancta sanctorum* din Clubul Bilderberg.

LEGEA TĂCERII

După mulți ani de refuzuri, sufletul Clubului, David Rockefeller, și-a publicat în 1999 o autobiografie în care se recunoaște, până la urmă, drept tatăl Clubului Bilderberg și a Comisiei Trilaterale. Dar dezvăluirile sale nu au trecut, nici de această dată, de afirmația modestă, cunoscută, de altfel, de multă vreme.

Legea secretului din Club i-a împiedicat pe jurnaliștii membri să publice în mijloacele de comunicare în masă listele celor prezenți; cu toate acestea, n-au putut evita, după fiecare ediție, ca unii dintre cei care asistaseră la întruniri să le dezvăluie în presa independentă, ori cercetătorilor particulari. Astfel, s-a aflat identitatea majorității celor pe care îi numim *bilderbergeri,* permanenți și ocazionali, deși unii dintre ei și-au apărat anonimatul, fiindcă au posibilitatea de a cere Clubului ca numele să nu le apară pe listă.

în decursul elaborării acestei cărți, am telefonat la biroul principal al Clubului Bilderberg, instalat în localitatea Leinen, din Olanda, solicitând tot soiul de informații cu privire la natura grupului și componentelor sale. Domnișoara care mi-a răspuns la telefon mi-a zis sec: „Nu oferim nici un fel de informații despre Club, în nici un caz prin telefon, și cu atât mai puțin oricui". Ei consideră că un jurnalist neinvitat este „un oarecare". Insistența mea a fost zadarnică.

Pe *bilderbergeri* îi unesc unele trăsături comune: fac parte din familiile cele mai bogate din lume, au studiat în aceleași universități, unde și-au format o concepție identică despre lume. După studii, au continuat să se frecventeze în cluburile exclusiviste ale înaltei societăți, ca și în mediul lor profesional. Unii sunt proprietarii celor mai complexe și prospere afaceri de pe planetă, alții ocupă funcții de conducere în guvernele cele mai influente de pe glob și există și unii care își exercită influența socială prin intermediul mijloacelor de comunicare, ori al celor mai prestigioase universități din lume. Tot ei răspund de luarea prin consens a deciziilor aparent democratice pe care ulterior le vor semna și aplica în parlamente, ONU, FMI, BM, OMC ori NATO. Sunt oamenii globali, șefii guvernului secret și mondial, cu averi și puteri incomensurabile, care depășesc granițele teritoriale ale propriilor naționalități.

FRIVOLA MONARHIE

Prezența capetelor încoronate la întrunirile europene ale Clubului este ceva obișnuit: ele asistă în fiecare an. Prințul Bernhard din Țările de Jos (care a decedat), fiica sa, Regina Beatrix; Regele Gustav al Suediei, Prințul Filip al Belgiei; Regele Juan Carlos și Regina Sofia ai Spaniei, ori Prințul Charles al Angliei sunt figuri constant prezente la aceste întruniri. Olanda, Anglia și Belgia sunt unele dintre țările cele mai bogate și mai avansate din punct de vedere social, membre ale Uniunii Europene, iar ponderea lor în conducerile Clubului Bilderberg este de la sine înțeleasă.

Cei care critică activitățile frivole ale monarhiilor pot vedea acum căror alte activități relevante își dedică ele timpul suveran, în decursul cercetărilor pe care le-am efectuat, am contactat Casa Regală spaniolă, încercând să obțin o audiență la Regina Sofia, în legătură cu prezența ei la întrunirile Clubului Bilderberg. Departamentul de presă mi-a comunicat că așa ceva era imposibil, dat fiind că „membrii Familiei Regale acordă rar interviuri, deoarece primesc numeroase cereri" și, la fel, nici nu obișnuiesc să dea informații "despre activitățile oficiale ale Maiestăților și Alteților lor". Mi-a atras atenția faptul că se consideră prezența la întrunirile Clubului Bilderberg drept un act oficial al Reginei, cu toate că pe agenda de activități pe care departamentul de presă obișnuiește s-o trimită jurnaliștilor nu a apărut

niciodată întrunirea Clubului, în acest sens, aceasta a apărut doar o dată pe pagina de internet a Fundației Regina Sofia din 24 mai 2002, care informa că Regina luase parte la conferința Clubului Bilderberg de la Stenungsund, Suedia. Departamentul de presă al Casei Regale mi-a comunicat că singurele detalii pe care mi le putea oferi se refereau la anii când dona Sofia participase la întruniri, confirmându-mi următorii: 1991 (Baden-Baden, Germania), 1994 (Helsinki, Finlanda), 1996 (Toronto, Canada), 2001 (Goteborg, Suedia) și 2005 (Rottach-Egern, Germania). Când Prințesa spaniolă, dona Leticia, și-a anunțat prima sarcină, pe 8 mai 2005, Regina Sofia asista la întrunirea anuală a Clubului Bilderberg, de aceea primele declarații publice le-a făcut Regele singur, și au trebuit să se mai scurgă câteva zile până ce Regina s-a întors și a apărut în fața reporterilor, pentru a-și manifesta bucuria în legătură cu vestea cea bună. Mi-am întrebat interlocutorul dacă prezența Maiestății Sale Regina la întrunirile Clubului Bilderberg se datora activității de tutelare și implantare a sistemului de micro-credite în țările defavorizate, prin fundația care îi poartă numele. Cu aceeași amabilitate cu care m-a tratat încă de la început, acesta mi-a spus că nu-mi puteau răspunde la întrebare".

MINIȘTRI ȘI PARLAMENTARI „DEMOCRAȚI"

începând cu Eisenhower, toți președinții americani au fost membri ai Clubului, care a funcționat ca un cerc de recrutare a tinerilor promițători din politică, lumea militară, serviciile de informații și finanțe, în același mod au fost prezenți majoritatea celor mai importanți membri ai guvernelor europene, de exemplu Lionel Jospin, fost prim-ministru al Franței; Romano Prodi, membru al Comitetului Director din anii '80, prim-ministru al Italiei, fost președinte al Comisiei Europene; fostul președinte al guvernului spaniol, Jose Măria Aznar (1999, Sintra, în Portugalia); comisarii europeni Pascal Lamy și Mário Monti; Valery Giscard d'Estaing, autorul proiectului de Constituție Europeană, fost președinte al Republicii franceze; fostul ministru britanic al economiei, Kenneth Clarke, cunoscut europeist și iubitor de jazz; ori Graham Avery, directorul Departamentului pentru Strategie, Coordonare și Analiză a Relațiilor Externe din Comisia Europeană, principalul consilier pentru extinderea Comunității Europene.

înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Politică Externă și Securitate, Javier Solana, e alt participant constant. Gradul de cinism al acestor înalți apărători ai „democrației" și „păcii mondiale", termeni care în propriul lor cod secret capătă alte semnificații, poate determina declarații precum cea făcută de Solana în săptămânalul duminical pe care jurnalul *El Païs* l-a publicat pe 27 noiembrie 2005: „Sufăr pentru suferința străină". Se poate ca fostul secretar general al ONU să-și fi confundat vocația profesională.

Nu lipsesc niciodată președintele Clubului, Étienne Davignon, și fondatorii acestuia, David Rockefeller, Henry Kissinger, Giovanni Agnelli (ultimii doi au decedat recent) ca și Denis Healy. Bush tatăl și fiul obișnuiesc să fie reprezentați de unii membri ai administrației lor, de pildă fostul secretar american al apărării, Donald Rumsfeld, vechi interlocutor al lui Saddam Husein și Richard Perle, cunoscut cu porecla de Prințul Tenebrelor, fost consilier pentru apărare în administrația Bush, unul dintre apărătorii Inițiativei Strategice de Apărare și Detașamentului Euro-rachete (în ultimul timp, apare pe liste ca reprezentant al Institutului American de Comerț); Bill și Hillary Clinton; geniul informaticii, Bill Gates; Umberto Agnelli (Președinte al FIAT și frate cu Giovanni); Jose M. Durao Barroso, președintele Comisiei Europene; senatorul John Kerry, fost candidat la președinția SUA; Alan Greenspan, fost guvernator al Băncii pentru Rezerva Federală a SUA și fost director al Băncii Morgan; senatorul american John Edwards; prim-ministrul portughez Pedro M. Santana Lopes, ca și prim-ministrul Danemarcei.

Mai sunt și alții: Paul Wolowitz, președintele Băncii Mondiale, fost subsecretar al Ministerului Apărării al SUA, unul dintre principalii proiectanți ai invadării Irakului, și fanatic pro-israelian; Emma Bonino, lider al Partidului Radical Italian, comisar european, care susține „egalizarea tuturor drogurilor, pentru a-i ruina pe traficanții de stupefiante" și atribuie „corupția instituțiilor banilor murdari proveniți din droguri"; Frederik Reinfeldt, fost

prim-ministru al Suediei; Zbigniew Brzezinky, fost consilier al lui Jimmy Carter și consilier al președintelui Bush; Anna Lindh, ministru de externe suedez, asasinată; chiar și Klaus Schwab, președintele Forului de la Davos.

Alte personalități, dintre cele mai cunoscute din Clubul Bilderberg, sunt multimilionarul George Soros, actual critic al „imoralității pieței", deși își datorează averea speculei la bursă; Cem Boyner, președintele Mișcării Noua Democrație din Turcia (liberal); Dwayne Andreas, acționar majoritar la Archer-Daniel Midland; Jean Claude Trichet, președintele Băncii Centrale Europene; Lordul Carrington, fost secretar britanic pentru apărare, secretar general al NATO; Paul Volcker, fost președinte al Rezervei Federale; Jessica T. Mathews, președinta Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională, creată de multimilionarul scoțian, tată al filantropiei moderne, Andrew Carnegie; Jorge Sampaio, fost președinte al Portugaliei; Giorgio La Malfa, secretar general al PRI[20]; Carlos Ferrer Salat, președintele UNICE[21], ca și reprezentanți ai Națiunilor Unite, diplomați și ambasadori.

BĂNCI ȘI MULTINAȚIONALE

Grupurile bancare internaționale se numără printre pietrele unghiulare ale Clubului: Lazard Freres & Co., Barclays, Chase Manhattan Bank, Banca Morgan, Goldman Sachs, Deutsche Bank, Societe Generale de Belgique, UBS, Warbur, grupul bancar Warburg, Rotschild, Baruch, Schiff, Rockefeller ori Loeb & Co, printre alții. Trebuie adăugate Banca Centrală a Turciei; Banca Imperială de Comerț a Canadei; Banca Finlandei, reprezentată de președintele său, Sirkka Hämäläinen; Uniunea Băncilor din Elveția; CitiBank N.A. și Ricardo Salgado, președintele grupului Espirito Santo din Portugalia.

Dintre firmele protagoniste ale dezvoltării capitalismului în lume le putem enumera pe cele petroliere, și, printre reprezentanții lor, pe Meter D. Sutherland, președinte al BP și Goldman Sachs; Milliam C. Ford, președinte și director al Ford Motor Company; Jiirgen E. Schrempp, consilier delegat al DaimlerChrysler; ca și pe directorii de la France Telecom, Coca-Cola, Pepsico, Danone, compania petrolieră norvegiană Statoil, cea anglo-germană Royal Dutch Shell, multinaționala farmaceutică Novartis, Danish Oii and Gas Corporation, Nokia, Siemmens, Renault, BMW, Telecom, Nestle, Repsol ori Heineken N.V., ca să enumerăm doar pe unii.

JURNALIȘTI ȘI INTELECTUALI

Să nu-i uităm pe baronii presei: Donald Graham, președinte al *The Washington Post;* Juan Luis Cebrián, consilier delegat al Grupului Prisa; Martin H. Wolf, de la *Financial Times;* William P. Bundy, fost jurnalist la *Foreign Affairs; The National Post Newspaper,* Adrien W. Wooldridge, de la *The < Economist.* Directorii de la *The New York Times, The Wall Street Journal, ABC News, Die Zeit, Le Nouvel Observateur, Le Figaro, La Republica,* ziarul turcesc *Hurriet;* Paul Lendvai, director al postului de radio *International Australian;* Will Hutton, publicist la *The Observer,* Thomas L. Friedman, de la *Foreign Affairs,* publicist la *New York Times;* Gianni Riotta de la *La Stampa; CBS News;* Ugo Stille de la *Corriere della Sera,* acestea fiind doar câteva dintre mediile care asistă la întrunire, fără să informeze.

Printre intelectualii și academicienii care au fost invitați la întrunirile Clubului Bilderberg îi putem enumera pe Bernstein Richard, cunoscut filosof american și recunoscut profesor la New School for Social Research (New York), principalul apărător al pragmatismului american: „Pot fi puncte de vedere comune cu privire la pragmatism. Există o tradiție filosofică, frecvent antitetică, cum s-ar spune, diferită de ideea populară despre pragmatism. Acesta este deschidere, discuție, dialog și acceptarea faptului că se pot comite erori. Crede în importanța experimentării ideilor, în cel mai bun sens, pragmatismul american este un adevărat compromis cu democrația oamenilor obișnuiți".

Sunt bine cunoscuți și Maarten C. Brands, profesor de istorie la Universitatea din Amsterdam; Măria Carrilho, profesoară de soci-

[20] Partidul Republican Italian, (n.t.)

[21] Federația Oamenilor de Afaceri Europeni, (n.t.)

ologie la o universitate din Portugalia; Kenneth W. Dam, profesor de drept la Universitatea din Chicago; Theodore L. Eliot Jr., decan emerit al Şcolii Juridice Fletcher, fost ambasador al SUA; Ustun Erguder, rectorul Universităţii Bosforului, Turcia; Lawrence Freedman, directorul Departamentului de Studii asupra Războiului de la King's College; Timothy Carton Ash, de la Saint Anthony's College din Oxford; Francesco Giavazzi, profesor de economie la Universitatea Bocconi din Milano; Victor Halberstadt, profesor de economie publică la Universitatea din Leida, Olanda; Sylvia Ostry, preşedinta Centrului de Studii Internaţionale al Universităţii din Toronto, Canada; Emma Rotschild, directoarea Centrului de Istorie şi Economie de la Cambridge, sunt câţiva dintre eruditii invitaţi să se alăture ideologiei Clubului Bilderberg. Se observă că majoritatea sunt specialişti în economie, studii sociale şi istoria războiului.

ALŢI PARTICIPANŢI

începând cu decada anilor 1990, vin la întâlnirile de la Clubul Bilderberg noi invitaţi, din Europa de Est, ca Dmitri Trenin, directorul Centrului Carnegie din Moscova; Gyorgy Suryanyi, preşedintele Băncii Naţionale a Ungariei; Veton Surroi, redactorul şef al publicaţiei *KOHA Ditore* din Iugoslavia; Hanna Suchocka, fost prim-ministru al Poloniei, sub preşedinţia lui Lech Walesa, membră a Academiei Pontificale de Studii Sociale de la Vatican; ca şi alţii, din Kosovo, Bulgaria şi Ucraina.

Dintre spanioli, au participat, ori mai participă încă la întrunirile Clubului, Esperanza Aguirre, preşedinta Comunităţii din Madrid; Rodrigo Rato, director executiv al Fondului Monetar Internaţional; Jaime Carvajal y Urquijo, specialist în finanţe, membru al Comitetului Director, prieten din tinereţe cu Regele Juan Carlos al Spaniei; Juan Antonio Yănez Barnuevo, fost ambasador al Spaniei la Naţiunile Unite; Francisco Lopez, din conducerea băncii Argentaria; Guillermo de la Dehesa, preşedinte al Institutului de Comerţ; Emilio de Ybarra y Churruca, vicepreşedinte al BBVA; Javier Solana Madariaga, responsabil pentru politică externă al Uniunii Europene; Matias Rodriguez Inciarte, vicepreşedinte al Central Hispano din Santander; Pedro Solbes Mira, fost membru al Trilateralei, actual ministru al economiei din Spania; Joaquin Almunia Amann, fost secretar general al PSMS, comisar european pentru economie; Bernardino Leon, actual secretar pentru relaţii externe în Ministerul Economiei. Alţii sunt Jordi Pujol, fost preşedinte al Comunităţii din Catalonia; Manuel Fraga Irribarne, fondatorul Partidului Alianţa Populară, fost ministru al comunicaţiilor, fost preşedinte al Comunităţii din Calicia; Federico Trillo, fost ministru al apărării sub preşedinţia lui Jose Măria Aznar; Narcis Serra, care, în 2005, a fost numit preşedinte al băncii Caixa din Catalonia, fost ministru al apărării în cabinetul lui Felipe González. Serra a studiat la prestigioasa London School of Economics, de sorginte fabiană, unde a avut importante contacte internaţionale.

REPREZENTARE GLOBALĂ

Pe lista participanţilor la întrunirile Clubului Bilderberg apar preşedinţi de guvern şi miniştri, comisari europeni, specialişti în finanţe şi strategi internaţionali, reprezentanţi ai OCM, FMI, Băncii Mondiale, secretari generali ai NATO, administratori ai unor grupuri industriale, experţi în chestiuni de apărare, viitori lideri politici europeni şi americani şi mediatori de înalt nivel.

Băncile internaţionale un jucat un rol de bază în conturarea lumii actuale, izbutind să pătrundă în toate domeniile vieţii sociale şi să devină indispensabile prin sistemul lor de credite şi împrumuturi, în vederea dezvoltării unei ţări; fapt pentru care participarea şi consensul lor în chestiuni globale devin inevitabile. Presiunea marilor bănci internaţionale asupra deciziilor la nivel mondial nu este una imaginară, ci un fapt recunoscut chiar din interiorul sistemului financiar. *The Financial Times* din Londra scria pe 20 septembrie 1929: „O jumătate de duzină de bărbaţi, în frunte cu cele cinci mari bănci, pot dărâma întregul edificiu al finanţelor guvernamentale, dacă hotărăsc să nu reînnoiască finanţarea bonurilor de tezaur şi a titlurilor de datorii".

Aceşti bancheri, mare parte dintre ei de origină iudaică, şefi de guvern şi de stat, preşedinţi de multinaţionale şi medii de comunicare, ce constituie autentica putere a lumii, se învăluie la sfârşitul de sap-

tămână de dinaintea reuniunii G-8 în cei mai protund și mai ehcient mister și nimic din ce discută și hotărăsc nu ajunge în paginile jurnalelor, nici în societate. Totuși, Étienne Davignon a declarat: „E absurd, o fantasmă. Ideea unui cenaclu al stăpânilor lumii este falsă", dar, ajunși aici, e imposibil să îl mai credem.

DOAMNA DE FIER. UN EXEMPLU LĂMURITOR

Am văzut deja că în Clubul Bilderberg se aplică regula consensului, ceea ce, practic, înseamnă că, dacă aderi la majoritate nu întâmpini obstacole în drumul tău, dimpotrivă, dar, dacă te depărtezi radical de directivele generale, ești pierdut.

Adepții lui Margaret Thatcher acuză Clubul Bilderberg că a făcut presiuni pentru a o înlătura din politică, fiindcă s-a opus categoric introducerii monedei unice, euro. „Thatcher face parte dintre cei buni", dă asigurări jurnalistul american James Tucker. „Clubul Bilderberg i-a ordonat să restrângă suveranitatea britanică, dar ea a spus că n-o va face cu nici un chip, așa că au dat-o afară". Jurnalistul relatează că s-a întâlnit odată cu Doamna de Fier la un cocktail și n-a vrut să-i scape ocazia de a o aborda. „Ce simte cineva când este denunțat de băieții din Club?" a întrebat-o. Tucker dă asigurări că fostul prim-ministru i-a răspuns: „Consider un mare dar faptul că am fost înlăturată de Clubul Bilderberg".

Dar, la început, Doamna de Fier a fost foarte apreciată în Club, membrii acestuia o adorau. Jurnalistul Jon Ronson pomenește de amintirea pe care Denis Healy i-o păstrează din acei ani. „Am invitat-o pe Margaret Thatcher în 1975", își amintește englezul. „Nu era o persoană obișnuită, a stat acolo în primele două zile și n-a scos o vorbă. Oamenii au început să se plângă, fiindcă invitații trebuie să-și câștige privilegiul de a fi acolo, nu pot să stea ca șoarecii în biserică, era acolo ca să vorbească. Senatorul Mathias de Maryland mi s-a adresat: «Doamna pe care ați invitat-o n-a scos nici o vorbă». Trebuia, într-adevăr, să-i spun ceva. Așa că am avut un schimb de cuvinte liniștite cu ea la cină. A părut rușinată. E evident că s-a gândit la asta întreaga noapte, fiindcă a doua zi a lansat brusc un *special Ihatcher* de trei minute. Nu-mi amintesc exact ce a spus, dar auditoriul a rămas cu gura căscată. Ca rezultat al acelui discurs, David Rockefeller, Henry Kissinger și alți americani s-au îndrăgostit de ea. Au adus-o la întâlnirea de nivel înalt din America, au înconjurat-o cu limuzine, și au prezentat-o tuturor".

Așa cum te ridică, Clubul Bilderberg te și cufundă în iad.

DOAR UN FOR DE DEZBATERI

Informația devine materia primă cea mai valoroasă a lumii și de aici decurge rolul esențial pe care îl joacă secretul în această societate și sateliții săi. Când s-au pronunțat public, membrii ei au apărat evoluția accidentală a istoriei. Ei cred că aceasta este rezultatul succesiunii de fapte ori acte divine pe care liderii mondiali nu pot nici să le schimbe, nici să le împiedice. Zbigniew Brzezinski, consilierul pentru securitate al președintelui Jimmy Carter, azi, membru în Comitetul Executiv al Trilateralei, s-a pronunțat cu privire la acest lucru în 1981: „Istoria este mult mai mult produsul haosului decât al conspirației. Oamenii politici sunt tot mai excedați de cursul evenimentelor și fluxul informației".

Cu toată aglomerarea unor importante personalități, Denis Healy, unul dintre fondatorii Clubului Bilderberg, a încercat să ne facă să credem că membrii care alcătuiesc grupul „nu stabilesc politica mondială, ci dezbat pur și simplu linia politică ce trebuie urmată cu persoanele care o aplică". Cel puțin aceasta este o afirmație mai sigură decât refuzurile insipide cu care suntem obișnuiți.

Unii membri ai Clubului au arătat necontenit că acesta este un for în care persoane care se cunosc, ori care au puncte de vedere ori interese comune, se întrunesc și participă la dezbateri. Președintele său, vicontele Davignon, a spus în acest sens: „Nu suntem o clasă conducătoare globală, deoarece cred că nu există o clasă conducătoare globală. Pur și simplu, cred că suntem oameni cu influență, interesați să stăm de vorbă cu alți oameni, și ei cu influență". Și a adăugat: „Afacerile și politica influențează societatea, e un fapt de mare bun simț. Dar asta nu înseamnă că lumea afacerilor trebuie să-și ia drepturi de lider ales democratic". Vicontele vorbește despre ceea ce ar trebui să fie, și nu despre ceea ce este în realitate.

Cercetătorul Jim Marrs subliniază: „In plină eră industrială, științifică și nucleară, viața dintr-un sistem democratic este hotărâtă, la fel ca într-un sistem totalitar, de un pumn de oameni. În pofida abordărilor diferite în studierea puterilor din SUA, atât analiștii politici, cât și sociologii sunt de acord că deciziile-cheie în domeniile politic, economic și social, sunt luate de către o minoritate aleasă".

Nu există nici o îndoială că sunt mai angajante deciziile pe care Clubul le ia în formă secretă și privată, decât cele pe care le iau congresele și parlamentele. Healy recunoaște că toți *bilderbergerii* discută cu cei care aplică politica, dar că, în multe cazuri, aceștia sunt aceiași. Președintele Woodrow Wilson a arătat: „Unii dintre bărbații cei mai importanți din SUA, care activează în domeniile comerțului și industriei, se tem de cineva și de ceva. Știu că într-un anumit loc există o putere atât de organizată, subtilă, prudentă, interconectată, completă și penetrantă, că e mai bine să nu spui nimic împotriva ei".

După cum a confirmat o sursă a grupului, „evenimentele mondiale nu au loc la întâmplare, ele sunt gândite pentru a avea loc; mai ales dacă este vorba despre chestiuni naționale, cum e comerțul. Cea mai mare parte din ceea ce se întâmplă sunt lucruri dirijate de puținii care au în mână puterea". Acum știți cine sunt mulți dintre cei care fac legea.

CAPITOLUL 6

Celelalte cluburi ale puterii

„însuși cuvântul «secret» este repugnant
într-o societate liberă și deschisă; si suntem
un popor care se opune în mod intrinsec și istoric
societăților secrete, jurămintelor secrete
și procedeelor secrete. Am hotărât de
mult că ascunderea excesivă și nejustificată
a faptelor pertinente face să crească primejdiile,
la care se recurge doar ca justificare".

Președintele John F. Kennedy,
discurs adresat jurnaliștilor la 27 aprilie 1961

JTentru ca mecanismul să funcționeze, este necesar contactul neîntrerupt între *bilderbergeri* și membrii altor instituții cu putere și influență internaționale. Atât nucleul, cât și secțiunile cele mai importante ale Clubului au stat în decursul anilor pe diferite scene, fiindcă aparțin altor societăți închise, al căror tot formează, așa cum se spune, „sectele puterii planetare".

Aceste instituții sunt adevărate centre de putere, sunt instituțiile mișcării globalizatoare, ale marelui capitalism, altfel spus al capitalismului industrial, care controlează puterea economică, și aspiră la cea politică și culturală.

Prin intermediul acestor nuclee, elitele își consolidează pozițiile internaționale, construind legături solide și permanente între ele, pătrunzând inclusiv pe cale matrimonială. Aceste instituții sunt intim legate reciproc, iar membrii lor găsesc, astfel, o cale ușoară pentru a contacta oameni din apropierea centrelor de putere, în plan individual, reprezentanții lor se asociază din ambiție, organizând întruniri concertate prin prietenii comune, cu persoane care aparțin aceleiași clase sociale și au un nivel economic și social asemănător, în scopul de a-și potența relațiile internaționale. Dezbaterea continuă și persistentă îi ajută să stabilească mijloacele necesare pentru a trece peste obstacolele care îi împiedică să ajungă la ceea ce pe vremuri se numea utopia guvernului mondial.

TEORIA CONSPIRAȚIEI

Majoritatea cercetătorilor atribuie acestor societăți secrete calitatea de autori ai unui complot conspirativ mondial, care urmărește preluarea puterii și controlul absolut al tuturor aspectelor vieții. Cu toate acestea, alți autori disprețuiesc „teoriile conspirației", le ridiculizează și le neagă prestigiul. Apărătorii lor au fost reduși la tăcere de către mass-media, deși, de la o vreme, au dispus totuși de o difuzare nesemnificativă în programe minoritare, unde li s-a îngăduit să-și schițeze pozițiile în mod serios. Deschiderea timidă nu i-a scutit de umbra paranoiei, potențată chiar dinspre nucleul puterii.

„A conspira" provine din cuvântul latin *conspira* care, începând din 1302, se folosea cu sensul de „a respira împreună", înglobând astfel

și sensul de „voințe unite pentru a acționa împotriva altora". Fiecare va socoti dacă sensul Clubului Bilderberg este acela de a conspira ori nu împotriva locuitorilor planetei, dar eu consider că membrii săi acționează congenital și inerent în favoarea clasei dominante pe care o reprezintă. Este un atribut înnăscut, încă de la începuturile civilizației, cei puternici s-au justificat, oferind poporului falsa credință că ei și-au primit sceptrul de la Dumnezeu însuși, precum faraonii și regii sumerieni. Ei au fost dominați întotdeauna de tendința de a-și extinde puterea, căci, așa cum semnalează cercetătorul Ricardo de la Cierva, „puterea vrea să ajungă mereu prima oriunde", pentru a obține cele mai mari privilegii și beneficii. Toți *bilderbergerii* fac ceea ce le este propriu, de aceea ei nu împărtășesc teoriile care îi etichetează drept conspiratori. Totuși, faptul că acesta este un atribut originar nu înseamnă că puterea pe care o dețin a fost obținută pe cale naturală, ori că le revine în chip legitim. Metodele lor de control social, bazate pe înșelăciune și minciună, acționează împotriva naturii și trebuiesc eradicate, pentru ca dreptatea și adevărul să se impună ca bază a conviețuirii între diferitele regiuni ale pământului, supuse în prezent înșelăciunilor și abuzurilor. Toate acestea ar putea părea o utopie, fiindcă suntem atât de obișnuiți cu supunerea, și, în ultima vreme, atât de dresați de mass-media, că ne-am pierdut capacitatea de a protesta și de a ne răzvrăti împotriva a ceea ce ne aduce prejudicii.

CARACTERISTICI COMUNE

Profesorul Manuel Guerra de la Universitatea din Burgos, expert în secte, califică aceste cluburi drept „o reclamă a masoneriei", în sensul că aceste sectoare și personalități masonice alcătuiesc instituții și activități ce corespund ramurii invizibile a masoneriei, pe care le vom studia detaliat în următorul capitol.

Majoritatea acestor instituții au trăsături comune: secretomania, schimburile între finanțe și politică și un fondator ori inițiator care îi unește pe toți, cum este cazul lui David Rockefeller. Dacă multimilionarul american apare în scenă, structura masonică se vădește automat. Această sectă de putere planetară apare configurată într-o rețea de societăți secrete, legate toate de masonerie.

La fel, Clubul Bilderberg, Trilaterala, Skull & Bones și CFR sunt guvernate de principii masonice: secularizarea ori anticreștinismul, corporatismul membrilor. Robert Gaylon Ross, fost agent secret american și autor al cărții *Cine sunt membrii elitei?* (Who's Who of the Élite), a denunțat faptul că „membrii Clubului Bilderberg, CFR și Comisiei Trilaterale au ocupat fără să facă tapaj aproape toate pozițiile-cheie din guvernul nostru, din presă, sindicate, universități, bănci, fundații și industrie. Ei urmăresc să distrugă legea de drept, Constituția și suveranitatea națională, și să transforme țara într-un controlor al uniunii globale. Participanții la această conspirație sunt niște trădători". Vom analiza și noi aceste alte organizații secrete.

SKULL & BONES. ORDINUL CAPULUI DE MORT

Skull & Bones este o societate masonică, secretă și independentă, adică nu a aderat la nici o Mare Lojă obișnuită. Este cea mai truculentă și macabră dintre toate, din punct de vedere ritual, și este cunoscută sub numele de Ordinul *(The Order),* pur și simplu.

Se consideră că acum poate conta pe circa 900 de membri, printre care George W. Bush, care a aderat în 1968, și a fost unul dintre primii care și-au confirmat public apartenența la aceasta.

Este o frăție universitară, pe care au fondat-o în 1832, în cadrul universității americane Yale, studentul William Huntington Russel, văr cu Samuel Russell[22], și Alphonso Taft, o frăție inspirată dintr-una similară, care funcționa în Germania. După cum se observă, metodele și obiectivele societăților moderne nu s-au născut în Statele Unite, ci au fost împrumutate de la societățile secrete care dominaseră Europa în decursul secolelor.

[22] În 1923, Samuel Russell a fondat firma Russello and Company, cu scopul de a cumpăra opiu din Turcia și a-l duce prin contrabandă în China. Compania a fuzionat cu sindicatul Perkins în 1930, și a devenit principalul traficant american de opiu. Multe dintre marile averi americane s-au bazat pe traficul ilegal de opiu în China. (A se vedea filmul *Războiul opiului (Vtie* Opium War). Regizor: Xie Jin, 1999). (n.a.)

Secretul existenței Ordinului Skull & Bones a fost dezvăluit opiniei publice grație cercetărilor efectuate de către profesorul Anthony Sutton care, la începutul anilor '80, a primit un pachet ciudat prin poștă. Un membru dezamăgit al Ordinului îi trimisese două volume cu listele complete ale membrilor acestuia, decedați și în viață, având alături o întrebare enigmatică: „Vă spun ceva aceste nume?". Profesorul a acceptat provocarea și i-a cerut personajului anonim să-i trimită toată documentația de care dispunea. Rezultatul acestei corespondențe a fost cartea *Societăți secrete americane* (American Secret Establishment), în urma publicării căreia profesorul a fost dat afară din două importante universități americane, cea din Stanford și cea din California, în plus, a fost declarat un autor blestemat.

în cartea sa, care sintetizează roadele celei mai complete cercetări asupra Ordinului, Sutton subliniază că doctrina educativă a Universității Yale, din prima jumătate a secolului al XlX-lea, prezintă asemănări importante cu moștenirea ideologică a Ordinului illuminati din Bavaria. Acest fapt reprezintă un exemplu limpede de penetrație a filosofici masoneriei și a Ordinului illuminati într-o instituție de învățământ. Doctrina Ordinului include și baza idealismului hegelian,

în fiecare an, cincisprezece tineri, purtători ai celor mai puternice nume din țară, sunt selecționați dintre studenții cei mai promițători, pentru a fi admiși în grup. Pe coridoarele universității se bârfește că forma cea mai rapidă și mai sigură de a ajunge în cercurile puterii este apartenența la acest club.

Sediul societății ori lojei se află în campusul de la Yale, și este un soi de panteon complet închis, fără ferestre spre exterior, numit Mormântul 322. Primele două cifre se referă la anul creării Ordinului (1832); cifra doi de la sfârșit arată că este asociația numărul 2. Numărul 1 este Ordinul illuminati din Bavaria. Lozinca societății este scrisă în limba germană pe mormânt, și sună astfel: „Wer war der 1h.or, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich" („Cine este nebun, cine este înțelept, cerșetorul ori regele? Amândoi, sărac ori bogat, sunt egali în fața morții").

în decursul ritualului de inițiere, noii membri au obligația de a-și face cunoscute fanteziile sexuale, pe lângă alte secrete deloc onorabile, stând dezbrăcați și culcați într-un sicriu. Apoi li se dă un os a căfui inscripție îi identifică drept membri ai „celei mai puternice dintre Societățile secrete". Noii adepți își iau angajamentul să nu dezvăluie -sici un detaliu despre activitățile pe care le au în societate, să păstreze Decretă apartenența lor la aceasta și să nege orice legătură cu ea. Cei iOîare respectă regulile sociale ale societății se autointitulează „Cavaleri" '(Knights), iar cei care se răzvrătesc sunt numiți „Barbari" (Barbarians). În decursul unui an, membrii societății se întâlnesc cel puțin o dată pe săptămână, își fac lungi autoanalize, și își aduc critici unii altora. Relația dintre patriarh, adică mentor, și discipolul său, este atât de puternică încât trebuie să meargă până la încrederea oarbă, întâmplător, John Kerry a fost patriarhul lui George W Bush.

În mai 1918, după cum dezvăluie experții, senatorul Prescott Bush, bunicul actualului președinte al SUA, *a.* făcut parte din grupul care a profanat mormântul lui Geronimo, legendarul șef rebel al apașilor. Unul dintre complicii săi, Neil Malion, a promis să-i arunce indianului cu acid în cap, ca să-i ardă părul și carnea. Apoi, acesta i-a fost arătat în ritualurile lor nocturne. Ordinul procedase deja la fel cu cadavrul căpeteniei revoluționare mexicane Pancho Villa. Niște necunoscuți îi deschiseseră coșciugul și îi tăiaseră capul. Se consideră că Skull & Bones plătiseră pentru această profanare.

Directorul Institutului pentru Studierea Noilor Mișcări Religioase, al cărui sediu se află la Torino, cel mai reputat expert în secte, Massimo Introvigna, susține existența acestor ritualuri macabre oculte în cadrul societății. Dar subliniază că ele fac parte dintr-un „satanism ludic" propriu clasei de vârf, inspirat din tradiția masonică engleză, și care nu presupune riscuri mai mari decât cele implicate în acest soi de huliganisme. Introvigna arată că riturile simbolizează purificarea și nașterea neofitului ca om nou. Unii vecini ai clădirii dau asigurări că au auzit țipete stranii și șoapte în decursul riturilor de inițiere.

Dar ceea ce este cel mai grav în acțiunile membrilor societății Skull & Bones nu rezidă în riturile inițiatice de sorginte satanică, practicate în anii studenției, ci în comportările lor ulterioare, în fruntea organelor democratice în care pătrund. După cum au denunțat numeroși cercetători, printre care și Sutton, majoritatea membrilor

ar fi implicați într-o serie de infracțiuni care merg de la traficul de stupefiante până la politicile eugenetice, pentru a reduce drastic populația Lumii a treia și minoritățile etnice din SUA.

De trei generații, familia Bush face parte din Skull & Bones; 1-au precedat pe actualul președinte nu numai bunicul, ci și tatăl, George H.W. Bush, ca și alți bărbați din familie, în mod paradoxal, Bush tatăl a admis că a aparținut acestei grupări secrete în cartea sa *O misiune de îndeplinit* (A charge to keep): „Eu am intrat în Skull & Bones, o societate secretă, dar, cum este secretă, nu pot să spun nimic mai mult despre ea".

Alt exemplu despre legătura directă dintre această societate și guvernul american îl constituie unul dintre fondatorii săi, William H. Russell, care a fost secretar de război în administrația Grant. William Taft, fiul celuilalt creator, Alphonse Taft, a fost singurul președinte al SUA care a fost și președintele Curții Supreme. George Bush tatăl a fost primul președinte care, înaintea mandatului, a fost director al CIA. Au aparținut acestei societăți și alți înalți funcționari ai administrației Bush, ca James Baker III, secretar de stat, și C. Boyden Gray.

Autoarea cărții *Secretele mormântului,* fostă studentă la Yale, Alexandra Robbins, arată că „pe de o parte, cineva e selecționat pentru Skull & Bones, dacă asociația se așteaptă ca acesta să aibă succes; pe de alta, dacă e membru al acesteia, cineva are mari posibilități de a avea succes".

O observație perspicace a făcut publicistul ziarului *The New York Observer,* care cercetează societatea de treizeci de ani: „Nu poți să nu faci unele comparații cu mafia, de pildă, în sensul că e o formă de protecție. Dar mă gândesc că Skull & Bones a avut ceva mai mult succes decât mafia, fiindcă liderii celor cinci familii ale acesteia sunt de ceva vreme în pușcărie, iar liderii familiilor din această societate sunt de patruzeci și opt de ani la Casa Albă".

Toate sursele coincid în a afirma că finanțarea Ordinului provine din comerțul clandestin cu opiu. Conform criticilor săi cei mai severi, onorurile publice și recompensa economică sunt garantate, dar în schimbul unei absolute subordonări față de grup.

Acesta este alcătuit din familii patriciene americane a căror putere se perpetuează ereditar, ca și cum ar fi o monarhie. Printre membrii săi se află vreo douăzeci dintre numele cu cel mai valoros pedigri din finanțe și industrie, conform listei membrilor, publicată de istoricul britanic Anthony Sutton. Pe aceasta apar președinți, spioni, membri ai CIA și Agenției pentru Securitate Națională, judecători de la Curtea Supremă, conducători ai industriei și, mai nou, chiar și homosexuali și femei, ceea ce înainte nu era permis. De la crearea sa, societatea a izbutit să-și creeze în SUA o rețea socială și politică fără egal. Familiile Bush și Harriman au fost susținute de către doi patriarhi puternici: Percy Rockefeller, care a intrat în Skull & Bones în 1900, și E.H. Harriman, în 1913. Alte nume ilustre care fac. parte din Skull & Bones sunt Lord, Whitney, Jay, Bundy, Weyerhaeuser, Pinchot, Goodyear, Sloane, Stimson, Phelps, Perkins, Pillsbury, Kellogg, Vanderbilt, Lovett etc. Și John Kerry face parte din societate; numele său de botez este „Marele Diavol". Actualul rege al inteligenței americane, profesorul John Negroponte, este și el un fiu al grupului Skull & Bones și are o lungă listă de încălcări ale drepturilor omului. Numele său cifrat este „Hades". Ca un amănunt picant, un adept al Skull & Bones apare și în serialul Familia Simpson: ambițiosul om de afaceri fără scrupule Charles Montogomery Burns, care a intrat în Skull & Bones înainte de a-și lua licența la Yale, în 1914.

Una dintre ideile care definesc gândirea societății Skull & Bones este aceea că istoria nu poate fi schimbată decât prin folosirea imperialismului militar, conform paradigmei Imperiului Roman. O viziune împărtășită și de alte societăți secrete pe care le vom analiza în continuare. Altă caracteristică intrinsecă a sa este dogma supremației anglosaxone, care atinge culmi aproape rasiste.

Oamenii de la Skull & Bones au răspuns de decizia de a extinde participarea SUA la războiul din Vietnam, care a fost un dezastru atât pentru țară cât și pentru această societate secretă. Conducerea acestei instituții a încercat să evite catastrofa și a desemnat câțiva membri, care să militeze împotriva războiului, ca McGeorge Bundy. Acesta, din noul său post în fruntea puternicei Fundații Ford, a finanțat mișcările antirăzboinice. O strategie foarte inteligentă. După cum putem vedea, ei dispun de mecanisme în favoarea și împotriva oricărei situații; astfel, câștigă întotdeauna.

Odată cu alegerea lui George Bush ca președinte, Skull & Bones a depășit etapa ostracizării, recuperându-și mare parte din putere și influență. După ce Zidul Berlinului și Uniunea Sovietică au dispărut, Skull & Bones își îndreaptă acum întregul potențial spre instaurarea Noii Ordini Mondiale, proiectată de Statele Unite ca unică supraputere mondială, încă de la crearea sa, societatea a fost un bastion al WASP[23], după cum semnalează De la Cierva.

MASA ROTUNDĂ A LUI CECIL RHODES

Pentru a înțelege profunzimea activităților desfășurate în prezent de către societățile secrete, trebuie să ținem seama de ideile altui profesor-profet, de astă dată de la Oxford, masonul britanic John Ruskin.

De la catedra sa de bele arte, acesta a promovat orientarea uniii nou imperialism, care trebuia să se bazeze pe datoria morală și reforma socială. Cu toate acestea, departe de teorie, studenții lui n-au fost colonizatori exemplari, ci prădători. Noul sistem ideologico-strategic al profesorului Ruskin propovăduia unirea Marii Britanii cu SUA sub aceeași ideologie imperială, care avea să-și pună amprenta pe viitorul tuturor popoarelor lumii, sub hegemonia anglo-saxonă.

în lumina cercetărilor efectuate de autorul englez David Icke, „John Ruskin, bărbatul care i-a inspirat pe Cecil Rhodes, Alfred Milner și pe toți cei care au format societatea secretă a Mesei Rotunde, era sub influența scrierilor ezoterice ale lui Platon și ale doamnei Blavatski (fondatoarea Societății Teozofice oculte), a cărților Lordului Edward Bulwer-Lytton și a societăților secrete de tipul Ordinului Aurorei de Aur".

Ruskin susținea că lectura sa zilnică era *Republica* lui Platon și că asimilase profund conceptul platonic al societății perfecte, care se baza pe puterea clasei conducătoare, aflată deasupra restului populației. Fondatorii comunismului, Marx și Engels, au fost și ei cititori pasionați ai lui Platon, și s-au făcut ecoul viziunii lui Ruskin. Profesorul își completa teoria cu impunerea unui control strict al statului prin intermediul unui dictator ori al unei clase conducătoare speciale. „Țelul meu constant", arăta Ruskin, „a fost să demonstrez superioritatea eternă a unor oameni asupra altora, uneori a unui om asupra celorlalți". Un biograf al lui Ruskin a semnalat că profesorul s-a delimitat de gândirea convențională, ducând „o viață solitară și introspectivă, foarte adesea urmărită și atacată de nebunie".

Discipolul său cel mai fidel, Cecil Rhodes (1853-1902), și el mason, și-a însușit și a răspândit această teorie, depășindu-și profesorul. Cecil s-a stabilit câțiva ani în Africa, unde a descoperit și exploatat mine de diamante, devenind, după 1851, părintele societăților secrete moderne, care își au originea în Masa Rotundă, între 1910-1915, filialele Mesei Rotunde s-au răspândit în Marea Britanic, Africa de Sud, Canada, Noua Zeelandă, Australia, India și Statele Unite.

Mesele Rotunde, care au pornit de la illuminati și francmasonerie, aveau structura piramidală a cercurilor interne și externe. Primul cerc se numea „Cercul Inițiaților ori Aleșilor", pe când cel extern primea numele de „Asociația Aghiotanților". Specialiștii britanici în finanțe Lord Milner, înalt comisar pentru Africa de Sud și Lord Victor Rotschild, aparțineau cercului intern. Acesta din urmă și-a pus averea în serviciul înființării de filiale ale organizației Masa Rotundă, botezată astfel în onoarea cavalerilor conduși de legendarul Rege Arthur.

Conform opiniei doctorului Coleman, fost agent al serviciului de spionaj britanic, care își dobândise averea controlând aurul, diamantele și traficul de stupefiante, „membrii Mesei Rotunde pătrundeau în evantai în lume, pentru a prelua controlul politicilor fiscale și monetare, și conducerea politică din toate țările unde operau". Coleman a explicat că „Masa Rotundă în sine este un labirint de companii, instituții, bănci și sisteme educative, care ar avea nevoie de o muncă de un an pentru a i se stabili structura".

În testamentul său, Rhodes a cerut „stabilirea, promovarea și dezvoltarea unei societăți secrete, al cărei țel și obiectiv adevărat să fie prelungirea guvernului britanic în lume (...) pentru a recupera, în cele din urmă, Statele Unite ale Americii".

După cum a semnalat Carroll Quigley (mentorul academic al lui Bill Clinton), este posibil ca organizația Mesei Rotunde, care proclama pacea ca fiind marele său obiectiv, să fi stimulat direct crearea bombei atomice.

[23] White Anglo-Saxon Protestant, (n.t.)

La moartea lui Rhodes, în 1902, bancherii Milner, Rotschild și asociații lor, au preluat controlul absolut al filialelor Mesei Rotunde, care au început să se răspândească dincolo de granițele imperiului britanic. După semnarea Tratatului de la Versailles, la sfârșitul Primului Război Mondial (1919), Mesele s-au metamorfozat în Institutul Regal al Afacerilor Internaționale (Royal Institute of International Affairs, AJIA) din Marea Britanie, și Consiliul Relațiilor Externe (Council of Foreign Relations, CFR) din SUA. Posterior, ele au reînviat în alte țări sub numele de Institutul Canadian de Afaceri Internaționale, Consiliul Chilian al Relațiilor Externe etc. După Donald Gibbons, „Royal Institute of International Affairs a fost creeat pentru a perpetua puterea britanică în lume și a ajutat la crearea Council of Foreign Relations, ca parte a efortului protipendadei britanice de a-și lega interesele politice externe de Statele Unite". Icke subliniază în plus: „Presupusa «relație specială» dintre Marea Britanie și Statele Unite este, de fapt, cea dintre RIIA și CFR". O altă misiune a RIIA era aceea de a influența opinia publică astfel încât să accepte globalizarea.

Membrii ei, dintre care cei mai importanți sunt masonul Lord Rotschild, istoricul ArnoldToynbee, Lordul Esher ori Lordul Milner, erau în contact prin scrisori și prin revista trimestrială *Masa Rotundă,* fondată în 1910.

Printre alte ajutoare, crearea Royal Institute of International Affairs s-a bazat și pe finanțarea lui Șir Abe Bailey și a familiei Astor, proprietara ziarului *The Times,* pe atunci cea mai influentă publicație din lume. Atât RIIA cât și CFR au fost înființate, printre alții, de colonelul House, consilierul președintelui Woodrow Wilson, bancherii Warburg și Baruch.

CONSILIUL AFACERILOR EXTERNE. ADEVĂRATUL GUVERN AL SUA

CFR fost creat în 1921, de colonelul Edward Mandell House, consilierul omniprezent și omnipotent al președintelui Woodrow Wilson, ca o predare de ștafetă a Mesei Rotunde. Banca Morgan s-a ocupat de finanțarea sa.

Articolul 2 din statutul lui constitutiv avertiza că membrii care dezvăluie vreun detaliu referitor la întrunirile organizației pot fi dați afară din grup. Acesta îi definește natura de societate secretă, în raportul anual din 1992 se arată: „în cursul tuturor întrunirilor, regula Consiliului este discreția. Aceasta le garantează participanților că pot vorbi deschis fără ca mai târziu vreun membru să dezvăluie concluziile".

Oficial, Consiliul Relațiilor Externe se definește ca un centru de cercetări cu privire la relațiile internaționale. După cum sublinia raportul său din 1999, cele trei obiective principale ale lui sunt:

1. Creșterea înțelegerii în problemele mondiale și găsirea de idei noi pentru politica externă americană.

2. Transformarea Consiliului într-o organizație națională, pentru a beneficia de abilitatea și experiența liderilor la nivel național.

3. Descoperirea și stimularea generației următoare de filosofi și lideri pentru politica externă.

Conform paginei web, www.cfr.org, a Consiliului, membrii se întrunesc în sesiuni închise la nivel înalt, pentru a dezbate chestiuni legate de apărare și teme militare, drepturile omului, știință și tehnologie, globalizare, ca și implicarea opiniei publice în politică și societate. Dar concluziile acestor dezbateri nu sunt niciodată date publicității.

În spatele caracterului aparent inofensiv pe care îl afișează Consiliul, se ascund o puternică organizație para-masonică și una dintre cheile instaurării guvernului mondial din secolul al XX-lea până în zilele noastre. Așa cum au denunțat unele surse care au aparținut grupului, CFR este adevăratul guvern al Statelor Unite. Nu mult după ce s-a constituit, CFR a devenit platforma socială de putere, adică *establishment-ul* (literal, „stabilire", deși e mai corectă traducerea „instituție") Americii. Acest consiliu se află deasupra marilor partide politice, la fel ca și una dintre sursele sale de recrutare, Skull & Bones. Judecătorul de la Curtea Supremă Felix Frankfurter, membru al CFR, a subliniat, făcând o aluzie directă la această instituție: „autenticul guvern de la Washington este invizibil și-și exercită puterea din spatele scenei".

La început, au alcătuit conducerea CFR practic toate băncile internaționale americane, și bărbații cei mai influenți din guvern, comunicații, afaceri, marile finanțe, muncă, fundații și mediul intelectual, așa cum a semnalat Gary Allen, în cartea sa *Nimeni nu îndrăznește să o numească conspirație* (None Dare Caii it Conspiracy, 1976).

Eminentul profesor a descris Clubul Bilderberg ca pe o prelungire mondială a CFR.

Amiralul Chester Ward a fost membru al acestei organizații timp de mai bine de zece ani, și, după ce a părăsit-o, i-a denunțat adevăratele scopuri: „în cadrul CFR, există un grup mult mai mic, dar mult mai puternic, alcătuit din bancheri internaționali de pe Wall Street și principalii lor agenți. Aceștia vor, mai ales, ca monopolul mondial al băncilor să se sustragă oricărei puteri, ca să ajungă sub controlul guvernului mondial. Acest nucleu al CFR îl conduc frații Rockefeller". Ward face o dezvăluire esențială: „CFR ca atare nu stabilește programele partidelor politice, nu le alege candidații la președinție, nu controlează nici apărarea, nici politicile externe ale SUA. Cu toate acestea, unii membri CFR, ca indivizi acționând de comun acord cu alți membri ai CFR, fac într-adevăr aceste lucruri". Și continuă: „Membrii CFR au un singur țel comun, acela ca suveranitatea și independența națională a SUA să se dea bătute, înainte de toate, aspiră la monopolul bancar mondial, care le-ar oferi controlul asupra guvernului mondial". Cartea sa, intitulată *Kissingerpe canapea* (Kissinger on the Couch), publicată în 1975, dezvăluia detaliat procedeele executive ale instituției: „Când membrii conducători ai CFR hotărăsc că guvernul SUA trebuie să adopte o anume politică, cele mai importante servicii de cercetare ale CFR încep să lucreze atât pentru a dezvolta argumente intelectuale și emoționale care să susțină noile politici, cât și pentru a induce în eroare și a discredita atât intelectual, cât și politic, orice opoziție".

Alt membru al CFR, Nicholas Murray Butler, care este președinte al Pilgrim Society și membru al Fundației Carnegie, a rezumat ponderea CFR și a altor instituții în acești termeni: „Oamenii se împart în trei categorii: un grup restrâns, care produce evenimente; unul ceva mai numeros, care urmărește ducerea lor la bun sfârșit și supraveghează modul de realizare a acestui lucru și, în fine, o mare majoritate, care nu află niciodată ce s-a petrecut în realitate".

Organizația are peste trei mii cinci sute de membri și folosește revista *Foreign Affairs* pentru a-și exprima ideile pe care vrea să și le facă publice. Enciclopedia Britanică spune despre această publicație: „Adeseori, această revistă prezintă o serie de idei de tatonare. Dacă sunt bine primite în comunitatea celor care citesc *Foreign Affairs,* ele vor apărea mai târziu în politica guvernamentală ori legislativă a SUA. în mod normal, posibilele politici care pot elimina acest test dispar".

Membrii americani ai Clubului Bilderberg fac parte și din CFR, ca și, încă de la crearea agenției, aproape toți directorii CIA. Toate Administrațiile SUA au racolat membri din rândurile ei, așa cum demonstrează jurnalistul și cercetătorul James Perloff.

în 1998, când președintele Clinton era amenințat cu destituirea, din cauza scandalului provocat de legătura lui cu bursiera Monica Lewinsky, el a fugit la New York, ca să ceară ajutorul prietenilor lui din CFR, așa cum a relatat ulterior redactorul-șef al *Foreign Affairs,* John F. McManus: „Bill Clinton știe prea bine că a obținut președinția fiindcă membrii «societății secrete» din care făcea parte l-au ales și sperau să le ducă planurile mai departe".

Și mediile creștine critică de mai bine de un deceniu existența acestor societăți. Ca și alții, Perloff arată că se duce o luptă îndârjită „între împărăția lui Iisus și demonicul guvern mondial: împărăția Antihristului. Mulți americani importanți din *establishment* fac parte dintr-una din taberele în conflict, nu chiar din cea recomandată de Scripturi. Fie conspiratori ori nu, fie conștienți sau nu de ultimele consecințe ale acțiunilor lor, puternica lor influență a ajutat lumea să se îndrepte spre evenimente apocaliptice".

Pe un plan mai puțin spiritual se situează, imediat după alegerile prezidențiale din 1972, următorul comentariu al profesorului Gary Allen: „Realmente nu există nici cea mai mică diferență între vechiul guvern mondial al CFR, partizanul lui Nixon (republican), și noul guvern mondial al CFR, partizanul lui Humphrey (democrat). S-a schimbat doar retorica, pentru a înșela lumea". Mulți experți au continuat să observe acest paralelism între succesivii candidați democrați și republicani. Un exemplu recent îl constituie alegerile prezidențiale din 2004, în care „s-au înfruntat" George W. Bush și Jfehn Kerry, amândoi membri ai Skull & Bones și ai CFR.

BOHEMIAN GROVE

Originea acestei organizații secrete ajunge până în 1879 și, așa cum indică și numele ei, membrii săi se distrează revelându-și, în cadrul întrunirilor, latura cea mai boemă a personalității, în fața unui auditoriu distins, ei își dezvăluie talentele artistice cele mai ascunse în domenii ca muzica, teatrul și comedia. Timp de două săptămâni și jumătate, două mii de membri se întâlnesc în comitatul Sonoma din California, aproape de localitatea Monterrey, pentru a-și ține, pe un ton foarte ludic, întrunirea cea mai importantă a anului.

Structura membrilor organizației Bohemian Grove dezvăluie liniile caracterului său globalizant și dorința de a forma un guvern mondial condus de o elită omogenă.

Bohemian Grove este tot o asociație exclusivistă, în care femeile și presa sunt interzise. Cu toate acestea, n-a putut evita ca la una dintre sale ultimele întruniri un jurnalist să prindă pe peliculă dezinvoltura cu care Colin Powell a dansat și cântat pe muzica celor de la Village People; prestația lui memorabilă a făcut înconjurul lumii.

Deși organizația dă asigurări că obiectivul clubului nu este altul decât potențarea „spiritului boem" și ruperea, pentru câteva zile, de stresul muncii, întâmplările de la întâlniri frizează absurdul și chiar cruzimea. Reuniunile încep cu un ritual numit „arderea grijilor", în timpul căruia se dă foc unei bufnițe albe, înaltă de doi metri. Societatea Bohemian Grove este ținta criticilor celor mai îndârjite, tocmai din cauza multelor enigme care o înconjoară și a denunțurilor cu privire la practicile satanice, încălcările legilor și culturile ciudate care i se atribuie.

Pe lângă prestațiile teatrale și muzicale ale invitaților, aceste întâlniri suscită polemici și prin deliberările secrete pe care le găzduiesc. Acolo sunt stimulate relațiile internaționale, prietenia interesată și contactele, se inițiază afaceri și relații financiare de natură dubioasă. De pildă, o serie de cercetători au ajuns la concluzia că, la întrunirea din 1942, membrii acestei organizații au conceput proiectul Manhattan, care a stat la originea bombei nucleare lansate la Hiroshima.

La Bohemian Grove se întâlnesc milionarii americani și persoanele cele mai puternice și mai influente din douăsprezece țări. Cincizeci de membri ai săi sunt conducătorii uneia dintre cele o mie de companii care figurează pe lista revistei *Fortune*. Alții sunt funcționari ai guvernului, ori consilieri ai multor persoane importante. Bush, tatăl și fiul, Henry Kissinger, „dansatorul" Colin Powell, Ronald Reagan, Gerald Ford, William Randolph Hearst Jr., Caspar Weinberg și George Schultz, printre alții, au făcut ori fac parte din acest club. Toate marile figuri ale industriei, finanțelor și politicii americane trec prin aceste întruniri.

COMISIA TRILATERALĂ

David Rockefeller a fost părintele atît al Clubului Bilderberg, cît și al Comisiei Trilaterale. A fondat-o în 1973 fiindcă, așa cum a argumentat în *Wall Street Journal,* se simțea „îngrijorat" în fața deteriorării relațiilor dintre America de Nord, Europa și Japonia: „Un grup de cetățeni este interesat să potențeze înțelegerea și cooperarea între aliații internaționali". Numele Comisiei vine din simbologia masonică: un triunghi în vârfurile căruia stau cele trei țări care o alcătuiesc. Jurnalistul Andreas Faber-Kaiser comentează legătura masonică dintre membrii ei în următorul fel: „Comisia Trilaterală este o grupare de persoane din SUA, Europa Occidentală și Japonia, legate de marile finanțe, lumea afacerilor și politică, ce oferă elitei provenite din masonerie posibilitatea de a se întâlni, în scopul unei colaborări secrete".

Rockefeller anunțase crearea Comisiei cu ocazia întrunirii Clubului Bilderberg din 1972, care a avut loc la Knokke-Heist, în Belgia, unde ideea a fost primită cu mare entuziasm, într-un context internațional dominat de conflictele cu China și devalorizarea dolarului.

Pentru punerea în mișcare a Comisiei Trilaterale, D. Rockefeller, care o prezida, s-a bazat pe inspirația și ajutorul altui profesor, de astă dată de la Universitatea Columbia, polonezul Zbigniew Brzezinski, fost consilier pentru securitate națională al lui Jimmy Carter, în cartea sa din 1970, *Între două epoci: rolul SUA în era tehnotronică* (Between two Ages: America's Roles in the Technotronic Era), care avea să devină baza ideologică a Trilateralei, Brzezinski a susținut necesitatea de a se crea o alianță mondială între nucleele conducătoare din Europa, America de Nord și Extremul Orient. El a anunțat în această carte venirea unei singure lumi, pe baza unei „societăți mar-

cate în plan cultural, psihologic, social și economic de impactul dintre tehnologie și electronică, în special în domeniul informaticii și telecomunicațiilor". Din concepția lui Brzezinski despre societatea globală nu lipseau nici țările care aparțineau pe atunci lagărului comunist. El și-a arătat deschis admirația pentru ideile lui Karl Marx și a declarat că marxismul era „un scenariu mai vital și mai creator pentru formarea figurii omului universal". A adăugat că acesta este, simultan, „o victorie a omului exterior și activ asupra omului interior și pasiv și o victorie a rațiunii asupra credinței". Brze/inski a susținut în cartea sa și că suveranitatea națională „nu mai este un concept viabil", pronosticând „o mișcare unită în vederea formării unei comunități mai mari, prin dezvoltarea națiunilor (...), manifestată prin varietatea relațiilor indirecte și a limitările deja în vigoare ale suveranității naționale". Trilaterala avea să fie una dintre axele noului sistem global: „Țelul formării unei comunități de națiuni dezvoltate este mai puțin ambițios decât acela al instaurării unui guvern mondial, dar mai fezabil".

Trilaterala și-a demonstrat imediat eficacitatea, oferind un membru de-al său pentru președinția SUA, Jimmy Carter. Pe acesta l-a propus candidat la întrunirea de la Kyoto, din 1975. Rezultatul a fost pozitiv, iar Carter s-a instalat la Casa Albă. La fel s-a întâmplat și cu Bill Clinton, membru al Masoneriei Templiere (Ordinul Templierilor), al CFR și al Clubului Bilderberg.

încă de la nașterea sa, Trilaterala a fost considerată de către unii un autentic „guvern din umbră", iar de către alții „brațul politic" al Clubului Bilderberg. Alții o definesc ca pe un soi de sinarhie, ori guvern financiar universal. Pentru De la Cierva, Clubul Bilderberg și Comisia Trilaterală sunt cele două ramuri mondiale ale CFR. Membrii Trilateralei fac îndeobște parte și din Clubul Bilderberg iar dacă sunt americani, și din CFR.

Fostul senator și candidat la președinție Barry Goldwater a fost de aceeași părere cu cei care critică Trilaterala, când a afirmat: „În fond, *trilateraliștii* au pretenția să creeze o putere economică mondială superioară celei existente în statele-națiune. În calitate de conducători și creatori ai sistemului, ei vor guverna lumea".

Cele petrecute la întrunirea de la Washington a Trilateralei, în noItmbrie 1999, dovedesc capacitatea atribuită acestor centre de pufere de a desemna și valida președinți și funcții publice. Zbigniew Brzezinski s-a plâns în discursul său de valul de naționalism ori antiglobalism care se manifesta în toate părțile, inclusiv în SUA. Șeful de atunci al forțelor NATO în Iugoslavia, generalul Crack, s-a delimitat deschis de consilierul prezidențial. Această înfruntare l-a costat funcția: a fost aproape imediat destituit, fiindcă încălcase respectarea neîntreruptă a directivelor venite din sferele înalte.

Trilaterala susține că ea nu este un organism secret, deși activitățile sale nu sunt cunoscute de către opinia publică. Nu de multă vreme, are o pagină web oficială, www.trilateral.org, cu care își pune în mișcare mecanismul relațiilor publice prin care își spală imaginea. Acolo își publică numele membrilor, scopurile oficiale și proiectele, deși acestea sunt doar însemnări superficiale, fiindcă ceea ce se întâmplă cu adevărat între zidurile sale este destinat doar membrilor săi.

Pe acest site, se spune că Trilaterala nu este o entitate guvernamentală, ci una „creată de persoane particulare". La fel ca și în alte societăți globaliste, majoritatea celor trei sute cincizeci de membri sunt puternici, extrem de bogați și își exercită influența asupra funcțiilor publice, ori chiar le dețin. Toți fac parte din domeniul afacerilor, mijloacelor de comunicare și politicii internaționale. Se întâlnesc o dată pe an, prin rotație, în Europa, SUA și Japonia. Există schimburi permanente între Clubul Bilderberg, Comisia Trilaterală și Consiliul Relațiilor Externe.

Printre aspectele neclare ale Comisiei Trilaterale se remarcă propriul său inspirator, Brzezinski, care s-a lăudat că este ideologul așa-numitei *curse afgane*. Celebrul profesor a cerut guvernului american să-i instige pe mujahedinii talibani să lupte împotriva sovieticilor. După el, aceasta era „singura șansă ca sovieticii să aibă propriul lor Vietnam". *Cursa* mai are consecințe și astăzi, printre ele lupta împotriva terorismului inaugurat la 11 septembrie, căci nu s-a ținut seama de faptul că, înarmându-i și antrenându-i pe mujahedinii taHlbani, creau nucleul din jurul lui Osama Bin Laden și Al-Qaeda. Acesta este reversul monedei.

In cartea *(Comisia Irilatemlă la Washington (*inlaterals Uver Washington), scrisă în urmă cu douăzeci de ani, autorii, Anthony Sutton și Patrick M. Word, au subliniat un fapt actual și astăzi: „Conform valorilor morale ale Bibliei, SUA merită cu siguranță să fie judecată: perversiunea își iese din matcă, abuzarea copiilor proliferează, invidia și zgârcenia sunt cheile succesului, iar moralitatea este coruptă. Suntem gata să cădem în prăpastia unei epoci tenebroase, iar cel mai logic catalizator ori motivator al acestui fapt care se întrezărește la orizont este Comisia Trilaterală".

Membrii Trilateralei sunt astfel distribuiți: 150 europeni și 110 americani, dintre care 15 din Canada, 10 din Mexic și 85 din SUA. în anul 2000, secțiunea japoneză s-a extins până la Pacificul asiatic, iar numărul membrilor ei a crescut la 118, printre care 75 din Japonia, 11 din Corea, 7 din Australia și Noua Zeelandă și 15 din Indonezia, Malaezia, Filipine, Singapore și Tailanda. În plus, noul grup asiatic cuprinde participanți din China, Hong Kong și Taiwan. După Jim Marrs, un raport din 1978 a dezvăluit că finanțarea primită de către Comisie de la jumătatea lui 1976 până la jumătatea lui 1979 a fost de circa 1.180.000 de dolari. Cea mai mare parte dintre ei proveneau de la fundațiile libere de impozite, ca Rockefeller Brothers Found, Ford și Marshall, ca și de la corporații ca Time, General Motors, Exxon ori Bechtel.

Dintre spanioli se remarcă oamenii politici și de afaceri Josep Pique, Rodrigo Rato (președintele FMI), Jesiis Aguirre (Duce de Alba, decedat) , Ana Patricia Botin (Directoare la Banesto, consilieră a BSCH), Abel Matutes (fost ministru de externe, director al întreprinderilor Matutes), Emilio Ybarra (președintele BBYA), Pedro Ballve (directorul companiei Campofrio), masonul Antonio Garrigues Walker (avocat), liderul socialist Julio Feo (consilier al lui Felipe Gonzalez), omul politic catalan Ramon Frfas Fargas, Trinidad Jimenez (PSMS), istoricul academician Carmen Iglesias, bancherul Carlos March Delgado, Luis Măria Anson (președintă a *La Razon),* Miguel Herrero de Minon (raportor constituțional, avocat și consilier internațional), Nemesio Fernăndez-Cuesta (Repsol-YPF), marchizul de Tamaron și Jaime Carvajal de Urquijo (director al companiei Ford din Spania). În 1995, Miguel Herrero y Rodriguez de Minon a fost avansat membru al Comitetului Executiv al Comisiei. Vicepreședinte al Trilateralei penrru zona europeană este prestigiosul avocat Antonio Garrigues Walker.

Pintre americani, îi putem cita pe Madeleine K. Albright, Henry Kissinger (figura cea mai caracteristică a Comisiei), Bill Emmot *%The Economist)* și Richard B. Cheney. Iar dintre companiile inţternaționale putem aminti Tyssen, Mobil, Peugeot-Citroen, FIAT, Mitsubishi, Barclays Bank, Exxon, General Electric.

Este membru al Trilateralei și scriitorul Mărio Vargas Llosa, candidat la alegerile prezidențiale din Peru în 1990. E foarte posibil ca Trilaterala să fi stat în spatele candidaturii lui.

În 2002, David Rockefeller a fost numit președinte de onoare al Comisiei Trilaterale. Din câte s-a aflat, Henry Kissinger aproape că i-a stors lacrimi cu un discurs foarte sensibil și plin de laude.

Cei interesați pot solicita lista completă a membrilor, ca și alte informații la contactus@trilateral.org.

MASA ROTUNDĂ A INDUSTRIAȘILOR

Acesta este un grup de presiune care scapă cunoașterii publice a majorității, creat în 1983, cu scopul de a-i „reprezenta pe industriașii europeni". După mai bine de douăzeci de ani de la punerea sa în funcțiune, ERT îi reprezintă nu numai pe oamenii de afaceri, ci și pe toți cetățenii europeni, deoarece propunerile și indicațiile sale devin automat legi comunitare, pe care le aprobă guvernele europene fără să le schimbe măcar vreo vorbă.

În materie de legislație, Masa Rotundă are o putere enormă. Revista *Options,* editată de către Centrul pentru cercetare și informare asupra consumului, a denunțat faptul că Uniunea Europeană hotărăște anumite măsuri economice tocmai după câte o întrunire a Mesei Rotunde a Industriașilor. Printre ele, este notabil un document al ERT, din 1985, care formula un plan în vederea eliminării barierelor comerciale din Europa. Doar un an după aceea, Documentul Unic European a reprodus actul ERT. Singura schimbare operată în acest document a fost data la care trebuia să înceapă să funcționeze Piața Unică: 1992, în loc de 1990. Moneda unică europeană a fost și ea cerută insistent de către ERT, cu un an înaintea Tratatului de la Maastricht. Membrii Mesei Rotunde sunt cincizeci de industri-

aşi europeni, care facturează peste 950 de miliarde de euro (60% din producţia industrială europeană). Printre ei se remarcă preşedinţii companiilor Siemens, Bayer, Deutsche Lufthansa, Carlsberg, Renault, Nokia, FIAT, Pirelli, Vodafone, BP, Ericsson şi Nestle.

Dintre spanioli îi putem cita pe Cesar Alierta Izuel, de la Telefonica; Alfonso Cortina, de la Repsol-YPF, ori Jose Antonio Garrido, de la Iberdrola.

Punerea anuală în mişcare a unor asemenea cantităţi de bani le conferă puteri maxime şi le permite să administreze unele decizii parlamentare.

PELERINII LIBERTĂŢII

Principalul propulsor al acestui grup a fost Friederich von Hayek, urmat de Karl Popper şi Milton Friedman, printre alţii. Şi-a formulat astfel teoria fundamentală: „Libertatea este esenţială, dacă vrem să mărim randamentul pe baza satisfacţiei individuale, îndepărtarea de asemenea libertăţi individuale duce la producerea nu numai a mai puţinor bunuri şi servicii, ci şi a unor tipuri de bunuri şi servicii greşite. Nu putem să ne îmbogăţim consimţind pur şi simplu să fim sclavi".

începând din 1947, aproape o sută de pelerini liberali din America, Europa, Japonia, Africa de Sud şi Israel se întrunesc pentru a schimba lumea. Ei susţin că planificarea guvernamentală este principala ameninţare pentru societatea deschisă şi ordinea spontană a pieţei.

Şapte dintre pelerinii cei mai iluştri au fost distinşi cu Premiul Nobel pentru economie. Figuri politice notabile, precum Ludwig Erhard, Vaclav Klaus şi Băieţii din Chicago, se numără printre membrii acestui clan.

PENTAVERET

Mark Oliver, jurnalist la ziarul britanic *The Guardian,* are o părere deosebită despre autenticii stăpâni ai lumii: „Teoria mea este că nu Clubul Bilderberg conduce lumea, ci grupul numit Pentaveret".

în opinia lui Oliver, acest club ar fi format din cele mai bogate cinci familii ori instituţii din lume, care conduc mijloacele de comunicare în masă şi toate chestiunile internaţionale. După cum susţine acest jurnalist, Pentaveret se întruneşte de trei ori pe an într-un conac din Colorado, numit The Meadows (Păşunea).

„Membrii grupului Pentaveret", arată Mark, „sunt regina Elisabeta a Angliei, reprezentanţii Vaticanului, familiile Gettys şi Rotschild, şi, lucrul cel mai oripilant, colonelul Sander, creatorul companiei Kentucky Fried Chicken, care a decedat".

Faptul că reporterul ia ca punct de referinţă doar un film de Mike Myers, *însurat cu o criminală* (So I Married an Axe Murderer), pentru a umple golul informativ al teoriei sale şi a încerca să-i dea credibilitate, nu înseamnă că are şi dreptate. Totuşi, cu toate cercetările pe care le-am efectuat, n-am găsit, pentru moment, nici o dovadă a existenţei acestui Pentaveret. Poate că există doar în planul ficţiunii, ori au izbutit să păstreze un secret total.

Societăţile secrete au în comun o mulţime de membri. După cum am văzut, unele au devenit urmaşele altora, ca de pildă CFR, care a moştenit Masa Rotundă, ori au asimilat teorii precedente, pentru a-şi actualiza lista de idei. Poate că ţelul acestor cluburi ermetice nu constă în pregătirea unui complot mondial, dar este sigur că în întrunirile ei secrete, elita puterii mondiale negociază politicile şi strategiile globale, la adăpostul dezbaterilor publice şi democraţiei pe care o laudă atât de mult.

CAPITOLUL 7

Legătura cu masoneria

„În spatele unei mari averi
se află întotdeauna o mare crimă".

Naiul, Mărio Puzo (1920-1999),
scriitor şi scenarist american

Nu există nici o îndoială că acţiunea masoneriei a influenţat episoade succesive din istoria mondială. Aşa cum au demonstrat riguros cercetările unor reputaţi autori, ea a favorizat expansiunea imperiului bri-

tanic iar Napoleon a manevrat-o ca să servească ambițiilor politicii lui. De asemenea, a fost o parte indispensabilă a gestionării și dezvoltării celor trei Internaționale Socialiste. Rolul său a fost fundamental în campaniile anticatolice din Franța, Spania, Italia și America Latină, ca și în procesele revoluționare înregistrate în aceste țări.

Unii istorici au evidențiat manevrele sângeroase organizate de masonerie pentru a-și atinge scopurile, ca, de pildă, asasinarea liderilor de avangardă, folosirea armelor neconvenționale, loviturile de stat și invadarea directă ori indirectă a unor țări. Metodologia masonică e direct conectată cu unele din procedeele folosite de *bilderbergeri* împotriva a ceea ce au considerat un obstacol în atingerea obiectivelor lor, dar nu s-a cunoscut decât puțin ori nimic despre legătura Clubului Bilderberg cu masoneria.

Chestiunea cea mai apropiată care îi leagă este faptul precis că acest Club este opera masonilor. Prințul Bernhard al Olandei și Joseph Retinger, acesta din urmă de grad înalt, au făcut parte din loji diferite, iar faptul că David Rockefeller era sufletul grupului dezvăluie în mod indiscutabil orientarea lor masonică. În plus, mulți dintre membrii actuali ai Clubului, ca și mare parte din Comitetul Director, fac parte din masonerie, așa cum vom vedea în acest capitol; ca atare, observăm că orientarea Clubului este dirijată de către masoni.

Masoneria modernă, din care face parte și Clubul Bilderberg, este o societate secretă care apare la sfârșitul secolului al XVII-lea și depășește vechea masonerie, adoptând o poziție mai ambițioasă și globalistă. Din această categorie face parte masoneria globală, care influențează din umbră nu numai Clubul Bilderberg, ci și restul centrelor de putere ori societățile secrete, cum sunt, bunăoară, Skull & Bones, Masa Rotundă ori CFR, care pledează pentru impunerea unui guvern unic. „Aceste rețele de putere și influență", arată istoricul Ricardo de la Cierva, „au origini verificat masonice. În ele se întâlnesc puterea politică, socială și financiară. Membrii lor sunt pe orbita masonică, dar mulți nu vor să intre oficial în masonerie, deoarece aceasta este anticreștină și le e mai convenabil, mai comod, să n-o facă". Aceasta înseamnă că Bilderberg și restul cluburilor sunt deschise pentru cei ce nu sunt masoni, nefiind loji oficiale, ci companii de promovare a masoneriei.

O SOCIETATE FRĂȚEASCĂ ȘI TOTALITARĂ

Conform Marii Loji Unite, „Masoneria este una dintre cele mai vechi frății din lume". Rădăcinile ei ajung în Evul Mediu, când breasla meșterilor de la marile catedrale creștine a decis să se unească în vederea luptei pentru recunoașterea și profesionalizarea muncii lor, creându-și propriile organizații, în care au jurat să păstreze secretul tehnicilor de edificare a capodoperelor pe care le creau. Din punctul de vedere al muncii, țelul lor era să evite amestecul profesional și să fixeze onorariile pentru serviciile lor. Secretul construcțiilor se transmitea din tată în fiu și se creau diferite loji (care purtau numele locurilor unde se întâlneau), în care se grupau pe meserii.

Cu toate acestea, au existat și alte organizații masonice, despre care se presupune că păstrau o serie de secrete foarte diferite, cu privire la viața lui Iisus din Nazaret, cum ar fi Ordinul Templierilor, Catarii, Prioratul din Sion ori Rozacrucienii, printre altele.

Aceste vechi societăți au inspirat mișcările moderne cu caracter masonico-ezoterico-religios, care au adoptat o serie de doctrine din Antichitate, dar care, în majoritatea cazurilor, au luat-o pe un drum greșit, ajungând la un eclectism plin de confuzii, care s-a îndepărtat de țelurile pe care le urmăreau multe grupări originare. Grupările moderne cred că au fost alese pentru a continua căutarea înțelepciunii, existența și sensul lui Dumnezeu, dar acțiunile membrilor lor sunt evident contradictorii.

Până în secolul al XXI-lea, masoneria a evoluat substanțial, dar a continuat să-și păstreze caracteristicile: secretomania, corporatismul, transmiterea cunoștințelor secrete de la o generație la alta, hotărârea de a-și soluționa problemele în zona de influență a lojelor și pe baza statutelor ori constituțiilor proprii.

Masoneria este astăzi cu adevărat o rețea complexă, care se întinde ca o confederație de-a lungul și de-a latul diferitelor grupări integrate în marile loji. Din punct de vedere teologic, există o diferență între masoneria obișnuită și cea ascunsă. Unele loji masonice au ieșit în evidență prin ritualuri satanice și crime sângeroase, cum este cazul celei mexicane, iar unii autori coincid în a semnala că una dintre exigențele indispensabile pentru a obține gradul 33 de Suveran Mare Inspector General al Ritului Scoțian e să comiți personal un asasinat.

CLUBUL BILDERBERG ȘI ALEȘII

Una dintre principalele chestiuni ale definirii și cunoașterii sensului profund al masoneriei moderne este coexistența a două masonerii: una vizibilă, a celor trei coloane, a șorțurilor, emblemelor, riturilor și chiar a măsurilor și a parțialelor declarații publice; și una invizibilă, dar reală, care acționează pe diferite căi: Masoneria celei de-a Patra Coloane. Aceasta nu este cunoscută nici măcar de către masonii de grad înalt și din ea face parte masoneria globalistă și diabolică, așa cum bine a dovedit De la Cierva.

Manly P. Hali, considerat cel mai mare filosof al Masoneriei actuale, autorul cărții *Prelegeri despre filosofia antică* (Lectures on Ancient Philosophy), explică toate acestea în felul următor: „Francmasoneria este o frăție în cadrul unei frății; o organizație exterioară, care ascunde frăția interioară a aleșilor. E necesar să se examineze existența acestor două organizații separat, totuși în interdependență, una fiind vizibilă, iar cealaltă invizibilă. Societatea vizibilă este o camaraderie splendidă de bărbați liberi, care s-au angajat să se dedice unor țeluri etice, educative, frățești, patriotice și umanitare. Societatea invizibilă este augustă, are o demnitate maiestuoasă, iar membrii ei sunt în serviciul unui *arcanum arcanorum* (secretul secretelor, arcanul arcanelor)".

Clubul Bilderberg acționează chiar în masoneria invizibilă, dar să fie limpede că el nu este o lojă, deși cei care îl conduc sunt masoni, ceea ce înseamnă că, în practică, acțiunile și ideologia lor sunt parte integrantă din cosmologia masonică. De aceea, inițiații *bilderberger* se consideră „Aleși", folosesc și conduc Clubul și pe cei care participă din idealism masonic.

Albert Pike (1809-1891), care mai este încă, la peste un secol de la moartea sa, unul dintre autorii masoni cei mai citați și respectați, a fost un membru strălucit al masoneriei invizibile, și a fixat Ritul Scoțian Vechi, despre care se acceptă că este cel mai practicat în SUA și în alte locuri din lume. A fost poreclit „Papa masonilor" și „un Platon al masoneriei", și a împletit propriile cunoștințe cu Cabbala, Gno/a, misterele lui Isis sau cultul lui Krishna. într-o manieră semioficială, Pike s-a dăruit decenii la rând educației masonice a inițiaților, iar ediția în facsimil a cărții sale, *Moralitate //' dogmă* (Morals and Dogma), a fost prezentată și garantată de către Consiliul Suprem de Gradul 33. De-a lungul paginilor acesteia, Pike face constant aluzii la Lumină, întuneric, Bestie și numărul ei diabolic, 666, spunând: „Ca toate religiile și misterele, ca ermetismul și alchimia, masoneria își ascunde tainele față de toți, cu excepția adepților, înțelepților și aleșilor, folosește explicații false și interpretări înșelătoare ale simbolurilor, pentru a dezorienta pe cei care merită să fie dezorientați, pentru a ascunde Adevărul, pe care ea îl numește Lumină, și a-i îndepărta de ea". Din aceste scrieri înțelegem că adevărul profund al Luminii masonice nu este revelat decât aleșilor din masoneria invizibilă, și că, după masonii care fac parte din ea, acest adevăr se referă la sensul final al existenței omului pe pământ, la relația acestuia cu Dumnezeu și universul. Și Pike și cei care conduc masoneria invizibilă încearcă să-și convingă membrii că în doctrina lor poate fi găsită piatra filosofală a existenței. Dar să nu uităm că Pike era un devotat satanist, și că, așa cum afirmă diferiți autori masoni, folosea o brățară, pentru a-1 invoca pe Satana.

TEXTELE MASONICE ESENȚIALE ALE SATANISMULUI

Pentru a înțelege caracterul religiei unice pe care masonii vor s-o răspândească în lume, religie identificată de mulți cu mișcarea New Age[24], e important să analizăm întâi mesajul unor texte masonice cheie, din care derivă aspectele de bază ale noii doctrine.

Dumnezeul acceptat de către masonii inițiați este așa-numitul Mare Arhitect al Universului, care nu-i un Dumnezeu personal și concret; poate fi unul creștin, budist, evreu, panteist ori musulman, după credința fiecăruia. Masonii îl definesc ca pe un soi de energie universală, și apare reprezentat simbolic în litera G de pe stemele și stindardele lor. Acest Dumnezeu a fost identificat de către Albert Pike și adepții săi cu Lucifer, atunci când au reluat și introdus în SUA Ritul Scoțian Vechi și Acceptat de masonerie.

în *Moralitate și dogmă* (Morals and Dogma), Pike expune ritualul masonilor inițiați în vederea obținerii gradului 19, care sună astfel:

[24] **în rom., Noua Eră.** (n.t.)

„în Ierusalimul Ceresc, domnește lumina primitivă; Orașul Luminii se va impune în fața Orașului întunericului". Și continuă: „LUCIFER, Purtătorul Luminii! Numele ciudat și misterios dat Spiritului întunericului! Lucifer, Fiul Dimineții! Oare el poartă Lumina, și, cu strălucirile ei, orbește sufletele slabe, senzuale ori egoiste? Nu vă îndoiți de acest lucru! Fiindcă tradițiile sunt pline de revelații și inspirații divine; iar inspirația nu este nici a unui ev, nici a unei credințe. Platon și Filon erau și ei inspirați".

După interpretarea lui Ricardo de la Cierva, „Pike folosește cuvântul Lucifer ca sinonim al Satanei, și ne spune că Lumina Masonică, a celei de-a Patra Coloane, a masoneriei invizibile, este lumina lui Lucifer, lumina Satanei".

Inițiatului i se va dezvălui treptat, pe măsură ce atinge treptele gradelor, secretul masoneriei, care constă în aflarea faptului că lumina îl salvează de lumea întunericului, a beznei; fiindcă bezna este, printre altele, absența cunoașterii, în care rămân neinițiații. Această lumină nu-i alta decât cea a lui Lucifer, a Satanei. Pentru illuminati, Lucifer este Dumnezeu, iar Iisus un imitator. La fel cum pentru creștini Satana este imitatorul lui Iisus, cum bine a spus jurnalistul Andreas Faber-Kaiser. în opinia masonilor, această lumină este o forță creată în vederea binelui, dar care poate fi utilizată și în vederea răului, căci i se atribuie Satanei un semn pozitiv: acela de a fi un instrument al libertății și voinței libere.

Faptul că masonul poate acționa liber, folosind forța lui Lucifer, ca și spiritul luminii și adevărului, înseamnă că el poate duce la bun sfârșit orice acțiune, chiar dacă aceasta pare perversă aprioric, deoarece acțiunile rele se dovedesc a fi bune prin înțelegerea pe care o oferă spiritul luminii, în practică, această concluzie poate însemna că e bine ca anumiți oameni să moară ori să flămânzească, pentru ca alții să trăiască în exces. Mai înseamnă și că, pentru ca o elită globală să-și arate puterea garantată de bogăția infinită, de miliarde de euro, multe persoane trebuie să sufere de foame și să fie exploatate. Așa afirmă și Albert Pike în *Moralitate //' dogmă* (Morals and Dogma): „Frecvent, un om sau mai mulți trebuie să fie sacrificați, în sens obișnuit, pentru bunăstarea tuturor ...".

De la Cierva povestește că Jack Lang, intelectual și adept al socialismului radical francez, a îndrăznit să organizeze în orașul istoric Blois o întrunire generală de rituri masonice, cu piosul scop de a consacra Satanei nici mai mult, nici mai puțin decât Franța. Motivul era p corespondență cabalistică, sub semnul Satanei, care coincidea cu 30 iunie 2000. Cel care făcea convocarea a fost, în diferite guverne socialiste, ministru al culturii.

MASONERIA INVIZIBILĂ A ALEȘILOR

Autorul paginii web www.cuttingedge.org, David Bay, descrie masoneria invizibilă ca satanică, și conchide că Manly este un ales al acesteia. Subliniază, în plus, că masonii de grad înalt care refuză demonismul masonic, aparțin masoneriei vizibile, superficiale, care există, fără ca măcar să ne dăm seama, numai pentru a induce în eroare, după cum explică Pike. Autorul deduce că numai 5% dintre masoni aparțin fațiunii invizibile, care ar fi miezul dur al ordinului. Ceilalți 95% se indignează, pe drept cuvânt, în fața acuzațiilor de satanism, pentru că n-au asistat tiiciodată la asemenea manifestări.

Masoneria aleșilor, pe care nu ajunge să o cunoască și să o practice decât un mic procentaj dintre masonii de grad înalt, așa cum afirmă înșiși Albert Pike și Manly P. May, se împarte în trei categorii, după De la Cierva: 1) miezul dur al masoneriei aleșilor; 2) masoneria ezoterico-satanistă; 3) masoneria invizibilă a puterii mondiale. În definitiv și în ultimă instanță, acestea sunt același lucru, căci interacționează și se confundă între ele; sunt, pur și simplu, trei fețe ale aceleiași monede, ori trei căi de acțiune.

Mondialismul masonic are rădăcinile înfipte în doctrina masonului german Karl Christian Friederich Krause, care, în 1811, a susținut teoria cunocută drept Federația Umanității, o urzeală masonică universală, care urma să ducă la crearea unui stat mondial. Pare să fie, deci, un precursor al guvernului unic visat de Clubul Bilderberg. Doctrina krausistă a fost exportată în întreaga lume, deși cu timpul și-a pierdut forța, și aproape a dispărut.

Cu toate acestea, nu se poate nega faptul că organizațiile para-masonice mondialiste și invizibile, organe-cheie ale globalizării, cum sunt Clubul Bilderberg, CFR, Skull & Bones și Comisia Trilaterală, s-au adăpat și ele tot din teoriile krausiste.

MAREA LOJĂ ROCKEFELLER 666

Profesorul Manuel Guerra de la Facultatea de Teologie pentru Nordul Spaniei, din Burgos, specialist în proiecția internațională a sectelor, ocultism și satanism, a studiat în profunzime aceste domenii în lucrările sale, *Dicționar Enciclopedic al Sectelor* și *Satanism și Luciferism*. Le consideră două forme de religiozitate alternativă și magică ale vremii noastre. Pe lângă faptul că dezvăluie aspecte interesante ale pătrunderii adânci a satanismului și luciferismului în societatea actuală, acest important autor dezvăluie existența Marii Loji Rockefeller 666, al cărei sediu central se află la New York, în apropiere de Rockefeller Center. Și-a instalat o firmă luminoasă, cu numărul 666, chiar în vârful unui zgârie-nori unde s-a instalat, în al cărui hol se află o statuie a lui Prometeu, eroul grec care a furat focul (o metaforă a înțelepciunii divine și a înțelegerii legilor universului) de la zei, pentru a-l da oamenilor. În sediul Lojei nu sunt admise decât persoane de înalt nivel economic și cultural, inițiate în gradele 30-33 ale masoneriei de Rit Scoțian. Marele maestru este în prezent David Goldman, care a ajutat grupuri muzicale precum Rolling Stones. E în legătură cu filiala spaniolă a Ordinului illuminati, care i-a obținut recunoașterea oficială, cu toate că înșelăciunea acestei frății și a marelui său maestru, Gabriel Lopez de Rojas, a fost dezvăluită public de către jurnalistul Jose Rodriguez.

Loja Rockefeller este un ordin secret iluminist de origine luciferică, al cărui ritual urmărește, după profesorul Guerra, „iluminismul cel mai sumbru", care aspiră să găsească o lumină superioară celei masonice. Printre trăsăturile esențiale ale satanismului se evidențiază credința în Lucifer drept Dumnezeu unic, adică zeitate unică, deasupra căreia nu mai există alta. Ceea ce creștinii identifică cu Dumnezeu, pentru ei pur și simplu nici nu există. O altă trăsătură a acestui tip de instituții despre care profesorul consideră că aparțin sectei demoniace, este recunoașterea lui Lucifer drept binefăcătorul omenirii, precum Prometeu (de aici statuia din holul sediului Lojei Rockefeller 666) ori Behemot. Acești masoni revin la mitul clasic al eroului condamnat de zei pentru că le dăduse oamenilor focul furat de la ei, și îl reinterpretează pe Prometeu ca pe un simbol al înnoirii spirituale, al salvării dreptății și adevărului prin sacrificiu și suferință. Ei susțin că lumina coboară pe pământ în încercarea de a-i îndepărta pe muritori de întuneric, aducându-le conștiința, cunoașterea trecutului și viitorului (înțelepciunea); iar acesta este încă un atribut mai curând al divinității decât al omului.

Guerra subliniază că în decursul întrunirilor au loc liturghii roșii, numite așa pentru că în ritual predomină această culoare, în care se pune pe altar efigia unui tânăr, împodobită cu simbolurile pontificale și regale. Deși nu se comit sacrificii umane, se practică, în schimb, rituri sexuale lascive.

FRĂȚIA

Jurnalistul britanic de origine indiană Stephen Knight (1952-1985) a publicat, în 1983, *Frăția* (The Brotherhood), iar după optsprezece luni a murit în împrejurări ciudate. În această carte, el pătrunde în inima masoneriei engleze, și subliniază că în epoca redactării cărții „peste 70% din șefii poliției din întreaga Anglie sunt membri ai masoneriei". El a descoperit o rețea importantă de detectivi corupți și criminali în poliție și Scotland Yard. în acest ultim corp s-a făcut o curățenie care a culminat cu concedierea a 300 de detectivi până în 1975. Un procentaj important dintre aceștia erau masoni[25].

Vedem astfel că masoneria nu e prezentă doar în Clubul Bilderberg, ci și într-un corp al uneia dintre polițiile cele mai importante din lume, care asigură și siguranța celor pe care îi numim *bilderbergeri* în decursul întrunirilor. Masoni în interiorul și în exteriorul hotelului ales.

După părerea jurnalistului decedat, influența masonă se observă atât în organele guvernului cât și în Parlamentul englez. Spre 1970, 60-70% din înalții judecători britanici erau masoni. Mulți dintre ei au trecut prin hotelul Bilderberg.

Knight a dezvăluit în cartea sa și apartenența membrilor familiei regale la masonerie, cum este cazul Ducelui de Edinburgh, care a fost inițiat la 5 decembrie 1952. Soția sa, Elisabeta II, era deja regină,

[25] **De la Cierva, Ricardo,** *Masoneria invizibilă,* p. 370. (n.a.)

calitate în care devenise Marea Protectoare a Marii Loji a Angliei, cu toate că, fiind femeie, nu putea fi membru al ordinului. Prințul Charles de Wales a refuzat să fie mason, provocând un mare scandal al masoneriei, căci membrii ei au considerat că prin acest refuz a întrerupt un obicei care datează în familia regală încă din secolul al XVIII-lea, dat fiind că, începând de atunci, toți regii Angliei au fost practic masoni. Masoneria s-a infiltrat în Biserica Anglicană, așa cum a făcut și cu cea catolică, ajungând chiar să celebreze liturghii negre la Vatican.

Actualmente, se consideră că în întreaga lume există între patru și cinci milioane de masoni, dintre care majoritatea în țări anglo-saxone, Statele Unite, Marea Britanic și țările din Commonwealth. Dar nu este deloc demnă de dispreț dimensiunea infiltrării masoneriei și în alte țări, precum Germania, Franța, Italia, Benelux, Canada, Portugalia și cele mai importante orașe latino-americane.

După cum a afirmat de curând Ramon Torres Izquierdo, Suveranul Mare Comandor al Consiliului Suprem de Gradul 33 al Ritului Scoțian din Spania, Parlamentul European are în structura sa un procent de masoni de până la 60-70%. El dă asigurări că în guvernul spaniol actual există mai mulți masoni decât în cel anterior, și spune chiar mai mult: „Se poate afirma că toate valorile din Constituția spaniolă din 1978 sunt apărate de masonerie și aș îndrăzni să insist: etica democrației este masoneria".

Recent, De la Cierva a dezvăluit că președintele guvernului spaniol, Jose Luis Rodriguez Zapatero, este mason: „Am verificat. Sunt convins și am și bănuieli serioase, că și unii miniștri sunt, deși pentru moment nu pot să le dezvălui numele". Istoricul subliniază că în prezent masoneria din Spania are multă influență, și afirmă fără ocolișuri că „acesta este un guvern mason, ca și grupul Prisa". Vechiul ministru mason critică și faptul că „politica înverșunat anticreștină și anticatolică a lui Rodriguez Zapatero are drept scop înlăturarea influenței exercitate de către Biserica Catolică în societate" și semnalează că președintele guvernului este „mai moderat" în purtări, datorită reacției mondiale la moartea lui loan Paul al II-lea, și alegerii lui Ratzinger.

CORPORATISMUL CLUBULUI BiLDERBERG. D TRĂSĂTURĂ TIPIC MASONĂ

Solidaritatea internă, corporatismul, este una dintre caracteristicile principale ale Clubului. Calitatea de mason este o garanție a ascensiunii sociale, fiindcă „frații" se sprijină unul pe altul. Clubul Bilderberg, care este masonic prin orientare și ritual, pune ad litteram în practică Sensul fraternității dintre membri, în baza căreia cine este admis definitiv în grup triumfa definitiv. Aceasta înseamnă și că, dacă noul discipol nu urmează linia fraților *bilderbergeri,* ori dacă aceștia își dau seama că el nu le va servi scopurile, va trebui să iasă pe unde a intrat.

Revista *The Economist* sublinia în urmă cu câțiva ani: „Când faci escală la Bilderberg ai și intrat deja". Fraza își atinge întreaga dimensiune, dacă ținem seama de ceea ce jurnalistul James Tucker, considera „exemplul cel mai dramatic al unei recrutări utile". El se referea la William J. Clinton, care a asistat pentru prima oară la o întrunire a Clubului Bilderberg la Baden Baden, Germania, în 1991. ‚Acolo i-au explicat în ce consta NAFTA (Acordul de Comerț Liber între Canada, Mexic și Statele Unite, care a început să funcționeze la 1 ianuarie 1994. Acesta urmărea reducerea sau eliminarea barierelor comerciale între cele trei țări) și i-au cerut să îl sprijine, în anul următor, a fost ales președinte". Clinton fusese invitat de către amicii săi din CFR și nu după multă vreme obținuse nominalizarea pentru Partidul Democrat, care l-a dus direct la Casa Albă.

Iată un exemplu relevant al unei formule identice cu cea masonică. El apare în explicația lui Leon Zeldis Mandel> Mare Maestru Adjunct de Onoare al Marii Loji din Israel, cu privire la Ritul Scoțian: „În tradiția noastră masonică, neofitul este dus într-un loc specific din Lojă, și învățat că este piatra de temelie a templului ideal pe care îl edificăm, în plus, există un întreg grad ori ceremonie masonică, cea a lui Mark Maștер, ori Maestrul Mărcii, care se referă în mod special la piatra unghiulară", în cadrul Clubului Bilderberg, fiecărui nou membru i se spune ce se așteaptă de la el, și acesta devine astfel piatra unghiulară a templului pentru care este recrutat. Fiecare piatră trebuie să-și aibă locul, iar toți împreună alcătuiesc templul.

Masonii ar fi putut să adopte această imagine de la rândul 16 din capitolul 28 al Cărții lui Isaiia: „Drept aceea așa zice Domnul Dumnezeu: «Pus-am în Sion o piatră, piatră de încercare, piatra din capul unghiului cea de mare preț, bine pusă în temelie; cel care se va bizui pe ea nu se va clătina!»"[26], în textul intitulat *Manual de Disciplina,* găsit printre pergamentele de la Marea Moartă, esenienii fac referire la același lucru: „Ei[27] vor fi o prețioasă piatră din capul unghiului".

Dar Clinton nu este singura piatră unghiulară, căci desemnarea lui n-a fost un fapt izolat; sunt aleși îndeobște dintre membrii Clubului Bilderberg nu doar președinții Statelor Unite, ci și cei europeni. Anthony Blair s-a întâlnit pentru întâia oară cu cei pe care îi numim *bilderbergeri* în 1993. în anul următor, a fost ales președinte al Partidului Laburist și în mai 1997 s-a instalat în Downing Street. Romano Prodi a asistat la întrunirea din 1999; în septembrie același an, a ajuns președintele Comisiei Europene.

Un alt caz este cel al lui George Robertson, care a participat la întrunirea Clubului Bilderberg în 1998, un an înainte de a fi numit secretar general al NATO. La fel, John Edwards a fost invitat să întâlnească acest grup select cu o lună înainte ca John Kerry să-1 aibă în vedere ca posibil vicepreședinte al SUA, în caz că ar fi câștigat alegerile. Sunt notorii și demersurile făcute de Henry Kissinger și Giovanni Agnelli pentru a-1 convinge pe Berlusconi că în Italia era convenabil să-1 numească pe Renato Ruggiero (membru al Clubului) în funcția de ministru de externe. Și Rodrigo Rato a participat la o întrunire a Clubului Bilderberg, înainte de a fi numit director general executiv al Fondului Monetar Internațional; Esperanza Aguirre a participat în anii 1998, 1999 și 2000, iar ulterior a fost aleasă președinta Comunității din Madrid, fiind prima femeie într-o astfel de funcție.

Există, firește, mult mai multe exemple. Alte cazuri sunt ale celor doi prim-miniștri francezi Lionel Jospin, care a fost invitatul Clubului Bilderberg în 1996, înainte de a fi ales, și Michel Rocard, care a condus Republica franceză între 1988-1991. înainte de a fi secretar general al ONU, Koh Annan a avut aceeași funcție și în Clubul Bilderberg. Pentru conferențiarul în Economie Aplicată de la Universitatea Autonomă din Barcelona, Arcadi Olivares, „una dintre datele care atrag cel mai mult atenția, din tot acest eșafoâaj este faptul că fiica lui Wallemberg (una dintre marile averi ale Suediei), Nane Lagergren, este căsătorită cu Kofi Annan, și că fostul Secretar general al Națiunilor Unite a fost înainte secretar general al Clubului Bilderberg. Aceasta înseamnă că Annan are cel puțin aprobarea unei mari părți din ceea ce se numește *establishment-\A* american. Kofi Annan a fost numit direct de către Bill Clinton".

Angela Merkel a participat la întrunirea Clubului Bilderberg în 2005, iar Hillary Clinton a fost prima femeie care a asistat la o întrunire a Clubului, afirmă felurite surse. Aceasta s-a întâmplat în 1997 și, tocmai pe baza acestei vizite, toate mijloacele de comunica-|e internaționale s-au făcut ecoul posibilității ca ea să devină prima femeie președinte al SUA.

Un asemenea șir de coincidențe între binomul: prezență la întrunirile Clubului Bilderberg - numiri excepționale ar fi uimitor, dacă nu S-ar cunoaște fraternitatea existentă în frățiile de sorginte masonică. Membrii acestora se ajută între ei, un stimulent care rimează cu sistemul masonic de promovare.

Dar aceste întâmplări suspecte au generat acuzații, pe care președintele Davignon le-a ocolit, semnalând că Steering Committee are observatori de mare talent și „doar îi evaluează pe noii băieți care se remarcă la începutul carierei lor".

SIMBOLISMUL OCULT AL BANCNOTEI DE UN DOLAR

La 4 iulie 1776, delegații celor treisprezece state din Noua Anglie proclamau Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii. Dintre cei treisprece semnatari ai Declarației de Independență, nouă erau masoni (Ellery, Franklin, Hancock, Hewes, Hooper, Paine, Stockton, Walton și Whipple), ca și nouă dintre cei treispreigece delegați-semnatari englezi (Adams, Carroll, Dickinson, Ellery, IHancock, Harnett, Laurens, Roberdau și Bayard Smith), la fel ca și

[26] Textul românesc al acestui verset a fost preluat din Biblia tradusă de Părintele Gala Galaction, 1938. (n.t.)

[27] Membrii comunității eseniene. (n.t.)

cei treisprezece semnatari ai Constituției americane (Bedford, Blair, Brearley, Broom, Carroll, Dayton, Dickinson, Franklin, Gilman, King, McHenry, Paterson și Washington). Majoritatea membrilor Congresului care au ratificat acele acorduri erau și ei membri ai masoneriei, ca aproape toți comandanții armatei republicane care luptase împotriva trupelor metropolei engleze.

După ce a promulgat Declarația de Independență, Congresul i-a însărcinat pe John Adams, Benjamin Franklin și Thomas Jefferson să elaboreze emblema oficială a noului stat și fiecare dintre ei a sugerat o imagine bazată pe simbolismul biblic și grecesc, dar imaginea definitivă a propus-o secretarul Congresului, Charles Thompson, maestrul unei loji masone din Philadelphia, în fruntea căreia se afla Benjamin Franklin.

Reversul emblemei reproduce simbolul Ordinului illuminati din Bavaria, care apăruse anterior pe coperțile celor mai radicale texte iacobine, în vremea Revoluției Franceze, în centru, este o piramidă alcătuită din treisprezece trepte (cele treisprezece state noi), iar pe cea de la bază apare o dată, scrisă cu cifre romane: MDCCLXXVI, 1776, anul independenței și creării Ordinului illuminati din Bavaria. Triunghiul care formează vârful edificiului are raze de jur împrejur și un ochi în interior; este Ochiul care Vede Totul, un simbol luat din vechiul Egipt, care face aluzie la omniscienta lui Horus, Zeul Soare (religia egipteană este una a Luminii). Reversul Marii Embleme include două legende: una în partea superioară, înconjoară triunghiul și spune *Annuit Coeptis* „El a favorizat ceea ce am întreprins", cu referire la ochiul din triunghi, care reprezintă o forță providențială. Cealaltă apare la baza piramidei și spune *Novus Ordo Seclorum* „Noua Ordine a Secolelor" ori „Noua Ordine a Erelor". Referirile la o Nouă Ordine și o Nouă Eră, foarte recurente în epoca modernă, provin de la scriitorul roman Virgiliu și fac o paralelă între noul stat american și vechea Romă imperială, în simbolisrriul iluminist, legenda face aluzie la Noua Eră a Vărsătorului, care urmează după Era Peștilor ori Era Creștină, ere între care, conform tradiției, există o perioadă de trecere care durează două sute cincizeci de ani. Desenatorii Emblemei credeau că Statele Unite avea să joace un rol important în cursul acestei tranziții.

Este important să semnalăm că George Washington i-a scris în 1798 pastorului protestant G.V. Snyder o scrisoare în care spunea: „Eu n-ayeam intenția să pun la îndoială faptul că doctrina susținută de illuminati și principiile iacobinismului se răspândiseră în Statele Unite. Din contră, nimeni nu este mai convins decât mine de acest fapt. Ideea pe care voiam să v-o expun era aceea că eu nu credeam că lojele din țara noastră căutaseră, ca asociații, să răspândească doctrinele diabolice ale primilor și principiile pernicioase ale ultimilor, dacă este posibil să-i separăm pe unii de ceilalți. Este prea evident că individualitățile au facut-o, ori că fondatorul sau intermediarii folosiți pentru a crea societăți democratice în Statele Unite au avut acest proiect, ca să ne mai permitem să punem acest lucru la îndoială".

în 1945, Franklin Delano Roosevelt, fratele mason și președinte al SUA, a dus procesul pe cele mai înalte culmi, dând dispoziție ca reversul Marii Embleme americane să se imprime pe reversul bancnotei de un dolar. După primul președinte al țării, George Washington, inițiat al lojei Fredicksburg nr. 4 din Virginia, și ulterior Mare Maestru al lojei Alexandria nr. 22, cincisprezece succesori ai lui la președinția SUA au purtat șorțul de mason. Influența masoneriei a devenit pregnantă încă de la început în toate domeniile existent, modelându-i componentele ideologice și politice, și inspirând înare parte din simbolismul ei.

PREȘEDINȚI AMERICANI MASONI

Masoneria a rămas legată de președinția SUA, cu tot ceea ce o asemenea legătură presupune relativ la pătrunderea în structura instituțională, socială și politică a acestei mari țări.

Mulți președinți ai SUA au fost masoni, bunăoară Franklin D. Roosevelt (membru și al CFR) și Harry S. Truman, care a fost inițiat în gradul 33 al Ritului Scoțian (CFR). La rândul lui, John F. Kennedy era catolic, nu mason, dar membru al CFR. Lyndon B. Jonson era mason de gradul 33 (CFR); Gerald R. Ford a fost mason și președinte al CFR; George Bush I este mason și membru al Comisiei Trilaterale, al Skull & Bones și al CFR. William J. Clinton este mason recunoscut, membru al Clubului Bilderberg, Trilateralei și CFR, trei organizații globa-

liste. Clinton a fost afiliat la organizația masonică de tineret Demolay și este membru al modernului Ordin al Templului mason. Fostul său vicepreședinte Al Gore a mărturisit că este mason,

începând cu Eisenhower, care nu era mason, dar făcea parte, în schimb, din CFR, toți președinții americani au făcut parte din Clubul Bilderberg.

Influența masoneriei se face observată și în lumea băncilor, care este esența integratoare a Clubului. J. Pierpont Morgan, *bilderberger,* este un stâlp de bază al masoneriei invizibile, ca și John D. Rockefeller, care nu și-a ascuns niciodată calitatea de mason, dar nici n-a făcut caz de ea. Ginerele său, fostul senator Nelson Aldrich, soțul fiicei lui, Abby, este și el mason. Alt *bilderberger* mason, care a și fost președintele grupului, este Lordul Carrington, fost secretar general al NATO.

ORDINUL ILLUMINATI ȘI PROFEȚIILE LUI ALBERT PIKE

Illuminati era o societate secretă, fondată de profesorul universitar german de drept canonic Adam Weishaupt, în secolul al XVIII-lea. Societatea, care copiase schema organizatorică ierarhică a iezuiților, a fost condusă despotic, căci subordonaților li se cerea o obedință totală și oarbă față de șefi. A fost subvenționată de bancherul evreu Meyer Amschel Rotschild, a cărui familie este una dintre cele mai bogate și mai puternice din lume, acuzată, pe de altă parte, că urmează tradiția satanico-ezoterică. Grupul începuse să se formeze cu trei ani mai înainte, la Frankfurt, în cadrul unei reuniuni la care bancherul invitase o duzină dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi, în vederea elaborării unui plan global de control al bogăției totale a lumii, după cum afirmă scriitorul german Jan van Helsing.

Concluziile întrunirii au fost făcute publice în raportul intitulat *Noul Testament al Satanei,* care conținea felurite recomandări pentru a obține controlul bogăției și menționa anarhia drept calea principală pntru a atinge acest țel. Adam Weishaupt a fondat conducerea Ordinului illuminati la l mai 1776. In opinia jurnalistului Andreas Faber-Kaiser, „faptul că această zi e o sărbătoare mondială - Ziua Muncii - lămurește și mai abitir strânsa legătură care există" între illuminati și Internaționalele Socialiste. Weishaupt a revenit în sânul Bisericii Catolice, iar după moartea sa, în 1830, masonul Albert Pike a fost ales să continue activitatea Ordinului illuminati în Statele Unite, în 1871, acesta a conceput un plan pentru accelerarea instaurării Noii Ordini Mondiale, prin provocarea a trei războaie mondiale. Și-a expus proiectul în corespondența sa cu masonul Giuseppe Mazzini, membrul selecționat de către Ordinul illuminati în 1834, pentru a-i conduce operațiunile în Europa. Mai mulți autori coincid în a spune că Mazzini a fost fondatorul mafiei, care la începuturi era un ordin inițiatic de luptă împotriva abuzurilor absolutiste. Acronimul MAFIA ar însemna *Mazzini Autorizza Puni, Incendi, Avvelenamenti,* adică „Mazzini autorizează furturi, incendii, otrăviri".

în plus, Pike dispunea de un ghid spiritual ori *daimon,* care îi oferea „înțelepciunea Divină" și îi spunea cum să-și atingă obiectivul mondialist. E de presupus că tocmai acesta i-ar fi sugerat și viziunea pe care i-a descris-o în scrisori lui Mazzini. Prima dintre ele, datată 15 august 1871, plănuia provocarea a trei războaie mondiale, pentru a atinge un obiectiv limpede:

„Primul război mondial trebuie să izbucnească pentru a le permite membrilor Ordinului illuminati să-i înlăture pe țarii Rusiei și să transforme această țară în fortăreața comunismului ateu. Se va profita de divergențele provocate de către *agenteur*[2] ^ între imperiile britanic și german, pentru a stimula acest război. La sfârșitul războiului, se va construi comunismul, de care se va fi profita pentru a distruge celelalte guverne și a slăbi religiile".

în scrisoare, Pike îi explică lui Mazzini care ar fi următorul pas:

„Al doilea război la nivel mondial trebuie promovat profitând de conflictele dintre fasciști și sioniștii politici. Acest război trebuie să înceapă pentru a distruge naționalismul, iar sionismul politic trebuie să fie destul de puternic pentru a fonda statul suveran al lui Israel în Palestina, în cursul celui de-al Doilea Război Mondial, trebuie să se înființeze o internațională comunistă suficient de puternică pentru a înfrunta tot Ansamblul creștinătății, pe care s-o ținem în frâu și s-o menținem până când vom avea nevoie de ea pentru cataclismul final".

[M] Agenții Ordinului illuminati. (n.a.)

Țelul plănuit în scrisoare a fost atins. Mai rămâne de văzut și dacă ultimul război, care urma să fie provocat pentru îndeplinirea planului globalist al lui Pike, va avea și el loc:

„Al treilea război mondial trebuie stimulat profitând de contradicțiile provocate de *agenteur* trimiși de illuminati printre sioniștii politici și liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus astfel încât Islamul (lumea arabă musulmană) și sionismul politic (statul Israel) să se distrugă reciproc. Între timp, restul țărilor, odată divizate în această chestiune, se vor vedea obligate să intre în luptă până la epuizarea fizică, morală, spirituală și economică".

În scrisoare, Albert Pike îi scria lui Giuseppe Mazzini că cei care plănuiesc dominația completă a lumii vor provoca cel mai mare cataclism cunoscut vreodată pe planetă:

„Îi vom elibera pe nihiliști și atei, provocând un cataclism social formidabil, care va arăta clar națiunilor, în toată oroarea lor, roadele ateismului absolut, originea comportamentului sălbatic și a celei mai sângeroase confuzii. Atunci și peste tot, cetățenii, obligați să se apere de minoritatea mondială a revoluționarilor, îi vor extermina pe distrugătorii civilizației, iar mulțimea, deziluzionată de creștinism - ale cărui spirite deiste își vor fi pierdut, începând din acel moment, busola și calea - va primi adevărata lumină prin manifestarea universală a doctrinei pure a lui Lucifer, revelată în sfârșit în fața privirii publice. Această manifestare va rezulta din mișcarea reacționară generală care va urma distrugerii creștinismului și ateismului, ambele învinse și distruse în același timp".

Faptul că aceste scrisori, păstrate la British Museum din Londra, sunt anterioare evenimentelor descrise în ele, arată că cele petrecute cu adevărat în urma Primului și celui de-al Doilea Război Mondial par scoase din planul Pike.

De la cunoșterea acestui plan malefic, este logic să credem că evenimentele petrecute succesiv la 11 martie și la 11 septembrie sunt în conexiune directă cu pregătirile unui al treilea război mondial. Planul conceput de illuminati descrie cu o impresionantă exactitate evenimentele care au avut loc pe planetă de la începuturile secolului al XX-lea și până azi. Cursul celor produse după primul atentat, despre care s-a presupus că ar fi fost comis de către „terorismul internațional", ne duce iremediabil în Orientul Mijlociu, așa cum arată scrisoarea lui Pike, o constatare care, în plan rațional, provocă mai puțină mirare, iar în plan emoțional dă fiori din cauza asemănării cu realitatea.

Pentru a-și asigura controlul bogăției mondiale, familia Rotschild a folosit alte căi strategice. Planul lor secret de orientare a destinelor omenirii prevedea că Natțhan Rothschild avea să subvenționeze munca lui Karl Marx, a cărui gândire s-a materializat în opera sa, *Capitalul*. La British Museum din Londra sunt păstrate unele dintre primele ediții ale cărților lui, ca și cecurile cu care l-a plătit bancherul. Numele Rotschild înseamnă „scut" ori „protector al roșilor".

La moartea lui Mazzini, Pike l-a desemnat pe unul dintre illuminati, Adrian Lemmi, să se ocupe de chestiunile europene; lui i-au urmat Vladimir Ilici Ulianov Lenin și, ulterior, Iosif Visarionovici Djugașvili Stalin. Așa cum am arătat mai înainte, atît revoluția lui Lenin, cît și bolșevicii au fost finanțați de către bănci britanice, franceze și germane, controlate de către clanul Rotschild.

în consonanță cu illuminati din URSS, autorul paginii web www.nuevorden.net/main.html dă asigurări că, „dintr-un motiv ori altul, în decursul conferinței de la lalta, de după al Doilea Război Mondial, aliații occidentali i-au cedat jumătate din Germania și Europa lui Stalin. De ce, oare, au dat puterile capitaliste toată Europa de Est Uniunii Sovietice, când Statele Unite, Marea Britanic și Franța împreună erau mai puternice decât aceasta? Singura explicație ar fi că masonii Churchill și Roosevelt i-au dat masonului (de rang mai mare decât al lor) din Ordinul illuminati, Stalin, jumătate din Europa, la ordinul Sinedriului".

în pofida credinței generalizate că Ordinul illuminati s-a stins la sfârșitul secolului al XlX-lea, putem afirma că acesta continuă să fie operativ și în prezent. Astăzi este integrat în conducerea superioară a masoneriei moderne europene și americane, formând Loja Aleșilor. Deasupra întregului ansamblu al masoneriei invizibile se înalță „Consiliul celor 33", alcătuit din cei mai înalți 33 de masoni inițiați din lume. Peste aceștia se situează „Marele Consiliu al celor 13", alcătuit din treisprezece Mari Druizi, pe o treaptă superioară acțio-

nează „Tribunalul" și, în sfârșit, apare și nemenționabilul nume de gradul 72 al cabaliștilor, care înseamnă „iluminați".

Nu putem să trecem cu vederea mesajul cifrat emis la 1 august 1972, după sabat, adică „sâmbăta vrăjitoarelor", de către Phillip Rotschild, care a anunțat în fața „Consiliului celor 13", în cazinoul Bilderberg din Sân Antonio, planificarea istoriei începând cu 1980, după cum a făcut public Andreas Faber-Kaiser, în 1993. Indicațiile erau foarte concrete: „Când veți vedea că se sting luminile din New York, să știți că ne-am atins țelul".

CAPITOLUL 8

Manipularea instituționalizată a societății

„Prima victimă a războiului este adevărul"

Rudyard Kipling (1865-1936)
Poet și scriitor britanic

Când guvernanții au înțeles că puteau manipula psihologic masele, prin procedee subtile de control social, în lumea cunoscută a început o metamorfoză iremediabilă ce duce până în prezent, dar care își va atinge punctul culminant undeva, în viitor. Metodele moderne de omogenizare civică au fost elaborate după succesul deja experimentat de propaganda de război și ulterior progreselor științifice ale școlii lui Sigmund Freud. Un rol important au avut, de atunci, publicitatea, cinematograful, presa scrisă și radioul, dar mai ales televiziunea și lumea telerealității pe care aceasta a creat-o. Manipularea la care sunt supuși cetățenii acum ne trimite iremediabil la o întâlnire cu cartea *1984,* a scriitorului și publicistului George Orwell: „Dumneata îți închipui că există ceva numit natură umană, care, ultragiată de ceea ce facem, se va întoarce împotriva noastră. Dar noi creăm natura umană. Omul este maleabil la nesfârșit".

INSTITUTUL TAVISTOCK

Orice acțiune de manipulare globală este gestionată din interiorul unei instituții: Institutul Tavistock de Relații Umane, al cărui sediu se află la Londra, pe Tabernack Street, numărul 30. De acolo, acesta conduce nenumărate filiale răspândite pe întreaga planetă, cum sunt Rând Corporation, MIT, Centrul de Cercetare Stanford, Institutul Hudson, Fundația Heritage și Centrul de Studii Internaționale și Strategice din Georgetown, unde se formează și personalul Departamentului de Stat. Tavistock studiază comportamentul individual și colectiv, urmărind să controleze și să conducă acțiunile și gândirea prin tehnici de persuasiune, sugestie, manipulare și spălarea creierului.

în 1921, după ce Primul Război Mondial luase sfârșit, acest centru științific a început să cerceteze posibilitățile oferite de controlul minții. Obiectul său de studiu era „nevroza de război" pe care le-o provoca soldaților britanici, „un punct de ruptură" a echilibrului psihologic, cauzat de stresul intens suferit în conflict și de teroarea pe care le-o stârneau bombardamentele. Ulterior, metoda științifică descoperită la Tavistock a fost aplicată în domeniul general al comportării umane, iar institutul a început să evalueze reacțiile individuale și colective ale persoanelor supuse la diferiți stimuli, în intenția de a controla și manipula oamenii conform descoperirilor lui Freud.

Antecedentele soldaților au servit cercetării cauzelor și condițiilor ce-l fac pe un individ să-și piardă controlul mental și contactul cu realitatea anterioară, lăsându-l fără apărare în fața unui stimul nou. Țelul era distrugerea apărării psihice a individului și, de aceea, cercetătorii s-au străduit să afle variabilele care trebuiau aplicate fiecărui caz concret. Acest țel a fost întotdeauna același: controlul. Ei au încercat să afle cheile dezintegrării ori descompunerii sociale, în vederea modificării percepțiilor individuale care alterează credințele sau valorile prealabile. Oamenii de știință de la Tavistock au descoperit că un individ care își pierde rădăcinile este mai ușor de gestionat și, ca atare, pentru a putea fi manipulat, trebuia să i se distrugă nucleul familial și principiile religioase, sexuale și de orice sorginte, inculcate din copilărie.

Interacțiunea mass-media, directivele metodelor educative, crearea multor contexte de recreere, manipularea opiniei publice și implementarea

contraculturii *narco* printre tineri joacă un rol primordial în procesul de spălare a creierului, care facilitează controlul comportamentului. Credem, de pildă, că opinia noastră despre anumite chestiuni s-a format în libertate, dar, pentru a fi așa, ar trebui să dispunem de toată informația referitoare la faptul concret pe care dorim să-l analizăm. Presa este proprietatea oamenilor de afaceri și, ca atare, e cu neputință să dispunem de toate datele, așa că opinia noastră va fi constant condiționată de versiunile maniheiste incomplete, oferite de putere.

Tavistock a dezvoltat o asemenea putere în Statele Unite, încât nimeni nu se remarcă și nici nu triumfă în nici un domeniu fără să fi studiat știința comportamentului la această instituție ori la una dintre filialele sale.

CULTURA N/ARCO ȘI MUZICA - INSTRUMENTE DE CONTROL AL TINERETULUI

Introducerea drogurilor în microcosmosul adolescenților este unul dintre mecanismele care au funcționat cel mai bine în vederea controlului și manipulării indivizilor în faza vitală, când dispun de cea mai mare energie. Cercetătorii de la Tavistock au intuit puterea de acțiune nelimitată a tinerilor și, de aceea, s-au grăbit să găsească metode pentru frânarea acestui potențial uriaș. Drogurile fac parte dintre metodele cele mai eficiente de a le induce inerție, căci îi prostesc, îi aruncă în inacțiune, iar folosirea lor continuă generează psihoze, depresii, temeri ncfondate, apatie, pierderea încrederii și respectului de sine, paranoia și alte boli mentale, unele ireversibile. Strategia interzicerii a fost foarte eficientă, căci a stimulat consumarea lor de către acest segment de vârstă, în cursul căruia răzvrătirea este drapelul sub care ei se identifică și își realizează coeziunea de grup. Una dintre cele mai grave consecințe ale drogurilor este faptul că tinerii consumatori nu sunt conștienți de cum îi manipulează controlorii sociali și nici nu-și dau seama că drogurile nu le soluționează problemele, ci le fac și mai mari, uneori fiind chiar prea târziu pentru a se mai putea interveni.

CIA (ai cărei agenți se formează și ei la Tavistock) și-a folosit proprii funcționari, administrându-le LSD pentru a le studia reacțiile, fapt care a provocat numeroase morți. Experimentul a fost folosit în cadrul programului MK Ultra, inițiat când compania de medicamente elvețiană Sandoz AG, proprietate a S.G. Warburg Co., a dezvoltat Acidul Lisergic (LSD). James Paul Warburg, consilier al lui Roosevelt, a creat așa-numitul Institute for Policy Studies, special pentru a promova acest drog. Rezultatul a fost contracultura *narco* a LSD din anii 1960, așa-numita „revoluție a studenților", pe care CIA a finanțat-o cu douăzeci și cinci de milioane de dolari.

Contracultura *narco* a adus psihicului tinerilor daune emoționale care n-au fost încă depășite. Pătrunderea drogurilor a fost stimulată de marile festivaluri de muzică rock, unde s-a făcut experimentul social de spălare a creierelor unor adolescenți neavizați. Acestui experiment i s-a adăugat fenomenul *Beatles,* cu compoziții atonale care, după opinia experților, induc un comportament violent, necontrolat, dezorganizat. Dar anarhia lor era juvenilă, domesticită, de laborator.

FUNDAȚIILE TAVISTOCK

Institutul Tavistock a fost creatorul fundațiilor ce susțin proiecte cu scopuri nesemnificative, care n-au nimic de-a face cu acțiunile aparent filantropice pe care le arborează. De exemplu, Fundația Rockefeller a pus în mișcare felurite tehnici de control ale lumii agricole. Kenneth Warnimont, directorul acestei instituții, a organizat programe de instigare împotriva fermierilor independenți din Mexic și America Latină, considerați o amenințare la adresa globalizării pe care o promovează Clubul Bilderberg, fiindcă, producând pentru ei înșiși, aceștia se pot autosubvenționa. în Rusia sovietică, bolșevicii credeau că obținuseră controlul total asupra poporului, până când și-au dat seama de independența sfidătoare a micilor fermieri, chiaburii pe care ei îi numeau *kulaci.*

în anii 1930, Stalin a dat dispoziții GPU[29] să ia cu japca ogoarele și vitele kulacilor, pe care să le lase apoi să moară de foame, obli-

[29] GPU este sigla sub care este cunoscută Gosudarstvennoie Politiceskoie Upravlenie, poliția politică sovietică ce are și funcții judiciare, creată în februarie 1922 pentru a înlocui CEKA. Din cauza nepopularității și pentru a i se limita puterea acumulată în exces, GPU a fost desființată în 1934, și înlocuită cu NKVD care, ulterior, avea să devină KGB. (n.t.)

gându-i, astfel să renunțe la micile lor parcele, pentru a intra în colhozuri, gospodării agricole colective. PCUS, partidul oamenilor muncii, i-a exterminat pe țărani și i-a adus în stare de sclavie pe muncitori. Multe regimuri totalitare au descoperit în micii fermieri cel mai mare oponent al lor. Regimul de teroare al Revoluției Franceze a luptat nu împotriva aristocraților - dintre care mulți îl simpatizau - ci a micilor agricultori care refuzau să-și predea recoltele tribunalelor revoluționare, în schimbul unor titluri inutile, în Statele Unite, fundațiile poartă acum același soi de război de exterminare împotriva fermierilor americani. Formula tradițională de „pământ și muncă" pentru fermier a fost alterată de nevoia acestuia de a cumpăra mărfurile industriale de care are nevoie pentru muncile agricole - și care îl face vulnerabil mai ales în fața manipulării indicilor de interes ai pieței. Micii fermieri americani înfruntă același tip de exterminare, văzându-se obligați să renunțe la îngusta lor parcelă de pământ pentru a-și închiria propria forță de muncă marilor imperii agricole[30].

INSTITUȚIILE TAVISTOCK ÎN SUA

Așa cum s-a arătat deja, Institutul Tavistock conduce numeroase filiale răspîndite pe întreaga planetă. Dintre ele, cele mai importante din SUA sunt următoarele:

Planning Research Corporation. Aceasta este una dintre cele aproximativ trei sute cincizeci de întreprinderi care conduc cercetarea și studiile politice, făcând recomandări guvernului. Președintele Eisenhower le-a calificat drept „o posibilă primejdie pentru politica publică, deoarece aceasta ar putea deveni supusul elitei științifico-tehnologice".

Institutul Hudson. Această instituție a făcut mai mult ca oricare alta pentru a modela forma în care americanii reacționează la evenimentele politice și sociale, gândesc, votează și acționează în general. Institutul Hudson s-a specializat în cercetări cu privire la politicile de apărare și relațiile cu Rusia. Mare parte din activitatea sa militară este considerată „secretă" și este una dintre instituțiile destinate spălării creierelor, făcînd parte din Comitetul celor 300. Unul dintre clienții săi cei mai importanți este Departamentul American pentru Apărare, care se ocupă și de chestiunile de apărare civilă, securitate națională, politică militară și controlul armelor.

National Training Laboratory. Fondată în 1947, cu sediul în Bethel, statul Mâine, această instituție se ocupă cu spălarea creierelor liderilor din guvern și instituțiile educative, ca și din birocrațiile corporative, după metoda Tavistock. Ulterior, îi folosește pe acești lideri în conducerea întrunirilor de grup din organizații, ori angajează alți lideri de grup cu antrenament similar pentru a face același lucru. National Training Laboratory dezvoltă metoda psihologică cunoscută drept „dinamică de grupuri", creată de către neamțul Kurt Lewin chiar la Tavistock. Într-un grup de spălare a creierului condus de Lewin, un număr de indivizi de felurite proveniențe și personalități este manipulat de către un grup-lider, în scopul de a-și forma o opinie consensuală, ajungând astfel la o nouă identitate de grup. Cheia procesului este crearea unui mediu controlat, unde se induce uneori stresul (numit adesea disonanță) pentru a distruge structura convingerilor individuale. Folosind presiunea unor egali din alt grup de membri, individul este „distrus", destabilizat, i se scoate la iveală o nouă personalitate, cu noi valori. Experiența degradantă obligă persoana să nege că în ea s-ar fi produs vreo schimbare. Astfel se spală creierul unui individ fără ca acesta să-și fi dat seama ce s-a petrecut.

Universitatea Pennsylvania, Facultatea de Finanțe și Comerț din Wharton. Fondată de către Eric Trist, unul dintre creierele de la Tavistock, Wharton se numără printre cele mai importante centre Tavistock în ceea ce privește cercetarea conduitei. Clientul său este Departamentul Muncii din SUA, pe care îl învață cum să facă publice statistici „pregătite" la Wharton Econometric Forecasting Associates Incorporated. Această metodă a fost foarte solicitată în 1981 și a dovedit că existau mai multe milioane de șomeri decât cele reflectate în statisticile USDL. Modelul Econometric Wharton este folosit de către marile companii din Comitetul celor 300 din SUA, Europa Occidentală, Fondul Monetar Internațional, Națiunile

[30] http/educateyourself.org/now/nwotavistockbestkeptsecret.html. (n.a.)

Unite, Banca Mondială și Institutul de Cercetare Socială. Printre clienții săi figurează Fundația Ford, Departamentul pentru Apărare al SUA, Serviciul Poștei Americane și Departamentul American pentru Justiție. Printre studiile sale se numără „Semnificația umană a schimbării sociale", „Tinerii în tranziție" și „Cum își văd americanii sănătatea mentală".

Institutul de Viitorologie. Acesta este finanțat de către Fundația Ford și preia previziunile pe termen lung de la Tavistock. Proiectează și analizează ceea ce se consideră că vor fi schimbările esențiale care se vor produce din cincizeci în cincizeci de ani. Așa-numitele Panouri Delphi decid ce este normal și ce nu și pregătesc documente de poziție care orientează guvernul pe drumul corect, pentru a lăsa fără lideri grupurile de indivizi ce provoacă dezordini civile[31].

RĂZBOIUL CA PROCES DE ORGANIZARE SOCIALĂ. RAPORTUL *IRON MOUNTAIN*

Unul dintre rapoartele secrete cele mai semnificative, rod al cercetărilor pe care *bilderbergerii* le subvenționează, în râvna lor de a controla lumea, este cel cunoscut sub numele de *Iron Mountain,* a cărui istorie debutează la începutul anului 1961, când președintele John F. Kennedy își făcea publică hotărârea de a pune capăt Războiului Rece. Comunicatul coincide cu selectarea unui grup de experți care să analizeze consecințele posibilei instaurări a unei păci mondiale permanente. Operațiunea a fost coordonată de către trei membri importanți ai administrației Kennedy, care făceau parte, în plus, din cele mai importante trei societăți secrete: Dean Rusk, membru al Clubului Bilderberg și CFR; McGeorge Bundy, membru al Clubului Bilderberg, CFR și Skull & Bones; și secretarul pentru apărare Robert McNamarra, membru al Clubului Bilderberg, Comisiei Trilaterale și CFR. Delegația de cercetare, care a început să lucreze în 1963, era alcătuită din importanți economiști, istorici, sociologi, oameni de știință, un astronom și un industriaș.

[31] http/educateyourself.org/now/nwotavistockbestkeptsecret.html. (n.a.)

Concluziile acestei cercetări au apărut în raportul *Iron Mountain,* numit astfel deoarece întrunirile cele mai importante avuseseră loc într-un adăpost nuclear subteran cu același nume, situat lângă Hudson, New York. *Iron Mountain* era sediul lui Hudson Institution, un cabinet de consultanță al CFR, care se construise ca refugiu în caz de război nuclear, în plus, găzduia birourile Standard Oii ale lui Rockefeller, Dutch Shell Oii, ale băncii Morgan și ale Manufacturers Hanover Trust. Recent, a fost transformat în muzeu.

Conținutul raportului *Iron Mountain* a fost dat publicității în 1966, deoarece unul dintre cei cincisprezece membri ai grupului, identificat cu numele de John Doe, 1-a „scăpat" presei. Marile canale de informare americane 1-au ținut sub tăcere și doar *Dial Press* a îndrăznit să-l publice, după un an. Doe era convins că trebuia să împărtășească rezultatele acestei cercetări tuturor cetățenilor, care susținuseră studiul cu impozitele și contribuțiile lor la buget. Restul colegilor lui credeau contrariul și se temeau că publicarea raportului avea să declanșeze o periculoasă „criză de încredere" față de guvernanți.

Băieții de la Iron Mountain, cum s-au autointitulat, și-au orientat studiile spre „Fezabilitatea și Oportunitatea Păcii" și au conchis că „Războiul nu este, cum se crede adeseori, un instrument politic pe care țările îl folosesc ca să-și extindă ori să-și apere valorile politice sau interesele economice proprii. Din contră, el conține fundamentul organizării sistemului social. Acesta a guvernat majoritatea societăților omenești în decursul istoriei și la fel se întîmplă și acum". Cercetătorii au conchis că războiul era de dorit și necesar, fiind „principala forță structuratoare" și „stabilizatorul economic esențial al societăților moderne", în plus, unul dintre punctele cele mai importante ale raportului a confirmat că, pentru a schimba viața tuturor locuitorilor planetei, nu există cale mai eficientă decât lupta, o afirmație istorică promulgată de Karl Marx.

Pe lângă faptul că sprijineau conceptul de „război dezirabil", cercetătorii au propus reintroducerea sclaviei prin tehnologia modernă și au pus problema folosirii politicii ca posibil substitut al controlului social exercitat anterior prin crearea de dușmani potențiali.

„Dezvoltarea acestei forme sofisticate de sclavie", au adăugat, „este o precondiție inevitabilă pentru controlul social, într-o lume a păcii". Și încheiau: „Trebuie să afirmăm din răsputeri că, de război ca sistem nu ne vom putea lipsi prea ușor, până nu vom decide, cu toată precizia, cu ce sisteme de control social avem de gând să-l înlocuim și suntem convinși, mai presus de orice îndoială rațională, că aceste instituții suplinitoare își vor atinge țelurile".

După cum vedem, în ciuda discuțiilor despre posibilitățile deschise de către o pace durabilă în sistemul organizării sociale, adevăratul scop al raportului era asigurarea, mai presus de orice, a controlului social. Alesul grup de studii a evidențiat faptul că, pentru a implementa un model de pace permanentă, era necesar să se găsească substitute ale războiului - și au menționat câteva formule, precum programul economic de cercetare spațială, gigantic și fără un țel concret, orientat spre obiective de neatins, ori crearea de dușmani fictivi ca, de pildă, o amenințarea extraterestră stabilită și recunoscută, ori o poluare a mediului masivă și globală. În plus, au arătat că s-ar putea introduce jocuri violente, de orientare socială, în scopul creării unei forțe polițienești internaționale omniprezente și, virtual, omnipotente.

E semnificativ să subliniem faptul că raportul nu a ridicat nici o secundă chestiunea educației și formării culturale a cetățenilor ca metodă pentru depășirea conflictelor belice, ci pe cea a substituirii acestora cu alte amenințări, care să poată sugestiona și determina populația să fie ușor manevrabilă. Mai mult, a apărat abrutizarea persoanelor prin folosirea jocurilor violente.

E îngrijorătoare similitudinea acestor premise cu situația actuală, când observăm tot mai des scene de maximă violență la unele evenimente sportive precum fotbalul, ori în jocurile video destinate copiilor. Altă coincidență suspectă este anunțata „schimbare climatică" pe care cei puternici o folosesc pentru a teroriza societatea și care era deja stabilită în *Iron Mountain* drept alternativă a războiului. Cei pe care îi numim *bilderbergeri* și adepții lor profită de schimbarea naturală care se produce la anumite perioade de timp în clima planetei, pentru a controla populația, scop căruia îi alocă milioane de euro proveniți din impozitele noastre. De pe o zi pe alta, fără vreun aviz prealabil, schimbarea climei a devenit răspunzătoare de toate relele din lume, până și de foametea din Africa. Nu ne putem nega responsabilitatea în gestionarea corectă a resurselor planetei, dar acești *bilderbergeri* se folosesc de situație pentru a îmbina chestiuni de naturi diferite, în scopul alarmării noastre extreme.

Semnatarii raportului *Iron Mountain* au subordonat oprirea sistemului de război găsirii unei formule mai bune, care să le servească scopurile „în termenii supraviețuirii și stabilizării societății", dar nu l-au discreditat niciodată. În raport își puneau problema dacă era convenabilă instaurarea modelului păcii, dat fiind că „deși sistemul de război repugna subiectiv unor importante sectoare ale opiniei publice, el a demonstrat că este eficient încă de la începutul istoriei scrise, oferind bazele pentru dezvoltarea multor civilizații durabile și impresionante, inclusiv cea dominantă astăzi". Pentru acel grup de oameni de știință, un sistem viabil de pace „ar continua să fie un voiaj în necunoscut, cu un risc inerent și inevitabil, indiferent de punctul până unde acești factori neexplorați ar rămâne controlabili. La gradul nostru actual de cunoaștere, sistemul de război trebuie să fie identificat cu stabilitatea, iar cel de pace cu speculația socială".

Oamenii de știință de la Iron Mountain au recomandat crearea Agenției de Cercetări Permanente cu privire la Război și la Pace, care ar urma să fie secretă și n-ar da socoteală decât președintelui. Așa cum arată și numele său, agenția s-ar ocupa de studierea tranziției la un model social de pace. Nu s-a aflat dacă acest organism a fost sau nu creat, dar știm, totuși, că sistemul de război, valabil și astăzi, dă randament din plin.

DUȘMANUL NECESAR

Raportul *Iron Mountain* propune crearea unui „dușman necesar" în vederea perpetuării sistemului de război, ori drept complement al acestuia, pentru a menține coeziunea societății sub amenințarea unui atac extern. Pentru aplicarea acestei soluții, studiul oferă drept

model „precedentele în tratamentul acordat grupurilor etnice defavorizate, despre care se presupune că sunt amenințătoare în unele societăți și în decursul anumitor perioade istorice".

Folosirea acestei fantome artificiale, inoculată de propaganda guvernamentată, ar fi cheia procesului de constituire a unui sistem de pace permanent: „Oricât ar părea de improbabil posibilul dușman alternativ, trebuie să subliniem că *trebuie* găsit unul, de o calitate și de dimensiuni credibile, dacă tranziția la pace urmează să fie dusă la bun sfârșit într-o zi, fără a provoacă dezintegrarea societății. După socoteala noastră, o asemenea amenințare trebuie mai curând inventată, în loc să se dezvolte plecând de la condiții necunoscute".

Pentru ca ea să fie eficientă e indispensabil ca „dușmanul alternativ să implice o amenințare de distrugere imediată, tangibilă și direct resimțită. Această amenințare trebuie să justifice nevoia de a plăti un «preț de sânge» în mari zone de interes uman. Un posibil dușman ar fi modelul poluării mediului, dacă primejdia pe care ar prezenta-o pentru societate ar fi genuin iminentă. Modelele fictive ar trebui să aibă ponderea unei convingeri extraordinare, susținută de o nicidecum mică pierdere de vieți omenești. Construirea unei structuri actualizate, mitologică ori religioasă, în acest scop ar prezenta dificultăți în era noastră, dar ea trebuie oricum considerată o alternativă".

Revin la constatarea semnificativă despre actuala mașinărie propagandistică pe care țările occidentale o pun în mișcare pentru a-i pune în alertă pe locuitorii planetei în legătură cu posibilul pericol pe care l-ar aduce poluarea mediului înconjurător și, mai ales, schimbarea climei, care se presupune că amenință viața pe Pământ. Cred că toate acestea sunt alarme fără fundament, fictive, denunțate de anumite sectoare științifice care au fost trecute sub tăcere în mass-media. Acești critici susțin că, după anumite perioade de timp, se produc schimbări climatice pe planetă, complet normale în evoluția acesteia.

Logo Skull & Bones: Skull & Bones are datoria de a da ascultare zeiței elocvenței, care ocupă în panteon locul oratorului Demostene (după moartea lui în 322 d.Hr.). Despre această zeiță se spune că se va întoarce a doua oară la începutul unei noi societăți. În 1967, un student fără legătură cu Skull & Bones a donat societății 322 000 de dolari.

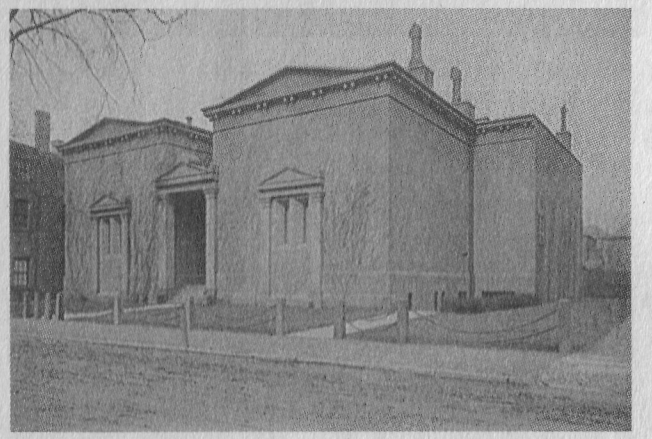

Mormântul Skull & Bones: începând din 1883, una dintre răspunderile grupului de 15 seniori constă în selecționarea a 15 membri juniori care să-i înlocuiască, fapt numit în interiorul societății topped (recrutare). Membrii toppedîșidau întâlnire la mormântul Skull & Bones de câteva ori pe săptămână, în anul terminal de facultate. Membrii „dizidenți" ai Skull & Bones, intervievați de către Alexandra Robbins în cartea sa Secrete/e *Mormântului* (Secrets of the Tomb), dezvăluie că aceștia cinau pe Mormânt, folosind un serviciu de argintărie care aparținuse lui Hitler, și mâncau alimente costisitoare. Fiecare dintre membri primește un nume de cod, cu toții se numesc *Knights* (Cavaleri) și îi consideră barbari pe toți ceilalți, în plus, ceasurile participanților la întrunirile de la Mormânt sunt intenționat date înainte cu cinci minute, pentru a da tuturor senzația că lumea lor a luat-o înaintea celei a barbarilor, din exterior.

From: The Rt. Hon. Kenneth Clarke, QC, MP

HOUSE OF COMMONS
LONDON SW1A 0AA

24th March, 2003

Dear Mr. Martin,

Thank you very much for your recent letter. This year's Bilderberg Meeting is being held at Versailles in France, but I am afraid it is not open to the public. The whole point of the meetings is that they are informal and relaxed exchanges of views between politicians and businessmen, who can talk to each other without being on the record or reported publicly. Some of the people are very well known and, if they were talking in public, they would have to speak in the language of a press release, which does inhibit the flow of argument.

Yours sincerely,

Mr. F. M. Martin,

Imverbervie,
Montrose,
SCOTLAND DD10 0PX

Scrisoarea lui Rt Hon. Kenneth Clarke, liderul Partidului Conservator Unionist britanic, despre Clubul Bilderberg.

CAPITOLUL 9

Evenimente internaționale pregatiteîn Clubul Bilderberg

„ O națiune care cheltuiește mai mulți bani
pentru armament militar
decât pentru programe sociale
se îndreaptă către moartea spirituală"

Martin Luther King (1929-1968),
Premiul Nobel pentru pace

Conferința anuală a Clubului Bilderberg este cea mai importantă din lume. Nici o alta nu se poate compara cu ea, de vreme ce acționează la nivel planetar și concentrază elita conducătoare a principalelor instituții internaționale cum sunt, bunăoară, Banca Mondială, ONU, NATO, FMI, ca și liderii financiari și politici ai țărilor occidentale ce exercită hegemonia puterii mondiale. Ținând seama de situația și influența politică, economică și socială a membrilor săi și analizând temele abordate în cadrul întrunirilor, se observă o coordonare vădită între ceea ce se dezbate în Clubul Bilderberg și ceea ce se întâmplă în plan internațional.

Enumerarea chestiunilor prezente pe agenda de lucru a Clubului devine, astfel, dovada relevantă a faptului că acesta funcționează ca un guvern mondial invizibil, în cele mai recente întruniri, distinșii *bihierbergeri* au abordat chestiuni legate de problematica regiune a Orientului Mijlociu, războiul din Irak, conflictul din Balcani sau imparabilul gigant chinez. Ei și-au îndreptat din nou atenția spre subiecte economice: au mizat puternic pe Acordul pentru Comerț Liber și au decis că trei monede mondiale vor fi preponderente: dolarul, euro și yenul, care, datorită valorii lor egale, funcționează în ultimă instanță ca o singură valută.

Am vorbit deja despre conspirație, dar nu și despre ce părere au acești *bilderbergeri* despre ea, căci, cum era de așteptat, ei neagă existența vreuneia. Cei care dețin pe nedrept puterea globală nu

se consideră conspiratori pentru că, pe de o parte, cred că modul lor de a acționa e cel mai bun, singurul corect. Iar pe de altă parte, atât interesele lor personale cât și beneficiile de putere și cele materiale pe care le obțin îi determină să acționeze în acest fel. Ei își neagă responsabilitatea în desfășurarea istoriei, afirmând că aceasta e rezultatul unei succesiuni accidentale de fapte, intermediate de unele acte divine, pe care nu le pot distorsiona ori împiedica. Astfel, Zbigniew Brzezinski, membru în Comitetul Executiv al Trilateralei, a negat în 1981 existența conspirației: „Istoria e mai curând rodul haosului decât al conspirației. Oamenii politici sunt tot mai depășiți de cursul evenimentelor și fluxul informației."

Cercetătorul Gary Allen afirmă, în acest sens: „Credem că un mare număr de evenimente mondiale mai importante, care au hotărât destinele omenirii, au loc pentru că așa a plănuit cineva. Dacă neam referi pur și simplu la statistici, jumătate din întâmplările care afectează bunăstarea americanilor ar trebui să fie bune pentru ei. Dacă ar fi vorba despre o pură incompetență, liderii noștri ar trebui să comită din când în când câte o greșeală în favoarea noastră. Dar, în realitate, noi nu vedem nici coincidență, nici prostie, ci mai degrabă planificare și genialitate".

Jurnalistul englez Jon Ronson, autorul cărții *Ei: aventuri cu extremiști* (Them: Adventures with Extremists), a obținut de la fostul ministru al economiei și apărării din Marea Britanic, Denis Healey, mărturisirea a ceea ce nici un *bilderberger* nu recunoscuse vreodată: „A spune că ne străduiam în vederea unui guvern mondial unic este exagerat, dar nu total incorect, în Clubul Bilderberg, noi simțeam că nu putem să continuăm luptând mereu unul împotriva celuilalt, omorând oamenii și lăsându-i cu milioanele fără cămine. Așadar, am considerat că o singură comunitate mondială ar fi ceva bun. Clubul Bilderberg", a continuat Healey, „e un mod de a strânge împreună oameni politici, de afaceri, bancheri și jurnaliști. Politica trebuie să-i implice și pe cei care nu sunt oameni politici. Facem un efort special ca să avem alături de noi politicieni mai tineri care sunt, evident, în ascensiune, pe care să-i punem să colaboreze cu unii experți financiari și industriali, care să le dea sfaturi înțelepte. Acest fapt face să crească posibilitatea de a avea o politică globală sensibilă".

„Ceea ce faceți nu-i o conspirație mondială?" l-a întrebat Ronson. „Prostii!" - a mârâit fostul ministru. N-am mai auzit așa ceva! Asta nu-i o conspirație! E lumea! Așa se fac lucrurile. Și, în mod sigur, e un mod absolut potrivit".

Healey a adăugat: „Dar am să vă spun ceva. Dacă extremiștii și liderii grupărilor militare cred că acest Club există ca să-i dea jos pe ei, atunci au dreptate. Noi suntem împotriva fundamentalismului islamic, de exemplu, pentru că acesta este împotriva democrației."

E semnificativ că Healey a spus că toți *bilderbergerii* s-au unit ca să oprească războiul dintre ei, dar n-a spus dacă ei duc sau nu un război împotriva celorlalți. Ei au iscat luptele care răvășesc lumea de la începuturile secolului al XX-lea și, în plus, chiar Healey a afirmat că: „Ceea ce se întâmplă în lume nu-i accidental, sunt unii care au grijă ca lucrurile să se petreacă astfel. Cea mai mare parte a chestiunilor naționale sau relative la comerț sunt dirijate de cei la care sunt banii".

Unii vor rămâne circumspecți în fața atâtor dezvăluiri, dar țineți seama că nu doar unii jurnaliști independenți critică autoritatea celei mai puternice organizații din lume. Și Corporate European Observatory, unul dintre cele mai importante centre de cercetări în domeniul politicilor liberale, a reliefat într-una dintre publicațiile sale din anul 2000 că acest Club Bilderberg nu emite cu siguranță mandate „oficiale", dar reușește „să stabilească un consens între elitele politică, economică și cea a mass-mediei". Este același lucru, dar spus cu alte cuvinte.

Renumitul cercetător american Jim Marrs declară: „În plină eră industrială, științifică și nucleară, într-un sistem democratic, dar și într-o societate totalitară, viața e hotărâtă de o mână de oameni, în ciuda diferențelor de abordare a studiului puterii în SUA, experții, atât analiștii politici cât și sociologii, sunt de acord că deciziile-cheie, politice, economice și sociale sunt luate de o minoritate aleasă".

Președintele Clubului, Étienne Davignon afirmă: „Când oamenii spun că suntem guvernul secret al lumii, eu le răspund că, dacă ar fi adevărat, ar trebui să ne fie dureros de rușine de noi înșine", în continuare, le vom aminti motivele care, dacă au conștiință, n-ar trebui să-i lase să doarmă liniștiți.

ROLUL DRAMATIC AL AMERICII LATINE

Să ne amintim că, la începuturile Clubului Bilderberg, „dușmanul necesar" era comunismul. Pe atunci, termenul îngloba orice doctrină contrară celei a învingătorilor. De aceea, așa cum semnalează cercetătorul Noam Chomsky, popoarele care s-au opus imperialismului capitalist au fost considerate apărătoarele unui naționalism eretic, care trebuia zdrobit, și au fost incluse în așa-numitul lagăr comunist.

în 1955, un grup de studiu la nivel înalt, care s-a alăturat obiectivelor Clubului Bilderberg, a argumentat că principala amenințare pe care o prezentau puterile comuniste era refuzul lor de a juca rolul de serviciu care consta în „suplimentarea economiilor Occidentului". Acesta a fost unul dintre motivele care au dus la războiul din Vietnam. Faptul că aceste țări erau independente de galaxia anglo-saxonă era un exemplu periculos, care putea să se extindă în toată lumea. Pentru planurile făcute de *bilderbergeri,* aceasta era un fapt inacceptabil, căci ar fi distrus idea guvernului unic mondial, ivită încă din secolul al XlX-lea. Trebuia să se acționeze, fiindcă amenințarea reală nu venea din țările sovietice, deși așa susținea propaganda epocii, ci din rezistența populară antifascistă, din idealurile democratice și cererea masivă de amendamente sociale.

Acțiunea strategică desfășurată atunci în America Latină, care trebuia să-și îndeplinească misiunea de furnizor de materii prime, a fost riguros expusă de Noam Chomsky în cartea sa intitulată *Ce vrea cu adevărat Unchiul Șam.* Pe ea ne vom baza pentru a expune, în continuare, evenimentele brutale care au devastat Lumea Nouă și care au și astăzi repercusiuni nefaste, menținând-o în subdezvoltare, în ciuda bogățiilor deosebite din vastul său teritoriu. De aceea, deși nu legitimează sistemul, mișcările populiste care s-au extins de curând în America Latină, ai căror principali reprezentanți sunt Evo Morales, Hugo Chăvez sau Lula da Silva, au cauze adânc înrădăcinate în istorie.

CHILE ȘI LOVITURA DE STAT DATĂ DE CIA

În anii 1970, Salvador Allende a ținut, la sediul Națiunilor Unite, un vestit și emoționant discurs, în care a vorbit despre existența unui „conflict frontal" între popoare și companiile transnaționale, „care nu depind de nici un stat (...) și constituie un mare pericol (...)" pentru popoare. Președintele chilian a încheiat spunând că, în ciuda tuturor obstacolelor, „valorile omenirii nu vor putea fi distruse". Socialistul Allende, care era și mason (Mare Maestru al Marii Loji din Chile), îi expropriase pe latifundiari, dând pământurile țăranilor săraci. Prin acest tip de măsuri, președintele chilian devenise principalul motiv de îngrijorare al secretarului de stat al SUA, Henry Kissinger, care expusese situația și în reuniunile Clubului Bilderberg. Ambasadorul de atunci al SUA în Chile, Edward Korry, amintește, într-un documentar recent, cum se enerva Kissinger când vorbea despre Allende: „dădea cu pumnul unei mâini în podul palmei de la cealaltă și striga că o să-l distrugă, o să-l înfunde economic, îl numea fecior de lele, ticălos". Ambasadorul a subliniat că Allende „avansa pe un teren necunoscut, fără exemple, tară modele. Voia să instaureze o societate marxist-leninistă, mai voia și ca burghezia s-o accepte, ceea ce presupunea sinuciderea clasei burgheze. Fidel Castro i-a spus că, fără armată, nu putea s-o facă, lucru pe care «el comandante» îl învățase din Lenin. Allende era un bărbat cumsecade, dar se voia un erou al panteonului marxist-leninist". Președintele chilian n-a luat niciodată în seamă sfatul lui Fidel Castro cu privire la folosirea armatei, deoarece credea cu tărie în pace. De aceea, când Kissinger a provocat lovitura de stat și militarii au intrat în palatul prezidențial La Moneda din Santiago de Chile, președintele s-a sinucis.

Când Salvador Allende a câștigat alegerile, SUA investiseră deja două milioane șapte sute de mii de dolari în campania electorală a adversarului său politic, bani plătiți de CIA și de sectoarele publice și private americane. Dar mai plătiseră și Casele Regale din Belgia, Țările de Jos, între care Coroana olandeză a Prințului Bernhard, ca și Vaticanul și un partid din Italia. Acea campanie propagandistică urmărea să contracareze discursul marxist-leninist al lui Allende, pe care îl considerau o influență destabilizatoare, cu caracter sovietic. În

vocabularul folosit de *bilderbergeri,* stabilitatea înseamnă securitate pentru firmele multinaționale și clasele sus-puse care le conduc.

Nixon ceruse CIA ca Allende să nu fie învestit președinte, dar planurile lor nu funcționaseră. Pentru Kissinger, mandatarul chilian era „un virus", un măr putred, o armă puternică de propagandă contrară, așa că Allende trebuia anihilat prin recurgerea la unul din cele două modele folosite de SUA în America Latină ca să-și lichideze adversarii.

PROPAGANDĂ POLITICĂ SAU ACȚIUNE MILITARĂ

Cele două modele erau: acțiuni organizate înainte sau după alegerile prezidențiale. Adică, ori se evita cu orice preț victoria candidatului opus, prin fraudă electorală și contra-campanie politică, ori se destabilizau guvernele alese democratic, prin logistică militară. Acest sistem a avut drept rezultat folosirea diabolică a forței în țări ca Nicaragua, unde opoziția (înarmată de anglo-saxoni) tortura femeile, spânzurându-le de picioare, cu pieptul și fața tăiate, ca să moară fără să sângereze, și ucidea copiii, izbindu-i de stânci. „SUA au încercat întotdeauna să stabilească relații cu militarii din alte țări, căci aceasta era o modalitate de a înlătura guvernele care le scăpaseră de sub control. Așa s-a întâmplat în Chile, în 1973 și în Indonezia, în 1965. înainte de loviturile de stat, am fost ostili guvernelor, dar am continuat să le trimitem arme. Mențineți relații bune cu militarii și ei vor da jos guvernul *pentru* dumneavoastră", spune cu ironie Chomsky.

REAGAN LICHIDEAZĂ FANTOMELE DIN GUATEMALA

în 1952, un memorandum al CIA a descris Guatemala drept „contrară intereselor americane, prin influența comunistă bazată pe apărarea militantă a reformelor sociale și prin politica naționalistă". CIA a pregătit o lovitură militară de succes, transformând țara într-un abator, în 1988, presiunea exercitată împotriva ziarului *Época,* contrar afirmațiilor reprezentanților SUA, a dus la dispariția sa printr-un atentat terorist. Unul dintre jurnaliștii de la acea publicație, Julio Godoy, a afirmat, după un timp: „Suntem tentați să credem că, la Casa Albă, cineva are cultul zeilor azteci, și le sacrifică sîngele celor din America Centrală".

A TREIA OPȚIUNE: BLOCADA

Și Brazilia a avut aceeași soartă, dintr-un motiv similar. Administrația Kennedy a hotărât căile de urmat pentru lovitura militară din 1964.

La fel și Argentina, Honduras, Guatemala. Nici o țară n-a scăpat, pentru că, dacă lipseau mijloacele militare, se trecea la al treilea model: blocada, care priva și continuă să priveze populația de alimentele de bază. „De la revoluția bolșevică din 1917 până la colapsul guvernelor Comuniste din Europa de Est, la sfârșitul anilor 1980, orice atac se putea justifica prin apărarea împotriva amenințării sovietice".

Liderii militari au construit state corupte, de inspirație neonazistă, cu represiuni civile, torturi și execuții care au scăldat în sânge America Latină, făcînd-o să regreseze din cauza muncii conspirative |>restate de către marii *preoți* ai capitalismului.

în februarie 1980, arhiepiscopul din El Salvador, Oscar Romero, î-a scris președintelui Jimmy Carter, rugându-1 să nu mai trimită ajutoare militare guvernului lui Roberto D'Aubuisson, fiindcă „se vor intensifica nedreptatea și represiunea împotriva organizațiilor populare care luptă pentru respectarea drepturilor fundamentale ale omului". O săptămână mai târziu, în timp ce oficia liturghia, arhi-Șpiscopul a fost asasinat, în El Salvador, copiii erau luați din sînul familiilor și supuși unui riguros antrenament militar de tip nazist, Care îi îndoctrina cu privire la asasinatele brutale însoțite de obicei de ritualuri sexuale și satanice.

PANAMA, UN PARADIS NARCOTIZAT

în 1981, președintele statului Panama, OmarTorrijos, moare într-un accident aerian atribuit CIA și colonelului Manuel Antonio Noriega eare, doi ani mai târziu, devine șeful statului. Noriega, criminal și traficant de droguri, a servit interesele SUA și Europei, continuând să figureze pe listele CIA. Dar, când au hotărât că devenise periculos, adepții globalizării i-au atribuit intenții de independență, l-au acuzat de trafic de droguri și au impus țării sancțiuni economice, în 1988, ei au pus în mișcare sistemul și dintr-o dată, după un deceniu în care fuseseră ignorate, evenimentele din Panama au devenit o chestiune

prioritară în presa internațională, care le-a dedicat pagini întregi, evocând crimele împotriva drepturilor omului comise de maleficul colonel Noriega. Cazul seamănă perfect cu ceea ce s-a întâmplat în Irak. Când Saddam Husseim era prietenul adepților globalizării, presa nu denunța abuzurile comise de președintele irakian, deși erau mult mai crunte decât ale celui panamez. De fapt, chiar în ziua când a invadat Panama, Casa Albă a anunțat că va ridica embargoul pentru împrumuturile acordate Irakului, pentru ca acesta să poată face comerț cu occidentalii.

Când Statele Unite au invadat Panama, în 1989, presa făcuse din Noriega un demon biblic, ascunzând adevăratul motiv al acțiunii militare: asigurarea controlului Canalului înainte de 1 ianuarie 1990, dată la care acesta trebuia înapoiat panamezilor. Capcana este evidentă și a funcționat. Din perspectiva timpului, ea pare ușor de recunoscut, deoarece se acționează mereu la fel și știm deja că în politică nu există coincidențe.

În procesul în care a fost învinuit de trafic de droguri și atentate împotriva drepturilor omului, colonelul Noriega a încercat să se apere acuzând SUA și dând asigurări că deține probe privitoare la crimele americane. Procesul judiciar a fost de curând desecretizat, dar dovezile la care el se referise nu apar nicăieri în aceste documente.

Sistemul judiciar american a autorizat deblocarea a șase milioane de dolari din averea atribuită lui Noriega, pentru cheltuieli de apărare. Cazul atrage serios atenția pentru că este imposibil, din punct de vedere economic, ca un militar să adune o avere chiar și de un milion de dolari. Lui Noriega nu i-au folosit la nimic pledoariile. A fost condamnat la patruzeci de ani de închisoare (reduși la treizeci) ca prizonier de război, după ce fusese absolvit în ambele procese pentru presupusa participare la traficul cu cocaină și marijuana în SUA.

ÎNLOCUIREA DUȘMANULUI NECESAR

Totul pare să fie absolut predictibil. Nici un *bilderberger* nu poate permite pierderea frâielor politice și sociale ale acestor țări, pentru că ele conferă magnaților industriei controlul economic și cultural.

Un dictator își păstrează funcția, iar atacurile sale împotriva drepturilor populației vor fi trecute sub tăcere de către presa înregimentată atâta vreme cât servește aparatului globalizării. Dar, dacă tiranului îi trece prin minte erezia independenței de lanțurile care-l țin legat ție interesele *marilorpreoți,* se organizează o campanie internațională ție presă care îl denigrează și îi răpește legitimitatea în fața societății. Următorul pas este invadarea țării pentru a se apăra drepturile omului (care înainte nu contaseră câtuși de puțin). 11 septembrie inaugurează o nouă modalitate prin care comunismul încetează să aaai fie principalul inamic al lumii, sau inamicul necesar, pentru a ceda locul terorismului internațional. Adăugarea adjectivului „internațional" garantează minciuna cum că toată planeta e în pericol, iar politica de securitate devine indispensabilă și puternică în statele occidentale. Toți uniți împotriva unui dușman comun. Toți în armonie, pregătiți pentru apărare (care nu reprezintă nimic altceva «iecât atacul). Cetățenilor li se inculcă teama de acest inamic total, de care doar guvernul și NATO îi pot salva. Un cetățean speriat e susceptibil, ușor de manipulat. Guvernele măresc impozitele și reduc cheltuielile sociale cu prețul bugetului securității. Se fabrică tot mai multe arme, deși cele mai multe nu vor fi folosite niciodată, dar cresc depozitele în bani ale proprietarilor de fabrici, și sporește capitalul oferit finanțelor publice. Crește bugetul pentru cercetare nucleară, înarmare și spionaj.

în conferința ținută pe 21 mai 1992, la întrunirea Clubului Bilderberg de la Evian, Franța, Henry Kissinger a explicat clar celor prezenți:

„Astăzi, americanii ar fi jigniți dacă trupele ONU ar intra în Los Angeles ca să reinstaureze ordinea, dar mâine vor fi recunoscători! Asta s-ar întâmpla dacă li s-ar spune că există o amenințare externă care ne pune în pericol existența. Atunci, toți oamenii din lume ar cere lideri mondiali care să-i salveze de acest rău. Principala teamă a fiecăruia este cea de necunoscut. Când li se prezintă acest scenariu, oamenii își abandonează de bună voie drepturile individuale în favoarea garantării securității și le tranferă guvernului mondial".

Acest fragment a fost înregistrat de un delegat elvețian, și înmânat lui John Coleman, fost membru al poliției americane, devenit scriitor

și critic al atrocităților și planurilor secrete ale adepților globalizării. Textul atrage atenția datorită paralelismului cu ceea ce s-a transformat» un deceniu mai târziu, într-o reflectare fidelă a situației mondiale.

IRAK. PIATRA DIN PANTOF

2002 marchează o cotitură în ceea ce privește Clubul Bilderberg. Cu un an înainte, ziarul suedez *Expressen* GTse făcuse ecoul întrunirii ținute între 24-27 mai la Goteborg, în vestul Suediei. Conform acestui ziar, participanții au abordat atunci criza alimentară, extinderea UE, viitorul NATO, proiectele militare ale SUA, dezvoltarea globalizării, preluarea puterii de către Silvio Berlusconi și relațiile cu China, Japonia și Rusia.

La următoarea întrunire, calmul care caracteriza de obicei întrunirile Clubului Bilderberg s-a transformat în furtună. Jurnalistul britanic Tony Gosling, care face cercetări în acest domeniu de mai bine de treizeci de ani, afirmă că unul dintre asistenți, economistul britanic Will Hutton i-a declarat că prima oară când a auzit vorbindu-se de invadarea Irakului a fost la întrunirea Clubului-Bilderberg din anul 2002, ținută la Chantilly, Virginia (30 mai-2 iunie). Nu e singurul care afirmă că plănuirea viitorului atac împotriva acestei țări arabe a început în interiorul Clubului Bilderberg.

în pofida opoziției anumitor țări din Europa, care cereau ca ONU să legitimeze acea propunere pentru a putea fi pusă în aplicare, Donald Rumsfeld, secretarul american al apărării, a elaborat, în 2002, strategia de intervenție în Irak, încercând să-i convingă pe europeni de oportunitatea ocupării de poziții în Orientul Apropiat.

Altă dezvăluire semnificativă, venită din sânul Clubului Bilderberg, explică faptul că, în Irak, se ajunge la înfruntări „corp la corp" pentru a se orienta comportamentele rețelelor de influență. Niciodată până atunci nu se realizaseră contacte corp la corp atât de sălbatice precum cel care a dominat chestiunea invadării Irakului.

E vorba despre problema cea mai recentă cu care s-au confruntat *bilderbergerii* chiar la ei acasă. Puținele dar revelatoarele scăpări din presă, referitoare la cele discutate în cadrul întrunirii din 2004, de la Stresa (Italia) au lăsat să se întrezărească un început de disconfort printre membrii europeni, din cauza previzibilei hotărâri luate în mod unilateral de către SUA, de a ataca această țară. După cum a dezvăluit pe ascuns comisarul european Pascal Lamy, „înfruntările dintre francezi și americani în privința războiului din Irak au fost serioase".

Cu un an înainte, la Versailles, ilustrul *bilderberger* Donald Rumsfeld a afirmat (în fața unui auditoriu divergent asupra acestei chestiuni) că nu va fi război. Disensiunea cu care Clubul a intrat în secolul al XXI-lea i-a deranjat teribil pe membrii mai vechi, pe întemeietorii încă în viață, de vreme ce aduce atingere scopului oficial pentru care acesta a fost creat, și anume consolidarea relațiilor transatlantice.

Deși dezaprobată de o însemnată parte a Europei, în fruntea căreia se aflau Germania și Franța (vechea Europă), decizia SUA de a invada Irakul ar putea ascunde o strategie mai adâncă: delimitarea Americii de Nord de orice acord mondial, cu scopul de a-și consolida și supradimensiona imperiul și așa puternic. Să fie, oare, neînțelegerile din Club și consolidarea imperiului american în detrimentul Europei?

în acel moment de ruptură de după invadarea Irakului, în ciuda ieșirilor necontrolate și atacurilor verbale ale SUA la adresa unor țări europene, în special a Franței, Europa s-a abținut să riposteze. Poate a considerat că, în fond, nu-i convenea un conflict deschis cu atotputernicul imperiu american. Nu se pune nimeni cu americanii. Texanii le acoperă spatele.

>iMai trebuie ținut cont și de faptul că - potrivit raportului *World Trade in the 2Ist Century (Comerțul mondial în secolul al XXI-lea),* elaborat de Institutul Francez pentru Relații Internaționale, - în anul 2050 creșterea economiei mondiale va fi de doar 12%, în comparație cu 20%, cât este acum. Analiza prevede o zi a Judecății de Apoi economice pentru continentul european.

Raportul a conchis că extinderea Uniunii Europene nu va fi suficientă pentru garantarea egalității cu Statele Unite: UE va avea o pondere mai mică în procesul de globalizare, prezicîndu-i-se o mișcare lentă, dar inexorabilă pe rampa de ieșire din istorie. SUA își va menține hegemonia tehnologică. China, tot mai importantă (incluzând Taiwanul) va crește, pentru a răspunde aproape unui sfert din

economia mondială, iar participarea la comerț a regiunii Japonia-Coreea, împreună cu yenul, va scădea brusc ca importanță.

Cum era și logic, aceste concluzii n-au fost pe placul membrilor din Europa. „Foarte deprimant", i-a mărturisit un *bilderberger* lui Tucker, „dezolant".

La câteva zile după întrunirea Clubului Bilderberg din 2003, la Versailles, James Tucker a publicat un articol în publicația *American Free Press,* reflectând constrângerea la care Clubul îl supunea pe Bush pentru neplăcerile politicii unilaterale pe care o promova administrația sa.

„începând cu Nixon", semnala Tucker, „toți președinții americani au participat la activitățile Clubului Bilderberg, dar nici un președinte al SUA n-a fost vreodată sub presiunea Clubului, cum e acum George Bush. Este o situație fără precedent ca un președinte al SUA să stea sub focul ostil al Clubului Bilderberg. Grupul s-a bucurat împreună cu participanții săi de progresele constante făcute pe drumul spre un guvern al lumii, dar a avut o influență directă asupra fiecărui președinte, începând cu Richard Nixon".

Totuși, Clubul Bilderberg va trebui cu siguranță să facă pace cu Bush. Texasul e un important bastion economic mondial.

în același articol, Tucker vorbea de cinismul european, denunțând faptul că această organizație a alocat „contracte suculente" pentru reconstrucția Irakului, unor firme conduse de membrii săi, cum ar fi Kissinger Associates, gigantul Bechtel (guvernat de George Schultz) sau Kellogg Brown & Root, condus de Dick Cheney înainte de a fi vicepreședinte al SUA.

„Europenii sunt cinici față de SUA și cer Națiunilor Unite să accepte ca petrolul irakian să fie controlat de «coaliția voluntarilor, în beneficiul irakienilor», și ca veniturile să fie folosite pentru reconstrucția a ceea ce s-a distrus. Asta le oferă efectiv SUA și Marii Britanii controlul asupra Irakului, cu un bacșiș pentru Polonia și Spania".

Cu petrolul irakian ca punct principal pe agendă, prezența președintelui companiei British Petroleum, Meter Sutherland, la conferința de la Versailles, nu a surprins pe nimeni. Alături de el au stat, încă o dată, Regina Beatrix a Olandei, Regele și Regina Spaniei, președintele Adunării Naționale Franceze, Jean Louis Debre, și David Rockefeller, așa cum dovedesc fotografiile făcute de ziariști în fața hotelului Trianon Palace, unde, la sfîrșitul Primului Război Mondial, învinșilor germani li se înmînase Tratatul de la Versailles.

SFÂRȘITUL CONSENSULUI?

Tocmai acutele discrepanțe dintre SUA și Franța au transformat întrunirea în ceva mult mai relevant decât cea ținută lângă Paris, dar, ca unic răspuns, presa a păstrat iar tăcerea. Articolele lui James Tucker de la AFP și cele ale lui Tony Gosling de pe website-ul său au fost, din nou, printre puținele voci discordante care s-au făcut remarcate.

în acest context de neînțelegeri, Dominique Moi'si, directorul adjunct al IFRI (Institutul Francez de Relații Internaționale) și unul dintre cei mai competenți observatori ai vieții politice franceze, a rezumat situația într-o frază sobră, dar încărcată de semnificație în terminologia stăpânilor lumii: „Azi nu mai există consens". Economistul britanic Will Hutton spusese cu altă ocazie: „Consensul stabilit este fundalul pe care politica devine mondială". Totuși, unul dintre cei patru întemeietori ai Clubului Bilderberg, Denis Healy, care a devenit apoi ministrul britanic al muncii, s-a încăpățânat să nege politica de consens: „Nu există absolut nimic din toate acestea, în Club, nu încercăm nicicând să ajungem la consens în chestiunile importante. El este pur și simplu un loc pentru discuții". Bineînțeles, noi nu-l credem.

Healy încerca doar să-și ocrotească „progenitura". Și, până la conflictul din Irak, Clubul Bilderberg a reușit să obțină aprobarea unanimă în toate deciziile internaționale, o aprobare întemeiată pe multilateralitate, adică egalitate de influență între puternicii planetei.

Alt cercetător anti-Bilderberg, care preferă să-și păstreze anonimatul pentru propria-i siguranță, mi-a povestit că puternicul grup „nu va permite ca Bush să ia totul pe gratis. E sigur că s-au și gândit la pedeapsa pe care i-o vor da". Am spus deja, mai devreme, că nu suntem de aceeași părere.

Scriitorul Paulo Coelho observa: „Ministrul de Externe al Franței, Dominique de Villespin, a avut onoarea de a fi fost aplaudat în plen

când a ţinut un discurs împotriva războiului. Onoare care, din câte ştiu, a mai fost acordată doar o singură dată în istoria ONU, cu *ocazia,* unui discurs al lui Nelson Mandela. Va mulţumesc, domnule Bush, că încercaţi să dezbinaţi o Europă care luptă pentru unificarea ei. E un semnal de alarmă ce nu va fi ignorat".

STRESA. 2004

Totuşi, la reuniunea de la Stresa (Italia), din 3-6 iunie 2004, dincolo de înfierbântarea iniţială, provocată de neînţelegerile cu privire la războiul din Irak, europenii (cu Franţa şi Germania în frunte) au dat de înţeles reprezentanţilor americani că doreau să lase de-o parte diferendele, în schimbul promisiunii SUA de a nu invada nici o altă ţară fără ordinul expres al ONU.

Fostul şef al diplomaţiei franceze, Hubert Vedrine, s-a arătat dorit or să „coopereze, fără îndoială, cu nişte State Unite omniprezente", fără ca prin asta „să renunţăm la propriile noastre idei despre organizarea lumii". Adică, „să fim prieteni, aliaţi, dar nu aliniaţi", înainte de a-şi părăsi postul, în 2002, el a subliniat felul în care Franţa vedea Statele Unite: „Are tendinţa să abordeze probleme globale în mod unilateral, fără să se consulte cu nimeni". Aceasta „nu-i viziunea noastră despre lume, nici despre relaţiile internaţionale şi nici despre globalizare".

Un an mai târziu, Condoleeza Rice, făcând uz de forţa sa de seducţie într-un turneu-fulger prin Europa (care a cuprins şi o vizită în Spania), a ales Franţa pentru a pleda în favoarea apropierii dintre Europa şi SUA. Rana pare că se cicatrizează, deşi aparenţele încearcă să ne convingă de contrariul.

După o săptămână, la a 41-a Conferinţă de la Miinchen asupra politicii de securitate, cancelarul Gerhard Schroder a denunţat faptul că „NATO nu mai este primul loc în care asociaţii transatlantici discută şi îşi coordonează strategiile". Să fi făcut,oare, o aluzie directă la Clubul Bilderberg?

A CINCIZECEA ANIVERSARE

Maşinăria Cbmitetului Director începe să funcţioneze în luna ianuarie: delegaţii încheie lista, după o atentă selecţie a participanţilor, iar din birourile principale se trimit invitaţiile destinatarilor excluviști.

Odată cu întrunirea din 2004 de la Stresa, grupul şi-a sărbătorit a cincizecea aniversare. A fost un moment foarte important, nu numai datorită împlinirii a unei jumătăţi de secol, ci şi pentru că destinul necruţător a vrut ca aceea să fie ultima întrunire la care a participat unul dintre cei mai iluştri întemeietori. La 1 decembrie 2002, Prinţul Bernhard de Olanda se despărţea de lumea pentru a cărei edificare se străduise să militeze cu atâta râvnă.

Departe de a o slăbi, trecerea anilor a consolidat o alianţă la care au subscris membri din diferite ţări şi unde s-au conjugat ocazional idei şi nevoi opuse. Aceasta se datorează faptului că, în general, scopurile pe care grupul şi le-a propus în 1954, au fost atinse: instaurarea unui nou sistem mondial pe o planetă omogenă şi globalizată, condusă de o elită financiară şi intelectuală - o moştenire substanţial platonică.

De atunci, s-a depăşit epoca cernită a Războiului Rece, a căzut în mod nesperat zidul Berlinului, iar Europa e tot mai aproape de unirea într-o confederaţie de state unde ţări diferite, ca Turcia, vor juca un rol relevant în extinderea spre est. Pe de altă parte, după dispariţia URSS şi deschiderea economică a Chinei, a apărut un orizont nou în relaţiile Orient-Ocident, unde trebuie să existe luări de poziţie strategice rapide şi eficiente. Atentatul asupra Turnurilor Gemene marchează un „înainte" şi un „după" în devenirea istorică. În pofida dificultăţilor şi controverselor generate de invadarea ulterioară a Irakului, lumea occidentală pătrunde definitiv în Orientul Apropiat. Aceste progrese strategico-teritoriale sunt completate de evoluţia societăţilor în care inovaţiile tehnologice şi comunicarea obligă la reinventarea constantă a formei în care stabilim şi menţinem relaţii.

La fel ca pe parcursul schimbărilor din sistemul mondial, *marii preoţi* ai capitalismului au obţinut privilegii şi beneficii enorme. Puterea şi influenţa lor s-au extins în ţări unde comunismul nu le permitea să pătrundă, aşa cum se întîmplă acum. Drept rezultat, membrii Clubului Bilderberg şi sateliţii lor şi-au consolidat puterea şi şi-au

adus reciproc servicii printr-un sistem de întruniri secrete și alianțe cu bătaie lungă, în care ocupă treptat poziții complete sau parțiale. E normal să-și dorească perpetuarea acestei stări de fapt, în pofida neînțelegerilor din ultimul timp, și mai crâncene după invadarea Irakului, pornită din Statele Unite ale Americii.

Deciziile pe care elita gînditorilor și strategilor occidentali le-a pus în practică de mai bine de cincizeci de ani, conjugate cu principalele motoare politice din Vest, liderii comerțului și băncilor, au o mare influență și se repercutează inexorabil asupra vieții de zi cu zi a tuturor locuitorilor planetei.

în zilele noastre, nu punem la îndoială paralelismul dintre cursul istoriei și forța sau presiunea exercitată de către *bilderbergeri.* După cum evidențiază secretarul de redacție al ziarului suedez *Dala Demokraten,* Gora Greider, legătura dintre ordinea actuală a lumii și influențele exercitate de Club, începând din 1954, e sigură. În opinia lui Greider, Clubul Bilderberg a contribuit „la instaurarea tipului de capitalism pe care-1 cunoaștem azi și la solidarizarea dintre principalele elite mondiale din sfera afacerilor".

În acest context, profesorul Gary Allen, autor al cărții *Nimeni nu îndrăznește să o numească conspirație* (None Dare Caii It Conspiracy), subliniază că dezvoltarea socialismului ar fi servit la concentrarea și consolidarea puterii în mâinile anumitor elite, îndepărtând clasa medie și favorizând conjunctura necesară pentru o etapă de supunere planetară într-un viitor foarte apropiat.

ISRAELUL ȘI FOAIA DE PARCURS

Dar jugul Bilderberg n-a căzut peste Bush doar pentru Irak. în întruniri mai recente, la Versailles și Stresa, s-au abordat și teme mai relevante. Clubul l-a incitat pe Bush să pedepsească economic Israelul pentru acțiunile împotriva Palestinei, doar dacă procesul de pace progresează și se împart trofeele de război din Irak cu Europa. La scurt timp după întrunirea din 2004, Ariei Sharon și George Bush aveau prevăzută o întâlnire pe 20 mai. După spusele lui Tucker, „președintele SUA a primit mesaje constante și urgente de la puternicii *bilderbergeri* întruniți la Versailles: Spuneți-i lui Sharon că trebuie să accepte modestele măsuri cerute de foaia de parcurs către pace, căci, de nu, miliardele de dolari ale ajutorului SUA le vor fi retrase".

Un reprezentant european le-a spus atunci americanilor: ‚Acesta e limbajul pe care îl înțelege Israelul, dar Sharon nu crede în îndeplinirea lui. America s-a opus israelienilor în expansiunea și ocuparea teritoriilor palestiniene prin vorbe, dar nu și cu bani. Oare de ce se reme atât de presiunea Israelului?"

Relevanța strategică a Israelului a fost exprimată în decursul anilor de diferiți autori, ca Nahum Goldmann, fondatorul Congresului Evreiesc Mondial și, ulterior, președinte al Israelului, care la Congresul Evreiesc Canadian din mai 1947, s-a referit la acest subiect în următorii termeni: „Orientul Mijlociu, situat între trei continente, răspântie a Europei, Asiei și Africii, e probabil regiunea strategică cea mai importantă din lume. Amintesc că însărcinatul cu administrarea petrolului în America de Nord în timpul războiului, domnul Ickes, mi-a declarat că rapoartele experților confirmau existența în Orientul Mijlociu a unei cantități de petrol mai mare decât în toată America de Nord și Centrală la un loc, de zece până la douăzeci de ori mai mare. Iar dumneavoastră știți ce înseamnă petrolul în lume. Odată ce am stabilit un Stat evreiesc în Palestina, totul va fi în favoarea noastră. Palestina e astăzi centrul strategiei politice mondiale, așa gândesc oamenii de stat care se ocupă acum de sionism. Aș ‚vrea ca sioniștii să înțeleagă acest fapt. Nu întotdeauna contează onoarea, ori ceea ce se susține în justiție. Națiunile și guvernele lumii își hotărăsc atitudinea în funcție de interesele lor realiste. Acelea vor fi considerațiile decisive. Nu toate aspectele umanitare ale problemei palestiniene vor fi, așadar, hotărâtoare, iar noi trebuie să ne adaptăm politica la aspectele realiste ale chestiunii".

Israelul este un sprijin simbolic pentru membrii societăților secrete pe care le-am analizat. Nu e o valoare doar strategico-teritorială, economică și politică, ci și una spirituală pentru adepții diverselor doctrine cu rădăcinile în Antichitate, care văd în Israel „poporul ales de Dumnezeu".

ALTE DECIZII ISTORICE CARE AU MARCAT ISTORIA

Pe lângă războiul din Irak, și alte evenimente istorice sunt direct legate de acțiunile desfășurate de către *bilderbergeri.*

Să ne întoarcem în 1954. La prima întrunire oficială a grupului, s-a hotărât crearea Uniunii Europene. Multe veacuri de războaie constante și sângeroase au dus la concluzia că singura și cea mai bună formă de legitimare a unei păci durabile între țările europene este unirea politică și economică.

Cele trei organizații care au precedat Uniunea, Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CEGA), Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom) și Comunitatea Economică Europeană (CEE), au fost, de asemenea, rodul deliberărilor din cadrul Clubului Bilderberg. Fără nici o îndoială, moneda unică europeană, euro, este o altă reușită a grupului. Știți deja cui să mulțumiți pentru exagerata creștere a prețurilor pe care a adus-o introducerea euro în Spania și în toată Europa.

Dar mai e ceva. În Iugoslavia, liderii sârbi au acuzat Clubul Bilderberg de provocarea războiului care a dus la căderea regimului lui Slobodan Miloșevici. Sunt unii care îi consideră pe *bilderbergeri* chiar direct răspunzători de atentatul lui Osama Bin Laden.

Unele publicații de stânga, dar și de dreapta, au acuzat Clubul Bilderberg de constituirea unei diagrame sioniste liberale, o conjurație iudeo-masonică, și i-au atribuit alte manevre obscure. Publicația britanică de stânga *Big Issue* arată că, în timpul reuniunii ținute la Sintra, în Portugalia, în 1999, conducătorii NATO au fost de acord să dea carte albă Rusiei ca să bombardeze Cecenia.

Mulți alți detractori dau asigurări că, în 1973, Clubul Bilderberg a autorizat creșterea prețului petrolului cu 400%, Kissinger a pregătit în interiorul Clubului războiul de Yom Kippur (Israelul împotriva Egiptului și Siriei), iar tot Clubul este răspunzător de planificarea și coordonarea războiului din Golf.

ARMATA UNICĂ A NATO

Altă temă dezbătută de multă vreme, devenită imediat un obiectiv prioritar, este crearea unei armate a Națiunilor Unite, independentă de NATO. La întâlnirea din 2003, chestiunea a fost reluată. Secretarul de atunci al NATO, Lordul George Robertson, s-a tflat - la fel ca mulți europeni - în fruntea opozanților acestui nou «torp militar. Robertson a combătut teza, susținând operabilitatea Incoerentă a creării unei armate a Națiunilor Unite. S-a bazat pe icordul deja existent, prin care „NATO ar trebui să fie pregătită să ©pereze dincolo de aria sa tradițională de responsabilitate în Europa. NATO poate să acționeze oriunde în lume, dacă este mandatată de Consiliul de Securitate al ONU".

Alt oponent european a subliniat că „NATO trebuie să rămână forța globală exclusivă, capabilă să impună voința Națiunilor Unite în orice parte a lumii". Pentru moment, proiectul n-a întrunit consensul.

Dar, în privința obiectivelor sale, Clubul nu renunță. La ultimele întruniri, mai ales membrii europeni fac presiuni asupra lui Tony Blair pentru ca Marea Britanic să adopte în sfârșit euro ca monedă oficială. Prim-ministrul este, fără îndoială, în favoarea monedei uniee europene, dar poporul britanic continuă să se opună, iar pentru Blair ar fi foarte riscant, din punct de vedere politic, să adopte holărârea fără a o ratifica printr-un referendum popular, care n-a fost încă hotărât.

Tucker evidențiază că ultima dată când Clubul Bilderberg „a pedepsit o țară pentru că nu i-au plăcut rezultatele unui scrutin corect, a fost atunci când Partidul Național din Austria, condus de Jorg Haider, era în creștere". Guvernul austriac format în 2000 cu participarea blocului lui Haider, considerat xenofob și nazist, a primit sancțiuni economice din partea Uniunii Europene.

ONU

Eminentul doctor în Științe Economice al UAB[32] și vicepreședinte al organizației Justicia i Pau[33], Arcadi Olivares, subliniază că responsabilii financiari al Clubului „sunt distinși mecenați, între care se evidențiază familia Wallenberg, cea mai bogată din Suedia, datorită faptului că este acționarul majoritar al firmelor Electrolux, Ericsson și ABB".

[32] Universitatea Autonomă din Brazilia, (n.t.)

[33] în limba portugheză, *Dreptate și Pace*. (n.t.)

Să ne amintim că, pentru profesor, e destul de semnificativ faptul că actualul secretar general al Națiunlor Unite, Kofi Annan, căsătorit cu una dintre fiicele lui Wallenberg, a fost, înainte de a ocupa această funcție, secretar al Clubului Bilderberg. „Aceasta înseamnă cel puțin că Annan contează pe aprobarea unei părți importante din *establishment* în America. Ba mai mult, că principalul conducător al ONU e supus directivelor date de Clubul Bilderberg. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi fost niciodată ales".

Dacă plecăm de la premisa că ONU s-a înființat în vederea apărării drepturilor omului, cu faimoasa Cartă din 1948, în mâinile cui ne aflăm? Ce înseamnă această mască? în cine ne putem încrede?

Ca exemplu edificator, să amintim recentul și gravul scandal în care a fost implicat Kofi Annan, prin fiul său Kojo, rodul primei sale căsătorii cu nigeriana Titi Alakija. Zvăpăiatul de treizeci de ani este cercetat pentru posibila sa implicare în presupusele fapte de corupție de la firma Cotecna, în cadrul programului ONU „Petrol pentru Alimente". După cum a conchis cercetarea condusă de Congresul SUA, grație acestui program, înalți funcționari ONU și oameni de afaceri americani s-au îmbogățit. Acestor îmbogățiți trebuie să-l adăugăm pe actualul vicepreședinte, Dick Cheney, care, începând cu anul 2000, a încasat aproape două milioane de dolari de la principalul antreprenor din Irak, Halliburton.

în pofida ipocriziei care domnește în relațiile internaționale și între guverne și popoarele pe care le conduc, profesorul Olivares ne îndeamnă să nu stăm cu brațele încrucișate: „Oamenii își schimbă atitudinea. Când știu ce se întâmplă, se schimbă. De aceea, cel mai important e să se răspândească acest tip de informații, ca oamenii să știe cine hotărăște, cine este Kofi Annan, și de ce hotărăște un lucru și nu altul".

Clubul Bilderberg a adus pe agenda sa toate evenimentele mondiale petrecute din 1954 încoace. Și a dat pentru fiecare un răspuns strategic și o politică de acțiune integrală.

La treizeci de ani de la începerea propriei lui cruciade, James Tucker dă asigurări: „E sigur că există Clubul Bilderberg, și nu ca să se distreze. Fără îndoială, Clubul încalcă orice tipare convenționale".

Toate evenimentele generate de guvernul mondial, dintre care pe unele le-am analizat pe scurt în acest capitol, l-au determinat pe Noam Chomsky să conchidă: „Legal vorbind, mă gândesc că există un motiv foarte serios pentru a-i da în judecată pe toți președinții americani de după al Doilea Război Mondial. Toți au fost adevărați criminali, sau implicați în grave crime de război". Sprijinim fără rezerve propunerea sa.

. . . . . .

CAPITOLUL 10

Ultimele întruniri

„Cea mai mare pedeapsa pentru cei care nu sunt interesați de politică este că vor fi guvernați de persoane care sunt interesați de ea"

Arnold J. Toynbee (1889-1975),
istoric englez

AGENDA CLUBULUI BILDERBERG

Dacă, în anii '80, Balcanii și destrămarea URSS au umplut agenda Clubului Bilderberg, în anii '90, aceasta a inclus de la politica emigrației până la perspectivele republicilor ex-sovietice, trecând prin dezvoltarea economiei japoneze și relațiile atlantice într-o epocă a schimbărilor. Una dintre temele aflate în fruntea listei în decursul întregului deceniu a fost tipul de Europă care trebuie construit, în 1994, una dintre conferințele întrunirii a avut drept titlu: „Europa, coeziune sau confuzie?". Analiza muncii, într-un moment favorabil migrației, s-a axat pe dezbaterea tipului de meserii și țările în care acestea se puteau dezvolta. După cum vedeți, Clubul controlează totul, până și obținerea unui loc de muncă, încă de pe atunci, cei pe care îi numim *bilderbergeri* erau preocupați de consecințele schimbărilor politice provocate de fundamentalismul islamic și de periculoasa Chină, chestiuni a căror dezbatere a stat sub premiza:

„Consecința convulsiei sau stabilitatea", în acea perioadă, Rusia atrăgea atenția Clubului Bilderberg prin repercusiunile internaționale ale ideologiei sale, după căderea zidului Berlinului. La sfârșitul deceniului, crea îngrijorare modelul de relații comerciale care trebuia să se dezvolte între Uniunea Europeană și SUA. Agenda din 1999 conținea, printre altele, teme ca: genetica și știința, Kosovo, redesenarea arhitecturii financiare internaționale, viitorul NATO și relația dintre informare, tehnologie și politica economică.

în anul 2000, prioritățile erau: alegerile din SUA, globalizarea, noua economie, Balcanii și extinderea europeană. Chestiunile care au concentrat atenția în primii ani ai secolului al XXI-lea evoluau de la terorismul internațional până la ponderea economiei chineze în Occident, trecând prin importanta problemă energetică și crearea euro. Interesele din Orientul Mijlociu, Maghreb, Israel, războaiele din Afganistan și Irak, ca și politicile Iranului și Coreei de Nord încheie principalele teme tratate în acești ultimi ani.

2005 ȘI EȘECUL CONSTITUȚIEI EUROPENE

La ultimele întruniri, adepții globalizării au dezbătut evenimentele care modifică structura pe care a evoluat Occidentul până la începutul secolului al XXI-lea. în 2005, participanții la întrunirea care a avut loc la Rottach-Egern, lângă Miinchen, Germania, între 5 și 8 mai, n-au prevăzut respingerea de către europeni, în frunte cu Franța, a Constituției comunitare, aprig susținută de președintele Clubului, Étienne Davignon și al cărei artizan a fost un *bilderberger,* fostul președinte al Republicii Franceze, Valery Giscard D'Estaing. După găselnița neașteptată și dăunătoare pentru strategii atât europeni cât și americani, adepții globalizării au hotărât că e prudent să aștepte un timp, până să dea al doilea atac.

Europa este o zonă strategică esențială pentru America, așa că SUA are nevoie de ea puternică și unită de aceleași legi și criterii de acțiune, încă din 1997, Zbigniew Brzezinski a subliniat în cartea sa, *Marea tablă de șah,* următoarele: „Europa are o poziție geostrategică fundamentală, de forță pentru America. Alianța Nord-Atlantică autorizează America să aibă o influență politică și o pondere militară pe continentul european. Dacă Europa crește, faptul acesta va avea consecințe directe în beneficiul Americii. Europa Occidentală se transformă în mare măsură într-un protectorat american, iar țările ei ne amintesc că eram vasalii și tributarii vechilor imperii. Europa trebuie să soluționeze problema creată de sistemul de distribuție socială, fiindcă acesta este prea greoi și limitează capacitatea de inițiativă".

Faptul că părintele Constituției europene n-a fost altul decât președintele Clubului Bilderberg ne oferă o idee destul de exactă despre orientarea documentului și scopurile pe care le urmărea. Franța a fost prima țară care s-a opus la ceea ce a considerat că era un pericol pentru independența ei politică, socială și economică. Constituția europeană era prea rigidă și compactă pentru țări care, în pofida asemănărilor care le unesc, s-au mândrit întotdeauna cu diferențele care le definesc.

Altă problemă inclusă de către Clubul Bilderberg pe agenda din 2005 a fost imparabila traiectorie economică a Chinei, care amenință stabilitatea unor țări ca Tailanda, Bangladesh, Maroc, Tunisia și Egipt, deoarece mare parte dintre piețele lor depind de firmele textile. China își exportă hainele la un preț cu cincizeci și opt la sută mai mic decât restul lumii, ceea ce îi permite să concureze și să triumfe pe piețele din Occident. Actualul președinte francez, Jacques Chirac, participant nu doar o dată la întrunirile Clubului, avertiza categoric: „Nu putem accepta ca aceste produse să ne invadeze țările fără nici o regulă". O admonestare care contează pe aplauzele patronatelor și sindicatelor din Uniunea Europeană și SUA.

2006 ȘI REBELUL HUGO CHÂVEZ

în 2006, Clubul Bilderberg și-a ținut întrunirea anuală în Hotelul Brook Street Resort din Ottawa, Canada, între 8 și 11 iunie. Agenda sa includea proliferarea armelor nucleare în Iran, Coreea de Nord și Pakistan, repercusiunile economice ale noilor politici latinoamericane și extinderea imperialismului chinez. Prim-ministrul canadian, Stephen Harper, care, la conferința Clubului Bilderberg din 2003, ținută la Versailles, se arătase ostil invadării Irakului, s-a comportat ca o gazdă, în pofida purtătorului de cuvânt al guvernului său, care dăduse

asigurări că nu va veni - evident ca să deruteze. Presa i-a putut constata participarea când l-a văzut sosind la hotel în mașina oficială.

Reporterii care așteptau în apropierea hotelului au avut ocazia să-i ia lui Richard Perle interviuri despre lipsa de publicitate a conferințelor. Acesta este un grup particular", a răspuns fostul consilier al lui Ronald Reagan și asistent personal al lui George Bush. Reporterii l-au întrebat atunci dacă membrii Clubului vor face din nou speculații în legătură cu prețul petrolului: „Dacă am face așa ceva, aș negocia cu viitorul petrolului și n-o fac". Cu un an înainte, la întrunirea de la Rottach-Egern, Germania, participanții pledaseră pentru creșterea substanțială a prețului țițeiului, iar la scurtă vreme prețul barilului urcase de la patruzeci la șaptezeci de dolari. Henry Kissinger a prezis pentru următorii ani o creștere de până la o sută cincizeci de dolari.

După petrol, discuția s-a aprins pe parcursul dezbaterilor în legătură cu o posibilă invadare a Iranului, temă care, încă din anul precedent, dădea bătaie de cap membrilor Clubului, în Canada, după cum a informat James Tucker, toți *bilderbergerii* din Europa i-au abandonat pe trimișii lui George Bush, dându-le de înțeles că le refuzau orice sprijin în înfruntarea războinică pe care președintele o dorea atât de mult, așa cum exagera: „o opțiune cu cărțile pe masă". Un asistent european a dat asigurări că ei nu vor sprijini nici o intervenție în Iran: „Nu-l vom ajuta să mențină un război în favoarea Israelului".

Diferiți participanți au evidențiat că Israelul dispune de arme nucleare încă din 1963, că nici n-a semnat vreodată Tratatul de Neproliferare a Armelor Nucleare și nici arsenalul nu i-a fost supus vreunor controale internaționale. George Ball, membru al Clubului Bilderberg, numărul doi în Departamentul de Stat sub președinții John Kennedy și Lyndon Johnson, a fost primul care a dezvăluit că Israelul posedă arme nucleare.

„Nu este normal ca Iranul să aibă nevoie de o asemenea forță de descurajare împotriva Israelului?", s-a exprimat un *bilderberger* necunoscut. „Dacă dumneavoastră invadați Iranul", a semnalat el, referindu-se la americani, „Israelul vă este singurul aliat. Mult noroc".

Această discuție au ascultat-o Eival Gildy din Israel, șeful pentru coordonare și strategie din cabinetul prim-ministrului, Ziad Abu Amr, membru al Consiliului Legislativ palestinian, președintele Consiliului palestinian .pentru Relații Externe, profesor de Științe Politice la Universitatea din Birzeit și Ahmad Chalabi, fost prim-ministru al Irakului, sursă-cheie pentru dezinformarea în legătură cu armele de distrugere în masă ale Irakului.

William Luti, consilier special al lui George Bush pentru politica de apărare, și Richard Perle, fost consilier în Departamentul Apărării, un apropiat al lui Bush, au răspuns că Statele Unite încearcă pur și simplu să oprească proliferarea armelor nucleare și să facă din lume un „seif". Dar un european i-a replicat: „Cum credeți că lumea va fi un «seif» dacă voi invadați Iranul, iar acesta răspunde trimițând rachete asupra aliatului vostru, Israelul? Israelul va răspunde atacând cu arme nucleare, iar voi veți avea mult dorita proliferare".

Robert Zoellick, secretar pentru comerț, consilier principal al președintelui Bush, a afirmat că va fi necesar să se continue alegerea „invadare", presând Iranul să-și abandoneze programul nuclear.

„Vă înșelați", a constatat europeanul. „Iranul nu se va lăsa intimidat de Statele Unite. Scutiți-ne de multe probleme și uitați de invadarea lui". Americanii au tăcut. În cele din urmă, s-a hotărât că cea mai bună alegere era calea diplomatică, prin care ulterior s-a luat hotărârea ca Iranul să nu fie invadat.

Ambianța Clubului Bilderberg a fost descrisă drept „dificilă", când a venit rândul să se dezbată chestiunea petrolului, o polemică urmărită cu atenție de magnații țițeiului, de pildă bancherul David Rockefeller, Regina Beatrix a Olandei și Franco Bernabe, vicepreședinte al Companiei Rothschild din Europa. Acordul general al Clubului Bilderberg a fost să nu se forțeze prețurile țițeiului în acel moment, așa că i-a invitat pe vânzătorii de petrol să se bucure de câștigurile din ultimul an.

Proiectul Clubului este extinderea Ariei Comerțului Liber (ALGA) din Alaska în Țara de Foc, făcând din continent o „Uniune americană", în fața acestei coaliții, Hugo Chăvez, președintele Venezuelei, și-a expus Alternativa Bolivariană pentru America Latină și Caraibe (ALBA), calificată drept o propunere „revoluționară", deoarece pretinde să se exporte în națiunile vecine, pentru a bloca extinderea $ALCA_x$ pe care a

catalogat-o drept „încă o unealtă a imperialismului pentru a exploata America Latină". Bariera lui Chăvez îi irită pe *bilderbergeri,* pentru că instituirea unei „Uniuni americane" este un pas critic pe calea atingerii obiectivului de a stabili Națiunile Unite ca guvern mondial.

PIAȚA IMOBILIARĂ AMERICANĂ

în 2006, Timothy Geithner, președintele Rezervei Federale a Băncii din New York, a prezis dobânzi tot mai mari și dificultăți pentru familiile care au obținut ipoteci cu tarife ajustabile sau dobânzi variabile. „Probabil că mulți își vor pierde casele", pentru că tarifele ipotecilor vor crește, iar economiile lor nu le vor putea suporta. Cineva a murmurat atunci: „Proștii de americani își merită soarta". Ziaristul James Tucker a explicat într-un articol că multe familii, mai ales tinere, au cumpărat case scumpe cu dobânzi scăzute, dar variabile. Alții au plătit doar dobânda, nu și rata. „Aceștia sunt cei mai vulnerabili", a comentat Geithner. Când se va atinge un vârf al construcțiilor imobiliare și prețurile vor începe să urce, iar mulți vor vedea că urmează să dea pe casă mai mult decât face ea pe piață, băncile vor rămâne cu locuințele și le vor vinde. Din nou s-a auzit: „Americani proști".

Jurnalul canadian *Otawa Citizen* a relatat pe larg despre întrunirea Clubului din 2006 și a cercetat structura de securitate pe care conferința și-o apăra cu eficiență. Un purtător de cuvânt al poliției naționale l-a trimis pe jurnalistul James Bagnall la firma particulară *Globe Risk Holdings,* unde acesta telefonase. Bagnall a reușit să vorbească cu președintele companiei din Toronto, Alan Bell, care i-a dat asigurări că nu știa nimic despre existența Clubului Bilderberg și a negat că firma sa fusese contractată să protejeze întrunirea din acea săptămână: „N-am auzit niciodată vorbindu-se de această conferință. Ce este? Cu ce se ocupă ei?" a întrebat Alan Bell, înainte de a încheia convorbirea. Jurnalistul a reliefat că directorul hotelului folosise exact aceleași cuvinte, când el îi telefonase ca să-l întrebe despre diverșii oaspeți pe care îi găzduia la acel sfârșit de săptămână. Conform paginii web a firmei, *Globe Risk Holdings* e specializată în „planificare strategică" și-și recrutează angajații în principal din rândurile elitei militare antiteroriste și ale unităților de forțe speciale. Pagina subliniază ea „au acționat în toată lumea, în zone de mare risc" care includ Africa, America Centrală, America de Sud și Asia. *Globe Risk Holdings* a procedat cu succes la aplicarea legii în organizații guvernamentale din zone de securitate internațională, minerit, Siguranța exploatării de energie, antiterorism, sechestrări etc. firma subliniază pe site: „Bine informați și discreți, consultanții noștri lucrează în echipă pentru a oferi serviciile necesare și a acoperi nevoile tuturor clienților noștri".

După cum vedeți, elita securității private poartă de grijă elitei guvernamentale globale. Vreme de încă un an, cei pe care îi numim *bilderhergeri* nu și-au limitat cheltuielile, iar bugetul lor a atins cinci sute de mii de euro pentru un total de trei zile. Au rezervat tot hotelul, care are patru sute de camere cu toate serviciile incluse, între care se evidențiază cel mai mare complex de relaxare din America de Nord, unde ședința de două ore costă două sute nouăzeci și cinci de euro.

ADERAREA TURCIEI LA UE

Clubul Bilderberg continuă să delibereze cu privire la admiterea Turciei în Uniunea Europeană. Două dintre cele mai importante periodice din această țară mediteraneană, *Hurriyet* și *Zaman,* au trimis fiecare câte un reporter pentru a încerca să acopere întâlnirea Clubului Bilderberg din 2003. Aceste ziare au relatat că ministrul turc de finanțe, Aii Babacan, a asistat la întrunire alături de alți funcționari naționali, în pofida opoziției islamiste. Cercetătorul și expertul turc în probleme de terorism, Aytunc Altidal, editorialist la *Zaman,* a scris: „Această primă întâlnire formală dintre noul partid la putere, Dreptate și Dezvoltare (AKP) și lorzii Noii Ordini Mondiale, care au monitorizat îndeaproape Turcia timp de mai mulți ani, s-a dovedit a fi deosebit de importantă".

Altidal a adăugat: „Cererile făcute Partidului Dreptate și Dezvoltare vor fi variate. Dacă vor fi satisfăcute, acest partid va avea libertate de acțiune în politica națională și internațională. Dacă nu, se va afla într-o situație foarte dificilă".

Este semnificativ că partidul la putere în Turcia a fost inevitabil obligat să-i întâlnească pe stăpânii lumii, care i-au impus o serie de pretenţii referitoare la acţiunile sale în sfera internă şi externă. Oare nu există suficiente căi şi organe democratice în UE capabile să emită acest tip de pretenţii şi cereri?

Aceştia sunt termenii în care i se vorbeşte Turciei. Dacă suntem atenţi la manifestările mass-media, la sfârşitul lui 2006 lucrurile nu sunt favorabile admiterii sale în UE, dar, în cadrul Clubului Bilderberg, prevalează dorinţa arzătoare a integrării ei urgente, căci Turcia constituie un punct strategic esenţial pe agenda lui geopolitică.

De fapt, i se conferă atâta importanţă ţării de pe malul Bosforului, încât următoarea întrunire, din 2007, va avea loc la Istanbul, conform primelor date pe care le deţin, în acest sens, nu poate fi întâmplător că ultimul laureat al Premiului Nobel pentru literatură, Orhan Pamuk, este turc. Şi chiar mai puţin întâmplător e faptul că editura Mondadori a obţinut toate drepturile asupra operei lui cu o lună înainte ca premiul să devină public.

CLUBUL BILDERBERG 2007

După cum am văzut, conform tuturor indiciilor, toţi *bilderbergerii* se vor întruni în 2007 în Turcia, leagănul civilizaţiei bizantine, mai precis la Istanbul. Capitala administrativă a ţării este unul dintre cele mai mari şi mai frumoase oraşe din Europa. Istanbulul este vechiul Constantinopol al Imperiului Bizantin şi, în decursul lungii lui istorii, a fost sub dominaţie romană şi grecească, persană, creştină şi musulmană. Mai mult chiar, a făcut parte din imperiul macedonean al lui Alexandru cel Mare şi chiar al cehilor, printr-o impunere retributivă. Din anii 1970, delegaţi turci au fost invitaţi la reuniunile Clubului Bilderberg. Pentru că se situează chiar la mijlocul continentelor european şi asiatic, Turcia este un punct strategic important, pe care globaliştii doresc să-l controleze.

Nu e întâmplătoare alegerea acestei ţări tocmai într-un moment crucial al negocierilor pe care le susţine cu Europa privitor la intrarea sa în Uniunea Europeană. UE îi cere public Turciei să introducă în legislaţie schimbări substanţiale referitoare la drepturile omului şi emanciparea femeii în societate. Turcia este una dintre ţările musulmane cele mai moderne din lume şi cel mai mare succes al ei a fost separarea religiei de politică, menţinând-o pe cea dintâi în afara guvernului, trăsătură seculară opusă sistemului dominant din ţările arabe. În timp ce tranziţia către o societate democratică, cerinţă indispensabilă a integrării în Uniunea Europeană, se face lent, aşa-numiţii *bilderbergeri* încep să se neliniştească în faţa urgenţelor interne pe care se presupune că le are Turcia.

Integrarea sa în Europa va permite alianţei membrilor din Clubul Bilderberg să se consolideze serios în zona Mării Caspice, ca şi să menţină influenţe deschise asupra statelor din estul Mediteranei. Lupta pentru materii prime şi resursele de gaz şi petrol din zona asiatică este unul dintre motivele expansiunii militariste a celor pe care îi numim *bilderbergeri,* ca războiul dus de SUA în Afganistan şi Irak. în cartea sa, Brzezinski a subliniat importanţa acestei zone pentru imperiul american: „Importanţa geopolitică a Eurasiei nu scade. Şi acest fapt este vizibil nu doar la periferia sa occidentală (Europa), unde se află cea mai mare parte a puterii economice şi politice a lumii, ci şi în regiunea orientală (Asia), care a devenit de curând un centru vital de expansiune economică şi influenţă politică în creştere. Prin urmare, dilema despre cum pot Statele Unite (depăşind restul lumii) să manipuleze relaţiile complexe între puterile euroasiatice — şi în particular cum pot să prevină apariţia unei puteri euroasiatice, dominantă şi antagonistă - este esenţială pentru ca Statele Unite să-şi poată exercita hegemonia mondială". Ţinând seama de această premisă, nu-i de mirare că profesorul Zbigniew Brzezinski, una dintre persoanele cele mai influente în sfera gândirii geostrategice, a fost ideologul ultimului război din Afaganistan. Brzezinski continuă să avertizeze că puterea care va izbuti să domine Eurasia va putea controla două dintre cele trei regiuni ale lumii, care sunt cel mai dezvoltate şi productive din punct de vedere economic. În plus, cine controlează Eurasia va controla Africa. Analistul a conchis: „Eurasia este, în consecinţă, tabla de şah pe care se desfăşoară lupta pentru întâietate mondială".

RĂZBOIUL NESFÂRȘIT PENTRU RESURSE

După cincizeci și trei de ani, Clubul Bilderberg este o instituție perfect consolidată, a cărei secretomanie facilitează complicitatea și cârdășia dintre stăpânii banilor și responsabilii politici, fără să-l îngrijoreze amestecul din afară în acordurile și afacerile lor.

S-a petrecut o schimbare importantă în lume, pe care articolul „Noua geografie a conflictului", publicat în revista *Foreign Affairs* (editată de CFR) a surprins-o foarte bine. în numărul din mai-iunie 2001 se arată că, în octombrie 1999, militarii Statelor Unite au luat o hotărâre importantă, care reflecta o schimbare strategică în gândirea lor: scoaterea Asiei Centrale din comandoul Pacificului și includerea ei în comandoul central. Această regiune fusese considerată de importanță secundară după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, „dar regiunea dintre Urali și granița occidentală a Chinei - se arăta în articol — a devenit acum un obiectiv strategic important, din cauza enormelor rezerve de petrol și gaze naturale care, după cum se crede, se găsesc sub și în jurul Mării Caspice. Deoarece comandoul central controlează deja forțele americane din regiunea Golfului Persic și a Asiei Centrale, înseamnă că persoanele însărcinate să protejeze aprovizionarea cu petrol a Statelor Unite și a aliaților lor îi vor acorda acum atenția cuvenită", în timpul Războiului Rece, înfruntarea dintre SUA și URSS avea loc pe plan militar, dar sărăcia resurselor energetice a diis la o reconsiderare a importanței acestei zone. „în spatele schimbării operate îu geografia strategică stă noua atenție acordată protecției resurselor esențiale, mai ales a petrolului și a gazelor naturale. Dacă divizările Războiului Rece s-au creat și format pe baze ideologice, acum concurența economică stimulează relațiile internaționale, iar cea pentru accesul la beneficiile economice atât de vitale s-a intensificat". Este important să constatăm că lumea se învârte acum în jurul concurenței comerciale și de subzistență în locul celei militare, de altădată: „Funcționarii însărcinați cu securitatea au început să acorde mult mai multă atenție problemelor care se ivesc din concurența intensificată pentru a obține accesul la aceste materii cruciale, în special petrolul, care se găsește de obicei în regiuni pentru care se dau lupte sau care sunt instabile în plan politic".

Clubul Bilderberg plănuiește și previne problemele care marchează schimbări în epocă, strălucind deasupra unei urzeli de pânze și puteri difuze, opace, care scapă cunoașterii publice. O orbită secretă, care-și stabilește interconexiunile printr-un cerc închis de cluburi extraexclusiviste și întruniri internaționale, în aceste centre de schimburi reciproce, negocieri și întâlniri - în care se învârt mereu aceleași personaje - se elaborează și se dezbat analize și acorduri care preced îndeobște marile decizii mondiale.

David Rockefeller a comentat odată: „Uneori, ideile prezentate de rapoartele Comisiei Trilaterale devin politici oficiale. Astfel de recomandări au fost întotdeauna serios dezbătute în afara cercului nostru, și au fost reflectate de guverne în deciziilor lor".

Unul dintre distinșii participanți la Trilaterală și-a exprimat dorința ca deliberările să se transpună cu adevărat în practică: „Sper ca punctele de vedere formulate de aceste persoane experimentate să aibă într-adevăr o influență reală în politica internațională".

Funcționarea sistemului arată că balanțele finale ale băncilor și corporațiilor, fluxurile financiare și patrimoniul familiilor privilegiate, dinastiilor și magnaților, chiar și paradisurile fiscale, depind toate, la nivel central, de rezultatul opțiunilor politice concrete, inclusiv de intervențiile militare sau acțiunile represive violente.

Puterea și banii sunt argumente mai mult decât suficiente pentru ascunderea a ceea ce se dorește să se oculteze, iar imensa bunăstare de care se bucură câțiva poate suferi enorme modificări dacă se cunosc deschis hotărârile izvorâte din aceste foruri și care ar trebui să fie luate în democrație. Când o elită, cu o asemenea acumulare de putere și bogăție, se adună ca să delibereze, nu trebuie s-o facă atât de ermetic. Lumea, cu mizeriile și lipsurile ei, merită o explicație despre ceea ce fac ei. Nu-i nevoie să fii viitorolog ca să prezici că opusul va aduce doar noi înfruntări, mai crunte și mai frecvente, iar acestea nu vor mai fi între extremiști sau teroriști și guverne, ci între cetățeni lămuriți și grupurile privilegiate care, departe de orice convingere democratică, hotărăsc asupra vieții, libertății și drepturilor a milioane de persoane.

Dacă vine momentul când cetățenii își dau la o parte vălul de pe conștiință și-și dau seama că alții decid pentru ei - fără să le ofere nici o expli-

cație, deoarece consideră că acțiunile lor sunt corecte - cum vor opri ei, oare, zguduirea societății? Ar putea avea loc o altă revoluție, similară celei franceze din faza ei inițială, aceea în care poporul, înfometat și furios în fața inegalităților și nedreptăților promovate de puterea absolută a regelui, sătul de privilegiile celor puțini, provoacă o baie de sânge. Atunci ar mai avea Clubul timp să-și facă cunoscute intențiile, deciziile? Să ne spună că fac totul pentru binele nostru? Informația înseamnă putere și, mai devreme sau mai târziu, ea ajunge la toți. Informația aduce, de asemenea, schimbări. Deși pare să fie invers, societatea e tot mai informată și-și dă seama de adevăratele intenții ale celor puternici.

Dar Clubul Bilderberg unește și cimentează coaliția invizibilă dintre puterile factice printr-o nelimitată rețea de influențe, ale cărei ramificații pătrund în principalele sectoare ale societății.

Nu se știe exact ce au stabilit acum, dar poate că viitorul Orientului Apropiat și al președintelui Venezuelei a fost deja hotărât, deși acest lucru nu înseamnă că lucrurile ies întotdeauna cum vor membrii Clubului; observați, de altfel, ce se întâmplă în Irak. Războiul de acolo a devenit prea lung, iar revolta grupărilor politico-religioase ale țării pun la grea încercare sfârșitul conflictului.

În orice caz, se pregătește deja viitorul conflict, care va avea drept scenă Arabia Saudită. SUA o ajută să formeze un nou Al-Qaeda, pentru a-i combate pe suniții din Iran și a proteja ramura wahabi a Islamului.

. . . . . .

CAPITOLUL 11

Ase • virc **mass-mediei** .^:

„într-o epocă de minciună universală,
să spui adevărul e un act revoluționar"

George Orwell (1903-1950),
ziarist și scriitor britanic

Zvonurile care au circulat vreme de decenii în legătură cu posibila existentă a Clubului Bilderberg s-au transformat, cu trecerea timpului, în informații sigure și fapte verificabile. La peste o jumătate de secol de la crearea sa, Clubul Bilderberg cu greu reușește să-și mai țină secretă existența, dar nu și concluziile întrunirilor. Presa americană independentă a fost prima care a început să investigheze și să-și publice datele despre activitățile lui clandestine și oculte, încet-încet, unii ziariști europeni s-au unit în scopul demascării și denunțării sensului său ocult.

De la început, toți și-au pus aceeași întrebare: dacă acești *bilderbergeri* se întrunesc ca să conducă omenirea spre cel mai bun destin posibil, dacă dezbat edificarea unei lumi mai juste și mai drepte, de ce se întrunesc în secret? Ce motiv îi împiedică să facă publice actele întrunirilor lor? Dacă, într-adevăr, departe de puterea care i se atribuie, Clubul este un for de dezbatere sau de întrunire a *unor prieteni* cu idei comune, în cursul căreia se comentează drumul parcurs de omenire în dezvoltarea ei, așa cum asigură purtătorii lor de cuvânt, cum se face că, mai târziu, recomandările lor devin legi?

Se observă, în rândul populației, o neliniște tot mai mare față de direcția în care se îndreaptă lumea. O lipsă de încredere în oamenii politici și mass-media. Mulți pun la îndoială adevărul știrilor uniforme emise de presă. Ei înțeleg că acestea sunt marcate de interesele proprietarilor.

„Informația e ceva despre care cineva foarte puternic nu vrea să se afle", a subliniat Lordul Northcliffe, unul dintre principalii magnați ai presei engleze de la începutul secolului al XX-lea. Altă opinie relevantă a acestuia a fost: „Știrea este doar un lucru pe care cineva dorește să îl ascundă; restul e publicitate". În explicațiile lui documentate găsim unele răspunsuri logice și limpezi la întrebările pe care le-am formulat în acest capitol.

Clubul Bilderberg, culmea procesului istoric și evolutiv al societăților secrete, a rezervat un rol fundamental mass-mediei. Canalele de informare planetară se ocupă de introducerea vicleană, discretă și favorabilă în rândurile opiniei publice, a ideilor și scopurilor proiectate de *bilderbergeri* pentru a-și realiza programul globalizator. Mijloacele de comunicare sunt instrumente indispensabile pentru controlul gândirii și - ca o consecință imediată - a acțiunii sociale. Ironic sau paradoxal, în acest caz, e tocmai faptul că instituția care, conform codului deontologic al jurnalismului, ar trebui să informe-

ze cetățeanul, lucrează pentru a atinge exact contrariul: dezinformarea acestuia. Într-o societate democratică, dezinformarea folosește diferite căi de acțiune: 1) Tăcerea, care constă în nedivulgarea discursurilor celor care apără idei contrare, ca și faptele care i-ar pune în încurcătură pe cei puternici. În paginile presei nu e loc pentru criticii sistemului. 2) Denigrarea și ridiculizarea: când face cunoscut un adevăr hotărâtor, gânditorul eminent este defăimat și minimalizat, tocmai pentru a-l discredita. Metoda e similară în sfera politicii, economiei, culturii etc. Faptul constă în zdrobirea adversarului printr-un procedeu neloial sau nelegal în democrație (ca minciuna, de exemplu), care denaturează realitatea sau scoate la lumină aspecte mai puțin favorabile ale persoanei, amplificându-le. 3) Negarea constă în nerecunoașterea unui eveniment veridic, prin argumente solide (deși absurde), susceptibile de a fi crezute de către cetățeni prin aplicarea logicii faptelor.

Dezinformarea urmărește să țină informația adevărată departe de receptorii mesajului, fapt pentru care manipulează fără scrupule realitatea, conform propriilor interese ale celor care o practică, pentru a influența și modela comportamentul colectiv.

Un exemplu foarte actual îl găsim în așa-numitul „război din Irak". Pentru a îndrepta voința cetățenilor în favoarea lui, guvernanții și liderii lor manipulatori de opinie au dat asigurări că Saddam Husseim poseda arme de distrugere în masă și era unul dintre promotorii terorismului internațional. Știm cum s-au petrecut evenimentele care au dus la înlăturarea dictatorului irakian. Și mai știm și că presa independentă a făcut presiuni pentru ca George Bush, principalul susținător al atacării Irakului, să admită public că n-au existat niciodată mult trâmbițatele arme de distrugere în masă, expresie apărută după 11 septembrie.

„ILUZIA" MESAJULUI INFORMATIV

Presa pune în contact puterea cu societatea, în calitate de intermediar, iar munca ei constă în supravegherea vârfurilor piramidei și denunțarea posibilelor încălcări și nelegiuiri. De aceea, este important să înțelegem mecanismul prin care puterea se folosește de presă.

Concentrarea mass-mediei în mâinile unor magnați care au legături cu societăți precum Clubul Bilderberg este paradigma perfectă a maximei semiologului și filosofului canadian din anii '60, Marshall McLuhan: „Mesajul este mijlocul". Aceasta înseamnă că știrile oferite de către mijloacele de comunicare vor fi controlate de proprietarul lor. McLuhan, considerat un vizionar al societății informării, a inventat termenul de „sat global" pentru a descrie interconexiunea umană la scară mondială, generată de canalele electronice de comunicare. După cum s-a exprimat McLuhan, mesajul nu poate fi redus la un simplu „conținut" sau „informație", pentru că astfel am exclude unele dintre cele mai importante caracteristici ale mediei: capacitatea de a schimba cursul și funcționarea relațiilor și activităților umane. Analistul a definit „mesajul" emis de un canal informațional drept orice schimb de scară, ritm sau conduită pe care acel canal îl provoacă în societăți sau culturi. „Conținutul" devine o „iluzie", în sensul că este mascat de intervenția canalului sau a mediatizării.

MANIPULARE INFORMATIVĂ

Deși în prezent popularitatea lui George Bush e în scădere, majoritatea cetățenilor americani continuă să creadă cu tărie în el, în pofida faptului că el a declarat că a mințit. Cotidianul *Avangarda* a publicat, la sfârșitul lui octombrie 2005, un interviu despre intențiile de vot ale unui paznic american de închisoare, Robert Farmer, de șaizeci și cinci de ani, veteran al războiului din Coreea, cu puțin înainte de alegerile legislative pe care le-au câștigat democrații. Farmer susținea fără rezerve că decizia lui Bush de a ataca Irakul a fost corectă.

„- Dacă ei n-ar fi venit aici, noi nu ne-am fi dus acolo, spune Farmer.

- Dar nu Saddam a atacat turnurile gemene, îi amintește ziaristul.

- Președintele nostru credea că a fost el. Avea motive serioase să creadă asta. (...) Iar eu a trebuit să-l sprijin.

- Ce chestiuni vă interesează înaintea alegerilor?

- Totul e important, dar cea mai importantă este securitatea noastră.

- Știți ce înseamnă războiul, trebuie să fim fermi, să îndurăm?

- Trebuie să ne apărăm teritoriul. Vreau ca nepoții mei să trăiască în siguranță. Dacă nu poți să câștigi războiul într-o săptămână, vor fi unii care vor sări din barcă, în Vietnam s-a întâmplat la fel. Nu putem s-o facem acum, trebuie să continuăm. Libertatea nu-i gratuită, nici ieftină. Dacă porți un război, cineva trebuie să moară pentru libertate. E trist, dar adevărat".

Răspunsurile domnului Farrner reflectă gândirea cetățeanului american mediu. Credința lui, care-i va determina votul, e rezultatul informației pe care i-au trimis-o președintele și mass-media, pe care el a crezut-o fără măcar să ia în calcul posibilitatea de a o pune sub semnul întrebării. Să subliniem că e un bărbat de șaizeci și cinci de ani, din generația participanților la războaiele din Coreea și Vietnam. Din cauza vârstei, îndrăznesc să afirm că nu-i familiarizat cu Internetul sau alte mijloace de comunicare actuale. Nu cred că se informează din presa independentă, ci că toate știrile îi vin pe aceleași căi, prin același ziar pe care obișnuiește să-l citească de decenii, același canal de televiziune prin care vede lumea de pe canapeaua lui moale.

E important să înțelegem cum funcționează în societățile democratice subtila și ireductibila forță a propagandei politice și religioase. Când un lider vrea să convingă poporul despre punerea în practică a unui proiect anume (de exemplu, războiul din Irak, apărarea de terorismul internațional), o face prin repetarea la infinit a unei axiome, indiferent dacă aceasta este adevărată sau nu. Pentru că, în clipele când societatea se mișcă într-un ritm vertiginos, nu-i nevoie s-o demonstrezi, nu e timp. Felul în care s-a folosit Bush de cuvânt, minciună și manipulare seamănă cu cel folosit de liderii altor țări și partide, indiferent de orientare, atât de dreapta cât și de stânga, în prezent există o mică diferență între cele două tendințe, câtă vreme e importantă obținerea votului. Nu mai există ideologii, ci doar „bun-simț".

PROPAGANDĂ DE RĂZBOI

în timpul Primului Război Mondial, majoritatea ziarelor americane mai importante erau controlate de interesele bancherilor Rockefeller și Morgan. *Congressional Record* din 1917 a reținut următoarele: „în martie 1917, oamenii lui P. Morgan au adunat doisprezece dintre cei mai importanți oameni din presa scrisă, pe care i-a pus să aleagă cele mai influente ziare din SUA și să hotărască de câte dintre ele au nevoie ca să controleze politica generală a presei zilnice. Au ajuns la concluzia că aveau nevoie să controleze doar douăzeci și cinci dintre jurnalele cele mai importante. S-a ajuns la un acord: s-a cumpărat linia editorială a ziarelor, care erau plătite lunar; s-a numit un director la fiecare jurnal, care se ocupa de supervizarea și corectarea adecvată a informației despre militarism, politici financiare și alte teme de natură națională și internațională, considerate vitale pentru interesele cumpărătorilor acestor publicații".

Era sfârșitul jurnalismului și începutul propagandei. Rockefeller și Morgan voiau războiul, din care au obținut beneficii substanțiale. Cu ajutorul mijloacelor de comunicare, au schițat posturile necesare pentru a convinge poporul american să intre în război. Observăm că metoda folosită de Bush n-are nimic nou.

Figura și prestigiul directorului de ziar sunt eclipsate de strălucirea cristalelor de la Clubul Bilderberg. Dacă nu participă la joc, jurnaliștii nu vor putea niciodată și în nici un chip să dezvăluie conținutul întrunirilor și, cu atât mai mult, simpla existență a grupului. ‚Au făcut jurământ de tăcere ca și cum Clubul ar fi o școală de maici. Au reușit ca editorii principalelor periodice să dea asigurări că n-a existat niciodată Clubul Bilderberg", semnalează un editor independent.

ZIARIȘTI ÎN CLUBUL BILDERBERG

Astfel, cei mai importanți directori de presă și redactori-șefi din lume vin la întruniri și acceptă legea tăcerii impusă de Clubul Bilderberg. în plus, se angajează să-l pună într-o lumină pozitivă și să scrie ca niște zbiri despre scopurile Clubului. Față de ceea ce am văzut deja în capitolul trei, între organele de presă care, într-un moment sau altul, au asistat sau continuă să participe la întâlnirile elitei se află și *The Financial Times, The Economist, Norwegian Broadcasting Corp., Politiken, Newsweek, La Republica* și grupuri precum conglomeratul audiovizual american *News Corp* al lui Rupert Murdoch, sau PRISA, care-l trimite acolo pe Juan Luis Cebrián, consilierul său delegat.

Alte trusturi prezente sunt *Corriere della Sera, DieZeit, LeFigaro, The New York Times, Washington Post, Wall Street Journal* și *The National Post.* Un obișnuit al Clubului este și Andrew Knights, director al *News Corporation,* cu o bogată experiență în calitate de fost director al *News International, The Daily Telegraph* și *The Economist.*

Ei își vor lua sarcina să ridice în slăvi, în paginile giganticelor lor buletine informative, ba un succes umanitar, ba noile propuneri ale ONU și Uniunii Europene, ba cuceririle NATO.

La întrunirea Clubului Bilderberg din 2006 au fost prezenți următorii reprezentanți mass-media și ziariști:

Oscar Bronner, editor la *Der Standard* (Austria); Philip Crawley, director și redactor-șefla *Globe and Mail* (Canada); Paul A. Gigot, redactor-șef la *The Wall Street Journal* (SUA); Hubert Burda, director și redactor-șefla *Hubert Burda Media Holding GmbH&Co.KG* (Belgia); Josef Joffe, redactor-șefla *Die Zeit* (Germania); Maathias Nass, publicist la *DieZeit;* Anatole Kaletsky, publicist la *The Times* (Marea Britanic); Yves de Kerdrel, publicist la *Le Figaro (* Franța); Fehmi Koru, scriitor, unul dintre cei mai influenți publiciști islamiști din Turcia; Denis O'Brien, președinte al *Communicorp Group Ltd.* (Irlanda); Toger Seidenfaden, redactor-șef la *Politiken* (Danemarca); John Vinocur, corespondent al *International Herald Tribune* (SUA); Martin H. Wolf, publicist economic la *The Financial Times* (Marea Britanic) și jurnaliștii de la *The Economist,* Vendeline von Bredow, corespondent la Paris și Adrian D. Wooldridge, corespondent în Marea Britanic.

Academicienii și intelectualii care au asistat la întrunirea din 2006, ținută în Canada, au fost, printre alții: Soli Ozel, profesor de Relații Internaționale și Științe Politice al Universității Bilgi din Istanbul (Turcia); Mahmood Sarjolghalam, profesor asociat al Universității Naționale din Iran și James B. Steinberg, decan al Universității din Texas.

INFORMAȚIE ȘI PROPAGANDĂ

Prin prisma unui informator de clasă, ziariștii prezenți la întrunirea Clubului Bilderberg nu trădează prin tăcere codul deontologic pe care au jurat să-l respecte? Cum rămâne cu munca lor de informare a societății? Dar cu rolul de paznic în fața corupției, crimelor, abuzurilor de putere? Contează mai mult poziția socială și banii decât profesia demnă pe care ar trebui s-o reprezinte? Evident, întrebarea are deja un răspuns.

Nu doar inteligența militară veghează la securitatea așa-numiților *bilderbergeri* în timpul întrunirilor, iar imperiile de presă au grijă de interesele lor. În fața axiomei că înaintarea globalizării e inevitabilă, cei care preferă să fie de partea celor puternici s-au predat.

Dezbaterile din Clubul Bilderberg nu se fac cunoscute opiniei publice, pentru că magnații acestuia nu permit informarea în legătură cu ce se întâmplă acolo, în pofida faptului că cercurile lor sunt mai mult decât notorii, atât prin caracterul emițătorilor cât și prin mesajele pe care aceștia le exprimă. Așa cum reflectă cu perspicacitate *Asia Times:* „Nu există afacere precum afacerile (particulare ale) elitei".

Această atitudine de supunere și alianță cu puterea situează mijloacele de comunicare în modelul de propagandă analizat de Noam Chomsky și Edward S. Herman în cartea *Fabricarea consensului* (Manufacturing Concent), pe care au publicat-o în 1988. Autorii dau asigurări că rolul mediiilor de comunicare este acela de a „antrena mentalitatea societății în sensul devotamentului față de guvern și ordinea socială, economică și politică". Un exemplu clar este domnul Farmer.

în alte studii, Chomsky a analizat expresiile care se folosesc când se vorbește despre războiul din Irak: „A vorbi despre «a avea un conflict» este, în sine, pură propagandă". Cercetătorul notează că sistemul de propagandă este mai eficace în democrațiile occidentale decât în regimurile totalitare. Adică, „în Uniunea Sovietică se știa, în majoritatea cazurilor, că informațiile mijloacelor de stat erau inventii și minciuni. Sistemul de propagandă occidental e mai complicat și mai rafinat", așa cum am spus la începutul acestui capitol.

Din altă perspectivă, servitutea mass-media ar putea fi întemeiată pe convingerea fermă și concordanța totală, din partea redactorilor și proprietarilor, cu ideile și obiectivele Clubului Bilderberg.

REPORTERI ÎNDRĂZNEȚI

Opuși servitutii mass-mediei ca instituție deja stabilită în Clubul Bilderberg sunt jurnaliștii independenți, îndrăzneți, cutezători și chiar romantici, care au ales să-și practice profesia demn și onest. Ei lucrează zi de zi pentru a afla adevărul și a le face cunoscute cititorilor țelurile oculte ale celor puternici. Pe lângă faptul că aduc critici acerbe *bilderbergerilor,* acești jurnaliști independenți fac cercetări în decursul întregului an, pentru a descoperi care va fi punctul geografic ales pentru următoarea întrunire. O dată localizat hotelul, stau la pândă în împrejurimi ca să fotografieze orice mișcare. Astfel, imaginile lor au reconfirmat existența Clubului, ca și prezența și identitatea membrilor și invitaților.

Printre acești jurnaliști se evidențiază americanul James Tucker, considerat un pionier în această activitate, în anii 1970, acest ziarist din Washington a auzit vorbindu-se de un grup care guverna lumea în secret și o presimțire sau poate o intuiție jurnalistică l-a făcut să creadă că informația ar putea fi adevărată. A abandonat o promițătoare carieră în presa sportivă locală și și-a consacrat viața urmăririi Clubului Bilderberg.

E un *zn.u-bilderberger* absolut. „Aceste somități bolnave", semnalează, „sunt mereu în mișcare. Sunt blestemați, și răutatea lor se împrăștie în penumbră, cu ușa închisă. Conduc lumea dintr-o încăpere". Tucker și-a publicat primele critici aduse Clubului Bilderberg în ziarul *The Spotlight,* care și-a încetat apariția în 2001. Angajații lui au creat *American Free Press-,* de unde îi denunță acum pe *bilderbergeri.* Tucker dă asigurări că se teme zilnic pentru viața lui: „Dacă se întâmplă să mă înhațe, vor face ca întâmplarea să pară un atac obișnuit din Washington, un jaf în plină stradă. «Mort pentru un pumn de dolari», va titra presa".

Ziaristul și documentaristul londonez Jon Ronson a vrut să cunoască de aproape caracterul Clubului și, în acest scop, i-a cerut ajutorul veteranului Tucker. în 2001, americanul l-a luat cu el la Sintra, Portugalia, la complexul pentru golf al Hotelului Cesar Park, unde s-au întâlnit toți *bilderbergerii.* Alături de acesta, el a trăit o aventură palpitantă, pe care mai târziu a relatat-o în cartea intitulată *Ei: aventuri cu extremiști* (Editura Bronce, februarie 2002).

„Ei aleg mereu un hotel de cinci stele cu amenajări pentru jocul de golf", i-a povestit Tucker lui Ronson, „dar, crede-mă, nu vin acolo ca să joace golf; sunt prea ocupați să inventeze războaie".

După cum relatează în carte, odată ajunși la Sintra, Ronson și Tucker au început să dea târcoale prin hotel, căutând vreo pistă. După-amiaza târziu au hotărât să se întoarcă în sat și și-au dat seama că îi urmărea o mașină cu geamuri negre. S-au speriat și au telefonat urgent la Ambasada Britanică, pentru a-și face cunoscută situația. Funcționara de la biroul de presă care le-a răspuns le-a zis: „Știți ceva, Clubul Bilderberg e mult mai mare decât noi. Suntem doar o ambasadă mică. înțelegeți? Sunteți în afara jurisdicției noastre. Tot ce pot să vă spun e să vă întoarceți la hotel și să stați cuminți".

Dar, evident, nu i-au dat atenție. Cei doi reporteri s-au întors a doua zi la ușa hotelului, unde i-au văzut sosind pe atotputernicii lumii: David Rockefeller; Giovanni Agnelli; Vernon Jordan, prieten apropiat al lui Bill Clinton, consilierul și partenerul lui de golf, timp de treisprezece ani director al celei de-a doua (ca mărime) fabrici de tutun din America, R.J.R. Nabisco; James Wolfensohn, președinte al Băncii Mondiale; Joaquin Freitas do Amarai, fondatorul CDS portughez, membru al Opus Dei; Peter Mandelson, prieten al lui Blair, numit comisar european al Regatului Unit în 2004, poreclit „Prințul tenebrelor", datorită faimei sale de conspirator și manipulator din umbră; Richard Holdbrooke, reprezentant al Națiunilor Unite și, bineînțeles, Henry Kissinger. Mai erau și directori oficiali executivi de companii și giganți farmaceutici, de tutun, fabricanți de mașini, etc.

„Sunt stăpânii universului", a declarat Tucker, „conducătorii lumii. Acum le știi numele". Reporterul a adăugat: „Putem doar să ne întrebăm ce lucruri diabolice fac acolo chiar în acest moment".

La puțin timp după aceea, a sosit Lordul Conrad Black, magnatul celui de-al treilea (ca mărime) conglomerat de comunicații din lume. Acesta a răspuns odată, cu privire la absența accesului presei la întrunirile Clubului Bilderberg: „Faptul că nu există ziariști face dezbaterea mai intimă. Nu se produc indiscreții masive". Carevasăzică, se simt în deplină libertate să vorbească deschis și

fără nici o mediere despre planurile lor de cucerire mondială, fără ca nimeni să le tulbure liniștea și să le treacă spusele prin sita judecății opiniei publice.

Un exemplu al rețelelor de influență ale celor puternici îl aflăm chiar în cazul lui Conrad Black. La începutul lui 2004, el a fost dat afară din consiliul *Hollinger International,* proprietarul, printre alte publicații, al *Chicago Sun-Times, Jerusalem Post* și al bastionului dreptei britanice, *The Daily Telegraph.* Se descoperise că Black și apropiații lui din consiliul *Hollinger,* printre care Henry Kisinger și Richard Perle - până de curând asistent al lui Bush pentru probleme de apărare - luau milioane de dolari din companie, sub formă de plăți fără acoperire.

Pentru Black, faptul de a poseda *Telegraph* era mult mai mult decât o investiție bună; era o modalitate de a obține prestigiu social și putere: „Distincțiile pe care cultura britanică le conferă proprietarilor de mari periodice", a semnalat odată, „sunt motive de enormă satisfacție". De copil, Conrad credea cu tărie că avea o misiune specială în viață. Directorul publicației *Spectator* a reliefat că Black dorea „să fie nu invincibil, ci nemuritor". Fiind consilier la *Hollinger,* Richard Perle, promotorul războiului din Irak, încasa milioane de dolari ca director de filială a unei companii numite Ravelston. Cât despre Kissinger, s-a demonstrat că un grup de studiu neoconservator la care participa percepea anual 200 000 de dolari de la acționarii din *Hollinger.*

Au mai fost consilieri la *Hollinger* - muncă plătită în aur - categoria grea a dreptei europene, ca fostul prim-ministru britanic Margaret Thatcher și fostul președinte al Franței, Valery Giscard d'Estaing[34].

Mai presus de orice pronostic, întâlnirea din Portugalia a găsit ecou într-un mic ziar local de limbă engleză, *Week News,* al cărui redactor-șef era preotul Paul Luckman. Acesta s-a întâlnit cu cei doi reporteri și, după ce au discutat despre investigațiile lor, le-a împărtășit viziunea sa particulară, pe care mai târziu londonezul a înglobat-o în textul lui:

„- Poate că am luat-o razna, le-a mărturisit preotul, dar Cartea Revelațiilor vorbește despre o ordine mondială, o ordine financiară, o religie a lumii. O fi existînd vreun rost al dezordinii, al copiilor care nu-și respectă părinții și, atunci, se va forma un grup foarte puternic. Așa, totul se va potrivi.

- Știu că-s oameni răi, a subliniat Tucker, și îi urăsc, dar nu cred că-s satanici.

- Cred că Paul nu spune că-s satanici, a încheiat Jonson. Ceea ce spune cu adevărat este că ei sunt Satana."

ALIANȚĂ CONTRA CLUBULUI BILDERBERG

Mulți jurnaliști au suferit presiunile și metodele antidemocratice aplicate de către Clubul Bilderberg ca să nu fie violată *sancta sanctorum.* Conform lui Tucker, forțele de securitate au primit uneori ordin „să împuște mortal", în 1998, un ziarist scoțian a tras o mare spaimă în momentul în care Clubul a vrut să-i dea o lecție. Urmărise un grup de *bilderbergen* până la hotelul Turnberry, din Ayrshire, dar, când a început să pună întrebări „imprudente", poliția din Strathclyde i-a pus cătușe și l-a reținut la comisariat câteva ore, sub un pretext absurd. Alt exemplu al presiunii exercitate de grup asupra presei este cel al sociologului britanic Mike Peters, eminent cercetător al societăților secrete. Peters povestește că, în 1976, jurnalistul C. GordonTether a fost concediat de la *Financial Times,* când a încercat să publice un articol prea explicit despre Club; în editorialul său din *Financial Times* din 6 mai 1975, C. Gordon Tether a scris: „Dacă grupul Bilderberg nu este o conspirație, atunci e o imitație foarte bună". Aproape un an mai târziu, pe 3 martie 1976, Tether a reluat subiectul: „Așa-numiții *bilderbergen* au insistat mereu ca plecările și venirile lor să fie învăluite într-un mare secret. Până de curând, s-a mers cu secretul atât de departe, încât întrunirea lor anuală a fost complet exclusă din presa mondială. Recent, s-a ridicat vălul doar cât să se știe că întrunirile au loc. Dar s-a păstrat interzicerea totală a informării despre ei. Orice «conspiratomanie» care numără Clubul Bilderberg printre monumentele sale se va întreba de ce se tăinuiește ce se petrece acolo dacă e atât de lipsit de importanță, de ce se fac atâtea eforturi pentru ca acest Club să fie ascuns". Acest al doilea editorial nu s-a publicat niciodată; a fost cenzurat de redactorul-șef de la *Financial Times,* Mark Fisher, membru al Comisiei Trilaterale. La trei luni după incident, Tether a fost concediat.

[34] *ElMundo,* Cayetana Alvarez de Toledo, 25 ianuarie 2005. (n.a.)

TITLUL DE PE UȘĂ

în timpul întrunirii de la Versailles, locuitorii cartierului Trianon se întrebau de ce pe săteni îi supravegheau mai mult de o sută de polițiști, care întrerupseseră circulația normală. „Forțele noastre de poliție au fost grupate în această zonă ca să controleze excesul de viteză al cetățenilor care călătoresc la sfârșit de săptămână, cu ocazia înălțării", a dat asigurări purtătorul de cuvânt al poliției.

Pe 20 mai, relatează într-un articol Christopher Bollyn, *American Free Press* l-a întrebat pe David Oakley, redactor-șef pentru știri al ziarului londonez *Financial Times,* de ce publicația sa nu făcea referiri la întrunirea Clubului Bilderberg, care era în plină desfășurare. „Suntem foarte, foarte ocupați, a răspuns Oakley. Ne-ar plăcea să scriem despre ea, și chiar să publicăm ceva pe prima pagină, dacă am putea să aflăm despre ce vorbesc. Altfel, n-ar avea nici un sens".

Dar poate că episodul cel mai edificator despre refuzul marilor mijloace de comunicare de a scrie despre Clubul Bilderberg este următorul: James Tucker a telefonat redactorului-șef de la *Wall StreetJournal,* Paul Gigot, un obișnuit al întrunirilor. Secretara acestuia, care s-a recomandat Marianne, a spus că Gigot nu putea vorbi la telefon și s-a arătat foarte surprinsă când reporterul a întrebat-o de ce ziarul lor nu informa niciodată despre Clubul Bilderberg: „El este consilier, nu reporter. Participanții nu dau informații despre astfel de lucruri". Tucker a exclamat: „Dar e o știre capitală! Se ignoră o știre de prim oului!". Marianne i-a replicat: „Dar de ce-i o știre de prim ordin?". Tucker a lămurit-o: „Când ai alături o sută douăzeci de lideri mondiali din politică, finanțe, inclusiv șefi de stat și .înalți funcționari ai guvernului american, cum să nu fie o știre?". S-a făcut tăcere și Tucker a adăugat: „întrunirile Clubului Bilderberg sunt ermetice, nu lasă ziariștii să intre". Marianne a răspuns: „Asta-i problema lor".

Secretara n-a putut să spună nici de ce propriul lor ziar, ca și *Washington Post* și cele mai importante trei canale de televiziune din Statele Unite, au participat la întrunirea de la Versailles dar n-au informat despre eveniment. „Trebuie să-i întrebați pe ei" a încheiat Marianne.

„Jurnaliștii invitați trebuie să-și lase titlul la ușă", explică surse anonime din Clubul Bilderberg.

DATORIA EXTERNĂ NU PREZINTĂ INTERES

Alt jurnalist care lucrează împotriva imperiului Bilderberg este britanicul Tony Grosling. De treizeci de ani, acesta este pe urma membrilor Clubului și, dintr-un mic birou instalat acasă, lansează în lume critici acerbe prin intermediul paginii web www.bilderberg.org.

în 2003, el i-a urmărit încă o dată pe *bilderbergeri,* de astă dată până la Versailles. Așteptând în spatele dispozitivului de poliție desfășurat la intrarea hotelului Trianon Palace, i-a văzut apropiindu-se pe David Rockefeller, însoțit de garda de corp personală și James Ford și nu a lăsat să-i scape ocazia să-l intervieveze:

„Despre ce ați discutat pe parcursul întrunirii Clubului Bilderberg? l-a întrebat Grosling.

- Schimbările situației din lume, a răspuns laconic Rockefeller.

- Cred că veți obține mai multe informații întrebând pe fiecare dintre participanți despre părerile lor personale, a intervenit garda de corp.

- Eu cred că printr-o conferință de presă s-ar obține mai multe informații, a replicat englezul.

- Dar la reuniune asistă mulți oameni de presă, a subliniat garda de corp, prefăcându-se că nu cunoștea regulile jocului.

- Știu, a argumentat Grosling, dar este amuzant, pentru că doar presa independentă comentează întrunirea. Cum e posibil ca ziarul londonez *The Times* să nu vorbească nciodată despre întrunirile Clubului Bilderberg?

- Nu e un secret, ci o întrunire particulară. Există o diferență între particular și secret, a încheiat magnatul petrolului, urmând fidel discursul clanului.

- Nu este o organizație guvernamentală, a spus garda de corp.

- Dar sunt mulți oameni din guverne acolo. Și sunt teme ca datoria Lumii a treia, care e o problemă serioasă pentru milioane de persoane, neinclusă încă pe agenda Clubului Bilderberg, a protestat Grosling.

- N-ar fi potrivit, a semnalat Rockefeller. Alegem teme pe care grupul este interesat să le discute.

- Puterea pe care mulți dintre acești oameni o au presupune și responsabilități. În special cea a membrilor guvernelor care se află acolo, înăuntru, a replicat englezul.

- Facem diverse lucruri în acest sens, ca de exemplu congrese, a conchis magnatul înainte de a se depărta".

Unele dintre jurnalele care publică știri despre Clubul Bilderberg sunt *The Guardian,* din Anglia și pagina web *American Free Press.* Printre spaniolii care au reușit să-și publice articolele despre Club se află ziariștii Magdalena Bandera, Rolando Bâlcells și Rafael Pal. Alte informații demne de evidențiat sunt publicate pe www.solidaridad.net.

După cum semnalează Magda Bandera, „Forul Economic Mondial de la Davos reunește în fiecare an, în acest oraș elvețian, elita lumii, pentru a aminti public temele cele mai arzătoare. Clubul Bilderberg face același lucru, dar cu ușile închise, fără conferințe de presă și publicitate. Ca întotdeauna, antiglobaliștii vor organiza manifestații împotriva G-8. Și problema este că în prezent există un *establishment* al disidenței".

Sociologul Universității din Louvain, Geoffrey Gueuns, autor al studiului *Toate puterile amestecate,* conchide că Clubul Bilderberg stabilește „pactul structural între elitele afacerilor, politică și mijloacele de comunicare".

Discursul Clubului ajunge la opinia publică prin intermediul canalelor de informare, evocând concepte precum globalizarea, drepturile omului, alianța nord-atlantică, solidaritatea, pacea mondială, securitatea internațională. Termeni pe care îi citim zilnic în presă, cu care neam obișnuit aproape pe nesimțite. Aceștia apar, ca regulă generală, însoțiți de atribute pozitive. Nu doar analiza jurnalistică dispare treptat din genurile folosite în presă, ci, de la începutul deceniului trecut, și informația devine spectacol. Propaganda și publicitatea acoperă încetîncet lacunele pe care le lasă informația prin moartea ei treptată. Mă refer la mijloacele de comunicare în masă, nu la presa independentă care, la fel, încetul cu încetul, câștigă un spațiu valoros.

Dar mass-media sunt astăzi un ansamblu de canale informaționale globaliste, alienante, subjugate - în definitiv, o fabrică de ficțiuni.

CAPITOLUL 12

Democrația și noua ordine a stăpânilor lumii

„ O colectivitate este întotdeauna
mai ușor de dus de nas decât un om"

PioBaroja (1872-1956),
scriitor spaniol

Cei pe care îi numim *bilderbergeri* au fluturat steagul democrației ca pe cea mai mare comoară ce trebuie cucerită pe pământ. Ea este conceptul de căpătâi al strategiei expansioniste puse în aplicare în vederea instituirii *Noii Ordini Mondiale* pe tot globul pământesc. Atât de perimat și răsuflat este în ultima vreme acest termen, că nu-i de prisos să amintim care este semnificația lui reală. Democrația e un sistem de guvernare în care cetățenii își aleg guvernanții prin vot, iar puterea se sprijină pe suveranitatea națională. În celebrul său discurs de la Gettysburgh, Abraham Lincoln a definit democrația drept „guvernarea poporului, pentru popor și prin popor". Winston Churchill a afirmat că „democrația este cel mai prost dintre regimuri, cu excepția tuturor celorlalte care au fost deja încercate". Dar filosoful erudit spaniol Miguel de Unamuno[35] a dat cea mai potrivită definiție a democrației, semnalând că ea este înțeleasă ca „proces istoric de realizare efectivă a libertății și egalității, proces de reală și crescândă participare a tuturor oamenilor la viața politică și economică a societății".

Odată schițată esența acestui concept, se profilează o întrebare obligatorie și importantă. Ce model de democrație are pretenția să instaureze Clubul Bilderberg? Este, oare, democratic ca elita

[35] Scriitorul și filosoful existențialist spaniol Miguel de Unamuno (1864-1936) este gânditorul cel mai fecund al generației de la 1898 și cel mai cunoscut dincolo de granițele Spaniei. Din 1900, a devenit rectorul Universității din Salamanca, de la a cărei conducere a fost succesiv înlăturat de guvernele reacționare și repus în funcție de regimurile progresiste, (n.t.)

mondială să adopte legi și măsuri fără a-l consulta pe cetățean? Democrația, deplin acceptată de societatea occidentală drept regimul politic cel mai puțin prost dintre toate, este justificarea perfectă cu care *bilderbergerii* apără și implementează chestiunile cu ajutorul cărora ating țelurile pe care și le propun. Ceea ce înseamnă că democrația stăpânilor lumii nu este legitimă, dar este depășită și a fost despuiată de semnificația sa originală; este o pseudo-democrație, în care predomină puterea financiară și factice, în fața suveranității naționale care îi este proprie.

Pentru Noam Chomsky, „problema adevăratelor democrații este faptul că ele cad în capcana păcatului de a crede că guvernele ar trebui să răspundă nevoilor propriei lor populații, în locul nevoilor resimțite de către investitorii americani".

Democrația occidentală, prefabricată de stăpânii lumii, este o iluzie care se sprijină pe falsul principiu „toți suntem egali". Oamenii care apără public și foarte insistent egalitatea s-au format în instituții de elită, au primit o educație și cunoștințe ce sunt la o depărtare de ani lumină de cele primite de către restul populației. Este imposibil ca aceștia să se dedice luptei pentru egalitatea tuturor când ei fac parte dintr-o organizație bazată pe clase, situată mult deasupra restului cetățenilor lumii. Egalitatea nu-i interesează, pentru că, odată cu instaurarea ei, și-ar pierde privilegiile. Ceea ce dau ei poporului sunt rămășițe de egalitate.

Conform discursului care caracterizează grupul și pe acoliții lui, internaționalizarea finanțelor și schimbul sistematic de mărfuri vor fi garanția îmbunătățirii condițiilor de viață a majorității persoanelor dintr-un context democratic. Dar cu ce preț? Vorbim despre edificarea unui nou stat al bunăstării, o versiune revăzută și adăugită a celui anterior, prezentat drept modelul ideal, implantabil într-o lume globalizată, în care suveranitățile naționale cedează teren suveranității mondiale, gestionată de către *bilderbergeri.*

Stăpânii lumii sunt dușmanii democrației autentice, pentru că obțin beneficii mai mari de pe urma regimurilor corupte decât de pe urma unui sistem complet curat, în care toate legile sunt puse în aplicare cu strictețe și la fel pentru toți.

Filosoful și Sfântul Augustin din Hipona a exprimat cu deosebită claritate forma nedreaptă în care se manifestă cei puternici în societate: „Dacă luăm guvernelor dreptatea, ce devin ele, oare, dacă nu găști de criminali la scară mare? Și ce-s aceste bande, dacă nu niște regate în miniatură? Sunt găști conduse fiecare de către o căpetenie, care se angajează unele față de altele prin pacte reciproce și împart prada de război după o lege acceptată de ele. Să presupunem că unei astfel de găști i se adaugă alte șlehte de tâlhari și ea crește până când ocupă poziții, definește cartiere, cucerește orașe, supune popoare. Gașca se autodefinește atunci deschis drept regat, titlu care, fără doar și poate, îi conferă nu ambiția pierdută, ci impunitatea dobândită. Un corsar căzut prizonier a fost întrebat de către celebrul Alexandru cel Mare în persoană: «Cum ți se pare să supui marea prin jaf?» La această întrebare, corsarul a răspuns cu câteva vorbe foarte profunde: «La fel cum ți se pare și ție să dispui de lumea întreagă. Numai că eu, care muncesc pe o nenorocită de galeră, sunt numit bandit, iar ție, pentru că o faci cu o întreagă flotă, ți se spune împărat»".

DUȘMANII DEMOCRAȚIEI

Pentru *bilderbergeri,* principalul dușman, sau reversul *a.* ceea ce numim moneda democrației, sunt mișcările populare care critică și denunță excesele și abuzurile sistemului. De aici rezultă marele interes al membrilor Clubului Bilderberg pentru controlul și stoparea impulsurilor opiniei publice față de mijloacele de comunicare socială. Această repulsie față de libera asociere cetățenească a fost exprimată de Samuel Huntington, Michel Crozier și Joji Watanuki în raportul *Criza democrației: raport al Comisiei Trilaterale asupra eficienței în guvernare a democraților* (The Crisis of Democracy: Report on the Governability of Democracys to the Trilateral Comission, 1975). Textul voia să denunțe „excesele democrației", care, pentru autori, nu erau decât pericolul pe care îl prezentau ele pentru puterea stabilită, forurile și mobilizarea cetățenească.

Puterea a fost copleșită de opoziția generalizată în acea epocă a grupărilor care cereau alt tip de globalizare, așa-numiții *hippies.* Samuel Huntington a afirmat atunci că „unele dintre problemele ridicate de guvernarea Statelor Unite în prezent provin dintr-un exces de democrație. Se impune o mai mare moderație a democrației".

În prezent, platformele de protest sunt considerate antiglobaliste și induc teama chiar în rândul celor puternici. Puterea se sperie ca nu cumva societatea să aibă propriile sale căi prin care să-și arate opoziția față de deciziile luate de oamenii politici, reprezentanți ai poporului și aleși chiar de el, să nu uităm acest lucru. Aceste platforme de protest popular au apărut pentru a pune sub semnul întrebării politica externă a Statelor Unite în chestiuni ca războiul din Vietnam sau rolul CIA în lovitura de stat din Chile și au pledat, în plus, pentru acordarea de noi drepturi sociale.

Cum era de așteptat, raportul a fost profund refuzat de către societate. Indignați, tinerii *hippies* și-au focalizat protestele mânioase asupra guvernului condus de James Carter, care a făcut parte din Trilaterală, așa cum mai târziu aveau să facă și Bill Clinton și cei doi Bush.

Mișcările actuale împotriva globalizării se concentrează la ușa reuniunilor G-8 și este deja timpul ca ele să-și exercite presiunea și asupra Clubului Bilderberg, poate și în fața caselor unor personaje ca David Rockefeller sau discipolul său cel mai avantajat, Henry Kissinger, care ar trebui să înapoieze Premiul Nobel pentru pace dacă ar avea o urmă de conștiință.

Clubul Bilderberg este locul ideal pentru a încheia în taină acordurile dorite de cei bogați și puternici, fără ca acestea să trebuiască să urmeze căile democratice, pentru a evita lentorile și refuzurile organismelor parlamentare și ale platformelor cetățenești. Clubul Bilderberg se transformă în judecător și parte pe un eșichier delicat, unde sunt în joc nu doar ambițiile personale și colective ale membrilor săi, ci și viitorul omenirii.

Julio Anguita, fost coordonator general al grupării politice spaniole Stânga Unită (SU) și istoric al comunismului spaniol, comentează astfel asupra chestiunii dacă este legal sau nu faptul că oamenii politici cei mai puternici și oamenii de afaceri cei mai bogați din lume se întrunesc în umbră ca să decidă în numele tuturor, în cadrul unor regimuri democratice: „Ei își apără interesele. Ar trebui să nu li se permită. Dar eu nu cred în cei care se consideră democrați".

IMPERATIVUL TĂCERII

Cei pe care îi numim *bilderbergeri* au dezvoltat diverse metode pentru anihilarea dușmanului intern, mișcarea *hippy* și alți detractori ai sistemului, într-o conferință despre terorismul de stat organizată de către iezuiți în ianuarie 1994, în El Salvador, se atrăgea, pe bună dreptate, atenția asupra „pertinenței de a cerceta ponderea pe care cultura teroarei a avut-o în a atenua așteptările majorității cu privire la posibilitățile care nu erau ale celor puternici". Așteptarea este speranța de mai bine sau de o schimbare atribuită viitorului, pentru care, dacă puterea dominantă își folosește metodele în scopul prezentării unui orizont închis și fără alternative, nu există nici o posibilitate de a opta, ci doar o supunere la ideile impuse de către puterile conducătoare.

În ceea ce o privește, fiziciană israeliană Ruchma Marton, eminentă reprezentantă a avangardei în investigarea metodelor de tortură pe care le folosesc forțele de securitate din țara ei, subliniază că, deoarece mărturisirile obținute prin tortură nu au nici o valoare, adevăratul scop al acesteia nu este mărturisirea ci „tăcerea indusă de teamă". „Teama este contagioasă, adaugă, și se extinde la ceilalți membri ai grupului oprimat, paralizându-i. Inducerea tăcerii prin supliciu este adevăratul obiectiv al torturii, în sensul său cel mai profund și fundamental".

Un exemplu al roadelor „culturii fricii" îl găsim în Columbia, unde, încă de la începutul anilor '80, cetățenii îndură războiul murdar purtat de forțele de securitate ale statului cu cele paramilitare. Rezultatul este marasmul actual generat de forme pseudo-democratice și teroare totalitară, ceea ce Eduardo Galeano[36] numea „Democra-tadura"[37] din Columbia, țară care se află în fruntea țărilor din emisfera sudică ce au un indice ridicat de vulnerabilitate a drepturilor omului. Această republică ibero-americană a contat în încălcările acestor

[35] Scriitorul uruguayan Eduardo Galeano (n. 1941) și-a atras recunoașterea internațională pentru eseul *Venele deschise ale Americii Latine* (Las venas abiertas de America latina, 1971), în care denunță oprimarea acestui subcontinent. (n.t.)

[36] Joc de cuvinte greu de tradus, dar ușor de înțeles, parafraza altuia, tot latino-american (dicta-dura/dicta-blanda), care face aluzie la dictatura pretins democratică din Columbia, (n.t.)

drepturi pe anumiți „complici", principalul dintre ei fiind SUA, deși trebuie să menționăm și Marea Britanic, Israelul și Germania, care au colaborat la pregătirea și aprovizionarea cu arme a rețelei de moșieri militari-traficanți de droguri care o guvernează. Mergând la sursa faptelor, expertul în probleme latinoamericane Piero Gleijeses a subliniat: „Pacea și ordinea erau garantate printr-o represiune feroce, iar cei de azi continuă același curs".

Reducerea dușmanului intern la tăcere este esențială în „democraturile" pe care SUA și aliații lor doresc să le impună pe domeniile lor „de îndată ce își asumă, pe baza propriilor interese, răspunderea în privința bunăstării sistemului capitalist mondial", după cum argumenta diplomatul și istoricul CIA, Gerald Haines, într-o dezbatere despre invadarea Braziliei de către americani, în 1945. Destinul cetățenilor lumii și al propriei lor libertăți depinde de dispoziția și capacitatea noastră de a recunoaște și stăvili acest tip de acțiuni.

ROLUL PATERN

Membrii Clubului Bilderberg își asumă un rol tutelar și patern, similar celui jucat de către conducătorii totalitari față de cetățeni, în vederea dezvoltării regimurilor instaurate de ei (Benito Mussolini, Lenin, Augusto Pinochet, Fidel Castro). Din poziția lor privilegiată și controlând toate instrumentele sociale și financiare, ei orchestrează modelarea sistemului internațional.

Conducătorii țărilor dezvoltate sunt invitați să-și unească pozițiile și eforturile în vederea obținerii stabilității mondiale. Ideea promovată de *bilderbergeri* este aceea de a se ajunge la o astfel de situație de calm prin standardizarea și exportarea modelului economic și politic dominant. Această paradigmă ideală nu este alta decât democrația de pe piața liberă, care constituie punctul nevralgic al vieții, economiei și dezvoltării.

Cei pe care îi numim *bilderbergeri* vor să exporte democrația în restul lumii și să dispună de o planetă bazată pe propria lor definiție a democrației. Dar ideea lor se lovește de feluritele culturi și civilizații care există de sute și mii de ani. Cea mai recentă și mai gravă repercusiune a fost răspunsul fundamentalist al unui anumit grup, adept al Islamului (11 septembrie). Este foarte greu de găsit linia de mijloc pe care să se poată întâlni două culturi atât de diferite. Delimitarea sa va dura multă vreme.

Clubul Bilderberg absoarbe și coordonează temerile și necesitățile elitelor economice și financiare mondialiste; el le transformă în chestiuni politice pe care le induce în societate prin concepte difuzate de către mass-media. Ulterior, aceste puncte de vedere sunt asumate de președinți și înalți funcționari, de obicei membri ai Clubului, și devin legi. În acest fel, temerile și nevoile lor determină destinul a milioane de cetățeni care nu știu cine decide pentru ei. Rezultatul este cel recunoscut de către ziaristul Jonathan Vankin, care studiază teoriile conspirațiilor în care este implicat guvernul SUA: „Guvernul pare distant și oarecum autoritar. Secretomania este instrumentul cel mai eficace al puterii. Treptat, ne izolăm unii de alții, țintuiți în fața calculatorului și televizorului, prizonieri în spatele ecranelor de protecție. Avem sentimentul unei risipiri frustrante în viața modernă americană".

Centrele de putere nici nu clipesc în strădania lor de a sugera celorlalte țări, prin metode mai mult decât îndoielnice, că, pentru ele, cel mai bine este să adere la doctrinele lor și să le accepte șefia.

în ce o privește, SUA luptă pentru a-și perpetua supremația economică și culturală prin implantarea filosofici *Noii Ordini Mondiale,* reactivată după căderea zidului Berlinului.

NOUA ORDINE MONDIALĂ

Expresia *Noua Ordine Mondială* își are rădăcinile în Ordinul secret illuminati, care încearcă riguros să scoată la lumină strădaniile elitei guvernamentale europene în vederea întemeierii unei republici universale de sorginte liberală, care să pună capăt puterii Bisericii și guvernelor naționale. Să ne aducem aminte că Ordinul illuminati a adoptat printre lozincile sale și *Novus Ordo Seclorum,* care făcea aluzie la noul sistem mondial ce se va construi cu trecerea timpului.

Până la începuturile secolului al XX-lea, planul pentru stabilirea unei *Noi Ordini Mondiale* era dezvoltat de masoneria din Ordinul illuminati sau Cei Aleși, dar, după formarea grupului Masa Rotundă

și a filialelor sale, bunăoară CFR și, mai târziu, Clubul Bilderberg, „torța a fost transmisă de la un secol la altul", cum bine a scris ziaristul William T. Still.

în prezent, conceptele întemeietoare ale *Noii Ordini Mondiale* au evoluat de la începutul secolului al XVIII-lea și s-au concretizat într-un ansamblu de obiective totale: formarea unui guvern mondial într-un sistem postnațional lipsit de suveranități naționale. ONU ar centraliza această putere globală, păzită de armata NATO. O monedă, o religie și un steag comun completează obiectivele de atins ale idealiștilor NOM.

În pofida faptului că unii cercetători dau asigurări că aceste scopuri au și fost atinse în linii mari și că nimic nu va ridica obstacole în fața mașinăriei guvernului global, aceste obiective nu sunt chiar atât de apropiate cum par. Ideologia radicală a NOM nu este acceptată de ansamblul elitei mondialiste, care înfruntă multe aspecte ale teoriei. Americanii sunt cei mai aprigi apărători ai *Noii Ordini,* pe când mare parte dintre europeni, moștenitorii unei istorii care-și trage sevele din leagănul civilizației, optează pentru lupta cu formele și au devenit demnii detractori ai radicalismului.

Totuși, ambele ramuri se întâlnesc în proiectul comun de cucerire a epicentrului financiar internațional. Profesorul Carroll Quigley l-a expus astfel în monumentala sa operă *Tragedie și speranță* (Tragedy and Hope, 1966): „Puterea capitalismului financiar are un obiectiv epocal, nu altul decât crearea unui sistem de control financiar mondial în mâini private, capabil să domine sistemul politic din fiecare țară și economia lumii ca pe un tot". Cine controlează banii, controlează lumea, pentru că aceasta se învârte în jurul economiei și finanțelor. Stăpânirea politicilor fiecărei națiuni și schițarea lor în funcție de interesele grupurilor bancare internaționale se bazează pe aplicarea așa-numitei „formule Rothschild", care îi este atribuită întemeietorului acestei dinastii de bancheri, Meyer Amschel: „Dați-mi voie să emit și să controlez moneda unei națiuni și n-o să mă mai intereseze cine face legile". Puterea banilor se construiește ca un epicentru generator de organizare socială, distanțându-se în practică de teoria democratică pentru care matricea ar trebui să fie puterea cetățenilor de a alege liber legile și acțiunile la care râvnesc.

RĂZBOIUL CA MIJLOC DE DOMINAȚIE

Care sunt legile, armele sau mecanismul prin care se manifestă puterea elitei? Am studiat deja acest lucru vorbind despre Raportul *Iron Mountain:* acesta a analizat războiul ca formă de dominație și control exercitate de cel puternic asupra societăților mai slabe. Dar cum se legitimează, oare, acesta în sânul societăților democratice, în care folosirea războiului pentru atingerea obiectivelor este a priori neviabilă? în acest caz se recurge la amenințarea unui pericol extern care trebuie combătut și, pentru a convinge populația de acest fapt, se manipulează cunoștințe și se recurge la cultivarea fricii, iar, în ultimă instanță, la războiul împotriva dușmanului extern.

Alt document secret ieșit de curând la lumină este „Raportul Kissinger", care consideră reducerea numărului populației un bine necesar pentru dezvoltarea lumii. Este foarte posibil ca politicianul american să fi împrumutat ideea de la filosoful englez Bertrand Russell, laureat al Premiului Nobel, în pofida faptului că acesta făcuse presiuni asupra lui Winston Churchill ca să lanseze bomba atomică peste Moscova, imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, în cartea sa din 1953, *Impactul științei asupra societății* (The Impact of Science Upon Society), el propune o soluție dramatică pentru decimarea populației: „Dar vremurile grele, spuneți dumneavoastră, sunt excepționale și putem să le facem față prin metode tot excepționale. Acest lucru a fost mai mult sau mai puțin adevărat în decursul lunii de miere a dezvoltării industriale, dar nu va mai fi adevărat decât dacă se reduce considerabil creșterea populației lumii. Până acum, războiul n-a avut un efect prea mare asupra acestei creșteri, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. De fapt, această chestiune a fost frustrantă. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generație s-ar răspândi în lume o ciumă neagră, supraviețuitorii ar putea să procreeze liber fără ca, totuși, să populeze prea mult planeta. Poate că această stare de lucruri este cam neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sunt indiferente la fericire, în special a celorlalți".

Mesajul său este absolut înspăimântător, cu atât mai mult dacă luăm aminte la tragicele efecte ale SIDA din zilele noastre și la zvonurile neconfirmate despre posibilitatea ca această boală să fie rodul unui virus de laborator.

STATELE UNITE *VERSUS* EUROPA

Să ne aducem aminte că generalul Colin Powell, pe vremea aceea secretar de stat al SUA, a apărut pe neașteptate la întrunirea Clubului Bilderberg din 2002, cu obiectivul clar de a apăra poziția americană în intervenția din Irak, în fața dezacordului aproape generalizat al țărilor aliate din Europa. Cu același scop, Powell s-a prezentat și în fața Comisiei Trilaterale, la începutul lui aprilie 2002. Dar armonia care caracteriza de ani de zile relațiile euroatlantice s-a angrenat într-un conflict ale cărui soluții se reduc numeric în chip periculos. Principalele puteri ale lumii nu sunt de acord cu privire nu doar la Irak, ci și la alte chestiuni internaționale, cum ar fi acordurile de la Kyoto, divergențele în crearea unui Tribunal Penal Internațional, analiza așa-numitei „axe a răului" sau politica de colonizare israeliană.

Europenii se delimitează în multe chestiuni de poziția americană și n-au încredere în SUA. Fostul președinte francez Fran9ois Mitterand s-a plâns de toate acestea într-un interviu particular, acordat spre sfârșitul vieții: „Poporul francez nu știe, dar suntem în război cu Statele Unite. Un război permanent, economic, fără morți. Da, americanii sunt foarte duri, într-adevăr, sunt voraci; vor să aibă putere asupra lumii și să n-o împartă cu nimeni. Acesta este un război necunoscut, permanent, fără morți aparente, dar un război pe viață și pe moarte." (Citat din *Courrier International,* aprilie 2000).

La începutul lui 2005, după divergențele elementare dintre pozițiile americane și cele europene — în frunte cu Franța și Germania — în privința invadării Irakului, diplomația SUA s-a văzut obligată să facă un tur prin Europa, pentru a cicatriza rănile deschise. Secretarul de stat al SUA, Condoleeza Rice, a arătat, în Franța, că țara sa „este dispusă să conlucreze cu Europa pentru țeluri comune, iar Europa trebuie să fie dispusă să acționeze împreună cu Statele Unite. Este timpul să deschidem un nou capitol în relațile noastre, un nou capitol în alianța noastră (...). Este momentul să depășim neînțelegerile din trecut". Cu cîteva zile mai înainte afirmase, la Londra, că un atac militar al țării sale în Iran „nu se află pe agendă în acest moment". Ultimele două cuvinte au produs neîncredere, de vreme ce predecesorul său în această funcție, Colin Powell, afirmase același lucru cu cîțiva ani înainte, referindu-se, atunci, la Irak.

Același cercetător independent de care am mai pomenit și în alte capitole și căruia vom continua să-i respectăm anonimatul, mi-a declarat, la sfârșitul lui 2004, că toți *bilderbergerii* „studiază tema energiei nucleare a Iranului. Utilizarea acestei resurse ar scoate Iranul din sărăcie, dar aceiași *bilderbergeri* nu i-o permit. Ei țin acea țară sub papuc prin intermediul FMI, al Băncii Mondiale etc. Greenpeace este o creație a Clubului, care finanțează această organizație pentru ca ea să lupte împotriva energiei nucleare, care este o sursă excelentă de energie".

Ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul lui 2006, pe tema nucleară iraniană, fusese pregătit deja cu ani în urmă în cadrul întrunirilor.

În timpul campaniei lansate în vederea reconcilierii cu Europa, Bush a făcut aluzie la democrație drept pretext pentru invadarea Irakului. A spus că SUA și-au propus să favorizeze „condițiile în care toate națiunile și toate societățile să poată alege singure recompensele și motivele pentru libertate politică și economica". Grupul luptă pe toate pozițiile și în mod oficial pentru instaurarea democrației în lume și pentru întărirea credinței în virtuțile globalizării și, bineînțeles, în liberalizarea economiilor. Clubul Bilderberg se străduiește din greu să deschidă și să traseze drumul pe care vrea să ducă lumea. Este vorba despre ceea ce Will Hutton, analist economic care a asistat la întruniri, numește influențarea „bunului-simț internațional prin intermediul politicii".

UN GUVERN UNIC: ONU

Gary Allen a semnalat că unul dintre principalele scopuri pentru care Banca Internațională a stimulat din culise Primul Război Mondial a fost crearea imediat după acesta a unui guvern mondial. La puțin timp după semnarea armistițiului (11 noiembrie 1918), președintele Statelor Unite, Woodrow Wilson și nedes-

părțitul său colonel Edward Mandell House au făcut în acest scop o călătorie în Europa, înainte se întâlniseră la New York cu o sută de bărbați importanți, ca să dezbată ce fel de lume se va naște după război. Adunarea se autointitulase „Comisia de investigare" și schițase sistemul de pace al faimoaselor „paisprezece puncte" ale lui Wilson. Caracterul grupului era globalist, de vreme ce revendica suprimarea tuturor barierelor economice dintre țări, egalitatea condițiilor comerciale și instituirea unei „Asociații Generale a Națiunilor". Proiectul său mondialist avea să primească numele de Societatea Națiunilor.

La sfârșitul războiului, președintele Wilson s-a dus să semneze acordurile de la Versailles[39] împreună cu asistenții săi personali, printre care se numărau, alături de colonelul House, bancherii Paul Warburg și Bernard Baruch și douăzeci și patru de membri ai „Comisiei de investigare", care nu era altceva decât viitoarea CFR. Pactul mai includea și crearea Ligii Națiunilor, care, la început, n-a fost ratificată de către Senatul american pentru că acesta nu avea încredere în caracterul supranațional al instituției. Dar colonelul n-a renunțat la idee și a continuat să conspire din umbră până când a reușit, totuși, ca, în Tratatul de la Versailles, să fie inclusă și mult visata lui Societate a Națiunilor. Sediul ei avea să fie stabilit la Geneva.

Ministrul britanic de externe, Lordul Nathaniel Curzon, alt delegat la Versailles, a denunțat atunci condițiile precare ale Tratatului care, după părerea lui, configura cadrul potrivit pentru un nou război, căruia i-a prevăzut și data: „Asta nu este o pace, ci doar un armistițiu de douăzeci de ani". Verdictul său a fost corect, de vreme ce al Doilea Război Mondial a început în 1939, exact două decenii mai târziu.

Anii '30 aveau să marcheze eșecul Societății Națiunilor, din cauza asaltului dat de puterile fasciste și militariste, care au vizat s-o facă ineficientă în unirea pozițiilor în favoarea păcii și intereselor comune, începutul celui de-al Doilea Război Mondial avea să fie certificatul de deces al primei societăți internaționale, dizolvată la 18 aprilie 1946, pentru a face loc Organizației Națiunilor Unite (ONU).

[39] Conferința de Pace din 28 iunie 1919, de la Paris. (n.t.)

Investigații realizate de autori reputați demonstrează că cele două războaie mondiale au fost încurajate de către grupurile bancare internaționale și alți membri ai societăților secrete care operau în epocă. „Membrii CFR erau interesați să profite de al Doilea Război Mondial, ca și de primul, pentru a-și justifica astfel aspirația către un guvern mondial", semnalează James Perloff în cartea sa intitulată *în umbra puterii: Consiliul Relațiilor Externe și declinul american* (The Shadows of Power: The Council on Foreign Relations and the American Decline, 1988). „Globaliștii sperau să folosească amenințarea Axei pentru a forța Statele Unite și Marea Britanie să mențină o alianță atlantică permanentă, ca etapă intermediară spre guvernul mondial". Și așa s-a întâmplat.

Clubul Bilderberg și-a asumat schimbarea conducătorilor din acel moment, ca să stabilească un guvern mondial prin intermediul ONU; nu pentru că voiau să transforme Națiunile Unite într-un guvern planetar, ci creaseră Organizația ca să dea viață unei administrații unice, omogene, care să nu difere de la o țară la alta, ci de la o regiune la alta. ONU folosește un limbaj sentimentalist, care stimulează emoția și face caz de scopuri mari și înalte, în spatele cărora se ascunde adevărata sa rațiune de a fi: impunerea acelorași legi unor persoane foarte diferite și cu tradiții culturale distincte, cum sunt orientalii și occidentalii, indienii și chinezii, germanii și spaniolii. Se visează la o muncă imposibilă fără folosirea forței.

OBIECTIVE ILUZORII

La peste o jumătate de secol de la crearea sa, Organizația Națiunilor Unite a dat dovezi clare de ineficienta în atingerea scopurilor pe care le-a înscris în Carta Universală a Drepturilor Omului, promulgată în 1948.

în acel moment, a enunțat patru obiective și principii fundamentale: să mențină pacea și securitatea internațională; să susțină relațiile de prietenie între națiuni; să intensifice cooperarea internațională, în vederea soluționării problemelor economice, sociale, culturale și umanitare și pentru a stimula respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sfârșit, să fie un mijloc de armonizare a eforturilor depuse de națiuni în vederea atingerii acestor scopuri comune.

Ținând cont de mințile machiavelice ale creatorilor săi, este imposibil să se pretindă că unul dintre scopuri a fost munca pentru încurajarea prieteniei; cel puțin nu în sensul care i se atribuie acestui termen. Este vorba mai degrabă despre un text cifrat, căruia doar fondatorii și continuatorii îi cunosc conținutul semantic real, la fel cum tot ei cunosc și semnificația fiecărui cuvânt pe care îl conține Carta, aplicat în aria hegemoniei lor.

în primii ani, ONU a reușit să-i țină departe pe cetățeni de adevăratul său caracter, dar mulți cercetători și scriitori pun acum sub semnul întrebării practicile antidemocratice ale acestui for. Fiind un organism supranațional, din care fac parte societăți complexe, și operând mai ales în țări îndepărtate, despre care mass-media informează puțin sau deloc - oricum într-un plan global lipsit de transparență - e greu să se demonstreze punct cu punct tertipurile sale, dar nu și diferența dintre vorbe și fapte.

PLEACĂ ACASĂ, ONU!

în ultima vreme, plouă cu critici din toate părțile. La sfârșitul lui octombrie 2006, sute de haitieni au manifestat pașnic împotriva staționării în țara lor a căștilor albastre ale ONU, pe care i-au acuzat de asasinarea unor civili în timpul înfruntărilor de stradă produse cu ocazia manifestațiilor împotriva organizațiilor criminale din localitatea Ciudad del Sol (Puerto Principe). „Ne-am săturat să auzim prostiile ONU. Oamenii suferă", a anunțat unul dintre manifestanții care nu încetau să strige „Jos ONU!" și „Du-te acasă, ONU!".

Aproape nouă mii de căști albastre au sosit în țara din Caraibe în iunie 2004, ca să înăbușe revolta grupărilor rebele, după înlăturarea fostului și primului președinte ales democratic, Jean Bertrand Aristide. La început, trupele ONU au fost primite cu bucurie, căci se spera ca ele să înlocuiască figura absentă a lui Aristide și să vegheze la desfășurarea alegerilor prezidențiale, din care a ieșit învingător actualul președinte, Rene Preval, care sprijină prezența forțelor ONU cât timp este nevoie de ele. în pofida înfruntărilor, Consiliul de Securitate al ONU a hotărât în august să prelungească cu încă șase luni prezența căștilor albastre în Haiti și a dat asigurări că, așa cum spun soldații, trupele ripostează la împușcături doar când sunt atacate[40].

ONU nu este un organism independent, cum se pretinde în Statutul său, căci deciziile sale pot fi contracarate de un veto al oricăruia dintre cei cinci membri permanenți, țările cele mai bogate din lume (SUA, Marea Britanic, Franța, China, Rusia). Când au fost trimiși să evalueze ponderea armelor de distrugere în masă din Irak, observatorii au constatat că observațiile lor au fost manipulate în favoarea proiectului de invazie, apărat din toate puterile de către SUA și aliații lor. La câtva timp după Operațiunea Libertatea, unul dintre observatori a mărturisit că n-a descoperit niciodată mult trâmbițatele arme, iar puțin după aceea a fost găsit mort.

JUDECĂTOR ȘI PARTE

După dezastruoasele rezultate din Irak, toți *bilderbergerii* au fost de acord ca nici o țară să nu mai fie invadată fără ca ONU să legitimeze o asemenea acțiune. Dar acest for a demonstrat că lucrează în favoarea intereselor țărilor mai mari, ceea ce înseamnă că medierea sa în conflictele internaționale nu este sinonimă cu justiția, democrația, egalitatea între popoare și libertatea.

însuși sistemul ierarhic al organului său suprem, Consiliul de Securitate, care face deosebire între țările de rangul întâi, cu drept de veto, și țările de rangul al doilea, lipsite de acest drept, este contrar principiului egalității dintre toate popoarele, propovăduit de ONU.

în pofida faptului că nu toți termenii coincid, istoricul italian Ernesto Galii della Logia apără ultima accepție a instituției: „ONU nu poate fi tribunalul a nimic; nici judecătorul a nimic, și, cu atât mai puțin, judecătorul binelui și răului, pentru că prima condiție a oricărui judecător este independența, adică să nu fie și judecător și parte; în schimb, în Palatul de Cristal fiecare este și judecător și parte și-și apără, inevitabil și în primul rând, doar interesele proprii. Dar vreau să fie foarte clar: înțelegerea a ceea ce este într-adevăr ONU

[40] Ziarul barcelonez *La Vanguardia,* 28.10.2006. (n.a.)

nu înseamnă diminuarea importanței sale. Ba mai mult, ONU este o mare adunare de state, din care nu emană sentințe conforme cu normele de drept, care nu formulează declarații morale, dar face ceva la fel de important, sau poate chiar mai important decât cele de mai sus: conferă (sau refuză) legitimitatea politică".

De pe altă poziție, deosebită de cea istorică, Biserica a dat semnalul de alarmă față de manevrele ONU și de pericolul ca aceasta să se transforme într-un guvern mondial. Monseniorul Michel Schooyans, profesor la Universitatea din Louvain și reprezentantul Vaticanului pe lângă Națiunile Unite, a declarat că „sub masca responsabilității împărțite și a globalizării, Organizația cheamă statele să-și limiteze suveranitatea și să profeseze o gândire unică". Schooyans a afirmat: „Ne aflăm în fața unui proiect gigantic, ce are ambiția să realizeze utopia lui Kelsen, cu scopul de a legitima și crea un guvern mondial unic, în care agențiile ONU ar putea să devină ministere. Astfel, FAO s-ar transforma în Ministerul Mondial al Agriculturii; UNIDO, în Ministerul Mondial al Industriei, iar ILO în Ministerul Mondial al Afacerilor Sociale, în alte cazuri, ar fi necesare instituții complet noi: printre acestea s-ar putea include o Poliție Mondială, o Curte Internațională de Justiție, etc. Ni se dau asigurări că este urgentă crearea unui nou guvern mondial, politic și legal și este neapărat necesară grăbirea găsirii fondurilor pentru punerea în aplicare a proiectului".

După cum semnalează monseniorul Schooyans în cartea sa intitulată *Fața ascunsa a ONU:* „suprastructura la care are pretenții ONU a fost detaliat descrisă într-un raport al PNUD din 1994. Textul, scris de Jean Tinbergen, Premiul Nobel pentru economie în 1969, consideră că problemele omenirii nu mai pot fi rezolvate de guvernele naționale, fapt pentru care avem nevoie de un guvern mondial". Profesorul adaugă că „ONU proiectează în beneficiul său un viitor cabinet al lumii și se prezintă tot mai mult ca un suprastat mondial. Organizația tinde să guverneze toate aspectele vieții, gândirii și activităților umane, exercitând un control tot mai centralizat asupra informației și a cunoașterii".

Monseniorul Michel Schooyans a denunțat și noua etică a Drepturilor omului, promovată de ONU prin documentul doctrinar numit *Carta Pământului:* „Acest instrument ideologic este folosit pentru a legitima politicile de control al populației la scară mondială, în special în țările mai sărace, care mănâncă și nu produc, încă de acum treizeci de ani există o nouă teorie, conform căreia drepturile omului trebuie să se supună imperativelor Terrei. Aceasta este o reformulare a doctrinei malthusiene și susține că nu există suficiente resurse pe glob pentru ca toți oamenii să poată fi hrăniți, încă din secolul al XIX-lea, se știe că malthusianismul este o teorie falsă. Ea servește la justificarea (o justificare factice, antiștiințifică) politicilor care nu vor să-și arate adevărata față: «Nu vrem o populație bătrână, de handicapați și bolnavi».

O RELIGIE GLOBALĂ UNICĂ

Carta Terrei apără o spiritualitate universală nouă, religia unică pe care o proclamă *Noua Ordine Mondială.* Deși au contat pe consultarea a mai bine de trei sute de lideri religioși, unii dintre cei mai influenți, ca Dalai Lama, au fost excluși. ONU i-a justificat absența, argumentând că nu voia să supere China. Catolicii au rămas și ei pe dinafară „printr-o manevră proprie masonilor, care, de la începutul existenței lor în istorie, au urmărit să excludă puterea Bisericii din toate mediile", după cum reclamă Salvador Arguedas, eminent analist al *Cartei Terrei.*

Fostul președinte sovietic, fost șef al KGB, Mihail Gorbaciov, este unul dintre principalii redactori ai acesteia și o definește astfel: „este manifestul unei noi etici pentru noua lume, un Decalog al Erei Noi". Este, în realitate, un cod de comportament și o credință universală care ar începe să orienteze lumea începând din anul 2000. „Aceste noi concepte", continuă să explice Gorbaciov, „vor trebui aplicate oricărui sistem de idei, moralei și eticii, și vor defini un nou mod de viață. Mecanismul pe care-l vom folosi va fi înlocuirea Celor Zece Porunci cu principiile conținute în această Cartă, sau Constituție a Terrei", care pretinde să înlocuiască Declarația universală din 1948. Proiectul cuprins în acest document este ambițios.

Pentru cei care înțeleg semnificația termenilor globaliști, Gorbaciov a vorbit clar când s-a exprimat astfel: „Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite trebuie să accelereze *Noua Ordine Mondială.*

Națiunile Unite au armele legale pentru a o face. Trebuie edificată o lume nouă, pe baza unui sistem nou de valori liberale, sociale și democratice. Ecologia este miezul acestui nou sistem de valori, elaborat în *Carta Temi,* iar globalizarea trebuie să fie conceptul de bază al succesului acestei *Carte a Terrei.* De aceea, fundația mea (Crucea Verde) are ca scop crearea și încurajarea conștiinței globale".

Carta Terrei completează doctrina religiei sau eticii unice a *Noii Ordini Mondiale* cu Noua Etică Globală, pe care Hans Kung a prezentat-o acum câțiva ani la Forul Economic de la Davos, sub auspiciile World Wildiife Found (WWF, Fondul pentru Viață Sălbatică, a Prințului Phillip de Edinbourgh). Hans Kung a spus acolo că nu se poate construi *Noua Ordine Mondială* fără o nouă etică planetară, semnalează Arguedas. „Hans Kung este vârful vizibil al procesului de impunere, prin intermediul Națiunilor Unite, a noii etici cosmice, sinteză care depășește toate religiile lumii, amestec de gnoză, expresie a bunelor intenții și alte caracteristici ale spiritualității vagi și alienante a New Age". Conform lui Arguedas: „noua ideologie tună și fulgeră în vederea menținerii intacte a naturii, adică a pădurilor, mărilor și munților, dar nu cunoaște diferențele naturale dintre bărbat și femeie, încercând să impună noi drepturi, contrare naturii înseși, bazate pe teoria genului și a liberei opțiuni sexuale".

Monseniorul Michel Schooyans conchide că „argumentația ecologică dezvoltată în *Carta Terrei* este, în realitate, un artificiu ideologic pentru camuflarea a ceva mai grav: intrăm într-o nouă revoluție culturală. Adevărurile fundamentale ale ONU, referitoare la rolul central al omului în lume, sunt încet-încet zădărnicite. Puternic influențat de New Age, acest proiect urmărește crearea unei noi religii mondiale unice care ar implica interzicerea imediată a prozelitismului tuturor celorlalte religii. Pentru ONU, globalizarea nu trebuie să cuprindă doar sferele politicii, economiei, dreptului; ci și sufletul în întregime. De acum înainte, drepturile omului sunt rodul unor proceduri consensuale".

Carta a fost obiectul atâtor critici înainte de a intra în vigoare, încât a devenit așa-numita Campanie a Mileniului, prezentată în aprilie 2000, în care statele membre sunt chemate stăruitor să dezvolte un plan de acțiune concretizat în opt obiective, printre care figurează eradicarea sărăciei și a foametei, generalizarea învățământului primar, reducerea SIDA, salvarea mediului înconjurător și dobândirea egalității între sexe. Raportul, ale cărui propuneri nu aduc nimic nou, a constituit baza Declarației Mileniului, care a fost semnată de către șefi de state și guverne la întâlnirea la nivel înalt desfășurată în septembrie 2000, la care au participat lideri spirituali și religioși.

în pofida tuturor acestor fapte, fostul secretar general al ONU, Koffi Annan, ca și Organizația Națiunilor Unite însăși, au primit Premiul Nobel pentru pace la 10 decembrie 2001. în timpul ceremoniei de înmânare a premiului, Comitetul Nobel a reliefat munca lui Annan în fruntea forului: „a pus mai presus de orice viața Organizației". Cu privire la premiul oferit ONU, Comitetul a semnalat că dorea „să proclame faptul că unicul drum negociabil spre pacea mondială și cooperare trece prin Națiunile Unite".

TRIBUTUL ADUS ONU

Clubul Bilderberg concepe de ani de zile un sistem tributar prin care tuturor cetățenilor să li se impună plata unui impozit către ONU. Este de presupus că această contribuție personală, care la început va fi mică, pentru a crește apoi treptat, va fi destinată eradicării sărăciei de pe planetă. Faptul că noi, cetățenii, trebuie să plătim ceva direct ONU ar fi un pas esențial către identificarea acestei organizații cu un guvern supranațional al tuturor locuitorilor planetei.

Toți *bilderbergerii* sunt conștienți de criticile pe care le pot primi odată cu implementarea ideii, dar nici că le pasă. Nu se grăbesc, pentru că răbdarea le-a fost mereu cel mai bun aliat. Dar noi, depozitarii democrației, nu putem sta cu brațele încrucișate în timp ce o mână de *bilderbergeri* manipulează lumea după capul lor. Avem responsabilitatea de a îngriji ceea ce am obținut cu atâta efort și de a lupta pentru a îmbunătăți lumea și a eradica viciile și corupția care o pândesc. Filosoful și scriitorul portughez Jose Saramago comentează: „Să nu fim atât de naivi încât să credem tot ce ne spun ei; trebuie să fim critici. Nu avem democrație,

avem plutocratic, puterea celor bogați. Puterea adevărată o au banii, companiile multinaționale. Se dă o bătălie pentru adevărata democrație. Pentru reformarea și chiar reinventarea ei. Cealaltă bătălie se dă pentru drepturile omului. Fără democrație nu există drepturile omului, iar fără drepturile omului nu există democrație. Bătălia se dă pentru democrație și drepturile omului".

. . . . . .

CAPITOLUL 13

Triumful Bilderberg

„În timp ce, la un gest al tău, Sire, orașul dintâi
și cel de pe urmă își înalță zidurile fără pată,
eu adun cenușa celorlalte orașe posibile,
care dispar pentru a-i lăsa locul
și care nu vor putea fi reconstruite,
nici păstrate în memorie.
Doar dacă știi rămășița ultimă a nefericirii
pe care nici o piatră prețioasă
nu va reuși s-o compenseze, vei putea calcula
numărul exact de carate pe care trebuie să le aibă
diamantul final și nu vei greși
de la început socotelile proiectului tău".

Oralele invizibile, Italo Calvino
(1923-1985), scriitor italian

Istoria Clubului Bilderberg este istoria planetei noastre după cel de-al Doilea Război Mondial. Planul Marshall a unit cele două țărmuri ale Atlanticului și a jucat un rol esențial în crearea noii Europe, răsărită din distrugerile și haosul inerente oricărui război, în acel moment, a început transformarea bătrânului continent din vasal în senior.

Nu mult după aceea, a început dezvoltarea *Noii Ordini Mondiale:* Globalizarea. Aceasta aduce cu sine crearea unui guvern unic, care să conducă și să gestioneze viața tuturor locuitorilor planetei noastre, prin mijlocirea ONU. Acest guvern ar urma să fie ajutat de o forță militară unică, a NATO, și să impună o singură religie sau etică (cum preferă ei să-i spună), numită New Age, bazată pe credințele masoneriei. Acest ansamblu de idei este completat cu o monedă unică, ce poate primi nume diferite, dar tinde să atingă aceeași valoare pe piață.

Liderii lumii occidentale, experți în finanțe și strategi ai politicii externe, participă la întrunirile Clubului Bilderberg pentru a șlefui și consolida un acord general virtual, o iluzie globalistă, definită cu condițiile puse de ei: ce este bun pentru bănci și marile afaceri este bun pentru toți ceilalți.

Pentru ca lumea lor ideală să devină reală, fiecare cetățean trebuie să-și joace cu fidelitate rolul desemnat sub lozinca: „muncește, consumă și supune-te sistemului, pentru că nu există alternativă la lumea minunată pe care am făurit-o pentru tine".

Dacă ne-am opune acestor porunci, principiile pe care se bazează structura Clubului s-ar nărui, iar sistemul ar rămâne gol, fără susținere. N-aș avea obiecții dacă ar exista o distribuție mai corectă a bogăției, dacă toți locuitorii planetei noastre s-ar bucura cel puțin de satisfacerea nevoilor de bază, dar este inadmisibil ca în plin secol al XXI-lea să existe o diferență ca de la cer la pământ între Lumea a treia și țările cele mai dezvoltate, faptul este complet absurd. Nu putem să stăm cu brațele încrucișate, uitându-ne la acest spectacol înspăimântător, ca și cum nu ne-ar privi. Rolul Clubului Bilderberg în istorie este atât de semnificativ încât e necesar să fie cunoscut, pentru a ști unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm.

Arthur Schnitzler a scris în 1948, în cartea intitulată *Despre război și pace:* „Cât timp există cineva care, prin .intermediul războiului, poate să-și mărească bogăția sau s-o dobândească și, în același timp, să aibă puterea și influența de a provoca o deflagrație, războaiele vor rămâne în viață. Pe acest lucru trebuie să ne bazăm când ridicăm problema «păcii mondiale». Nu pe motive religioase, filosofice sau etice; acestea n-au nici o importanță. Cu nostalgia și sentimentalismul nu se va putea înmuia niciodată inima diplomaților, nici a generalilor și susținătorilor armatei. Solidaritatea celor puternici este mai trainică decât a popoarelor".

Pentru stăpânii lumii, războiul este necesar în multe puncte ale planetei, pentru stabilirea ulterioară a unei ordini superioare în care să nu existe bariere comerciale și ideologice între țări, ci doar supunerea în fața legii stabilite de ei. Moartea a milioane de nevinovați, care cad și vor continua să cadă în această spirală nebunească, este numită de stăpânii lumii „daune colaterale", de neevitat în atingerea stadiului suprem al omenirii. Se pune, însă, următoarea întrebare: oare a fost necesară și inevitabilă atâta vărsare de sânge nevinovat doar ca să trăim azi cu necesitățile acoperite? Konrad Lorenz a arătat: „Când o ideologie universală, alături de politica desprinsă din ea, se bazează pe minciună, rezultatul aduce, simplu, cu sine, cele mai potrivnice consecințe".

Democrația, a spus Miguel de Unamuno, „este un proces istoric", în care este indispensabilă participarea activă a tuturor actanților implicați. Nu putem lăsa în mâna celor puternici un tezaur inestimabil, cum este propria noastră viață, deși încetul cu încetul ne supunem, din cauza surogatelor pe care ni le impune sistemul.

în lumea actuală se impune o nouă sinergie, care s-a deplasat către puterile tradiționale delimitate de Montesquieu. Puterea juridică, cea executivă și cea legislativă se unesc într-una singură: cea financiară, care controlează totul prin manipulare socială. Clubul Bilderberg i-a îngrămădit pe toți într-o singură barcă și i-a pus să navigheze într-o singură direcție: cucerirea totală a planetei noastre. Recent, Clubul și-a făcut publică intenția de a cuceri și spațiul sistemului solar, o opțiune prevăzută în Raportul *hon Mountain*. În acest sistem, în care nucleul financiar înghite totul, democrația devine obiect de schimb de liberă folosință, o marfă de o importanță asemănătoare oricărui produs de consum. Globaliștii nu importă doar hrană și haine, ci și ceea ce este mai periculos și mai subtil: idei. Iar peste ele, destinul nou al lumii pe care au schițat-o își pierde conturul.

UN SISTEM ECLECTIC

Societatea actuală, numită de cei mai mulți neocapitalistă sau ultracapitalistă, este rodul eclectic al marilor ideologii care au marcat existența omului încă din secolul al XlX-lea: capitalismul, liberalismul, comunismul și fascismul. Dacă ne-am opri să analizăm caracteristicile globalizării din secolul al XXI-lea, am observa în ea poziții, acțiuni și tendințe proprii acestor patru doctrine. Nu este, oare, fascist statul care lasă să moară imigranții în largul mării, ca apoi să profite de amărâții care supraviețuiesc? Nu este, oare, marxist sistemul de impozite în care cine are mai mult plătește mai mult? Nu este, oare, capitalul cel care organizează până și ultimul amănunt al existenței noastre sociale? Socialismul utopic apare la orizontul nostru, menținându-ne doritori și devotați acestui sistem capabil să conțină tot, care caută neîncetat să se perfecționeze, ținând seama de variabila așteptărilor. În ceea ce-l privește, liberalismul se transformă într-o armă cu două tăișuri, prin apărarea inițiativei individuale și prin controlul intervenției statului și puterilor publice în viața socială, economică și culturală. Este ceea ce apără toți *bilderbergerii* nelăsându-se controlați de nici un stat și de nici o lege externă, care să-i frâneze.

Prin mijlocirea excelentei lor elocvente, stăpânii lumii încearcă să ne distragă atenția de la realitate, între îngustele limite dihotomice ale dreptei și stângii, ale moralei și eticii, ale capitalismului și comunismului, când astăzi există o singură cale în funcțiune: globalizarea.

SOCIETATEA EPICURIANĂ

Fără să ne dăm seama, contribuim zi de zi la construirea unei pseudo-democrații, creată în laboratoare de oamenii de știință, la ordinele date de către *bilderbergeri*. Sistemul eclectic pe care se situează viața noastră - orchestrată în jurul banului - prejudiciază stabilitatea emoțională. Ființa omenească trebuie să găsească echilibrul între diferitele aspecte care o compun: munca, banii necesari pentru a trăi, visele, odihna, divertismentul, viața socială, relațiile personale, căutarea fericirii. Dar azi domină o psihologie lipsită de suflet, o întoarcere la epicureism, care tânjește după plăcerea trupească și intelectuală, fără să-i mai pese de altceva. Acest sistem filosofic fusese condamnat la uitare la începuturile Evului Mediu, de vreme ce creștinismul nu l-a adaptat crezului său, cum a făcut cu aristotelismul și platonismul, care i-au influențat puternic pe stăpânii lumii.

Epicureismul este dus astăzi la forme extreme, bolnave, cum este paradoxul numeroaselor cazuri de bulimie și anorexie întâlnite în societățile abundenței. Această contradicție capătă nuanțe absurde și crude într-o lume în care oamenii continuă să moară de foame.

Suntem atât de ocupați să muncim și să consumăm, încât uneori nu ne dăm seama pe ce drum mergem. Nu știm să părăsim acest drum, pentru că nu ne mai aparținem nouă înșine, ci sinergiei pieții sociale. Am sucombat în fața iluzionismului și a oazei create de către *bilderbergeri,* de care ascultăm cu încredere oarbă: lăsați lumea în mâinile noastre, spun ei, pentru că suntem singurii care știm cum funcționează ea și cum să vă ducem spre fericire. Cu siguranță, ei știu, pentru că tocmai ei au inventat sistemul.

CU *PIETRE* ȘI LĂNCI

Se împlinește deja pronosticul făcut de către genialul fizician Albert Einstein: „Nu știu cum va fi al treilea război mondial, dar al patrulea va fi cu pietre și lănci", în Oaxaca (Mexic) studenții, profesorii și întreaga populație au ieșit în stradă anul trecut, pentru a protesta împotriva sistemului nedrept care-i martirizează. Cetățeni înarmați cu pietre s-au înfruntat cu poliția în uniformă, dotată cu pistoale-mitralieră, măști de gaz, căști și scuturi, încă o dată, au murit ziariști, dar cine i-a împușcat? Cei cu pietre sau cei cu pistoale-mitralieră?

în Franța, locuitorii cartierelor sărace și periferice din Paris și alte orașe s-au răsculat, în lipsa unei educații intelectuale, ei nu cunosc alt mod de a se revolta împotriva sistemului care-i ignoră și se folosește de ei. Aveau prevăzut, oare, și acest lucru „marii apărători ai democrației" în cercetările lor secrete? Cazurile, cu diferențele lor substanțiale, ne duc înapoi la manifestația studenților și muncitorilor din piața chineză Tienanmen, din iunie 1989. Guvernul Partidului Comunist Chinez a trimis atunci armata și tancurile pentru a reprima mitingul tineretului și, cu acea ocazie, au murit mii de persoane. După violență, guvernul a făcut un mare număr de arestări, încercând să-i suprime pe presupușii instigatori ai mișcării, a expulzat presa străină și a controlat strict felul în care au fost reflectate evenimentele în presa națională. Represiunea violentă a protestatarilor din piața Tienanmen a dus la condamnarea internațională a acțiunii întreprinse de către guvernul Republicii Populare Chineze.

ACȚIUNE SOCIALA

Cât timp nu se inventează ceva mai bun, alternativa posibilă la *Noua Ordine Mondială* este democrația autentică. Dar cel mai mare dușman al acesteia nu sînt Clubul Bilderberg și ansamblul de societăți care acționează în secret pentru a controla lumea, ci indiferența pe care o arată poporul.

Globaliștii au accentuat această apatie cu ajutorul armelor de manipulare socială, dar poporul, ca depozitar al puterii suverane, trebuie să-și asume răspunderea și să combată mașinațiile „marilor preoți". Cunoașterea existenței Clubului Bilderberg, ca și a planurilor sale secrete, este un pas fundamental, dar următorul este organizarea. Membrii săi trebuie luați ca exemplu: cetățenii trebuie să-și formeze proprile societăți, în spatele organismelor pe care le controlează Clubul Bilderberg, evitând sponsorizarea de către aceștia, pentru a acționa în deplină libertate. Scopul acestora trebuie să fie încurajarea acțiunii comune și globale, în toate punctele planetei. Se poate continua războiul tăcut după exemplul lor, în mod liniștit, cu răbdare, fără grabă, treptat. Sunt unele interese în conflict care trebuie rezolvate: cele ale stăpânilor lumii și cele ale bărbaților și femeilor care populează planeta.

Lupta se dă astăzi împotriva puterii nedrepte și arbitrare, împotriva unui sistem și a unor guverne care ne mint și-și ascund obiectivele adevărate. Ca și împotriva modelului de manipulare în masă cu ajutorul mijloacelor de comunicare, cinematografului, teatrului, artei. Oligarhia a pus în mâinile noastre o armă eficientă: Internetul. Datorită acestei rețele putem crea propria noastră globalizare.

Poemul atribuit lui Bertold Brecht continuă să reflecte mecanismul actual:

„Mai întâi s-au dus după anarhiști,
dar, cum eu nu eram anarhist, nu m-am îngrijorat,
pe urmă s-au dus după comuniști,
dar, cum eu nu eram comunist, nu m-am îngrijorat;
mai târziu s-au dus după socialiști,
dar, cum eu nu eram nici socialist, tot nu m-am îngrijorat.
După aceea au venit după mine, dar era deja prea târziu".

PREȚUL BUNĂSTĂRII

Clubul Bilderberg finanțează și susține unele pseudo-mișcări care combat globalizarea, ca de pildă Greenpeace și alte ONG-uri, pentru a-și face cunoscută în societate platforma contestatară, prin care-și spală conștiința. Iată exemplul cutremurului produs în Asia, în decembrie 2004. Există, oare, mai mare cinism decât să finanțezi ajutorul umanitar și să trimiți tone de alimente și bani celor afectați de acest accident când în fiecare zi mor mii de copii din Africa, de foame, SIDA sau boli endemice? Cu doar jumătate din ce s-a trimis acolo s-ar putea soluționa întreaga problemă africană. Dar acesta este încă un moment din ordinea stabilită în așa-numita lume dezvoltată. Și este stabilit, plecându-se de la normele de comportament schițate de către Clubul Bilderberg. Ca să trăim liniștiți emoțional, uităm de ceea ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru. Adică, nu rămânem pasivi la evenimentele mondiale, dar optăm pentru un conformism adecvat comodității pe care ne-o induce acest sistem de reglare socială.

Motivul acestei hotărâri este că, la fel ca în orice tranzacție, obținem, în schimb, beneficii, în țările dezvoltate, trăim într-o anume pace socială, un concept pe care Clubul Bilderberg l-a introdus în conștiința și sistemul nostru și pe care l-am asimilat ca obiectiv prioritar al bunăstării noastre (deși nu știm exact ce înseamnă așa ceva).

Dar globalizarea aduce cu sine și o trezire la ceea ce ne înconjoară și ne provoacă să fim conștienți că facem parte dintr-un complex de interlegături: planeta Terra, care cuprinde ansamblul locuitorilor ei. În triburile antice, conștiința solidară a apartenenței la un grup însemna că toți se ajutau între ei, că bunăstarea unui singur membru presupunea și era răspunderea întregii comunități, un sistem care continuă să existe și astăzi în colectivitățile mici. Cât timp vom mai putea, oare, să trăim ignorând suferința pe care modelul oferit de Clubul Bilderberg o provoacă în restul comunității globale? Dacă, pentru ca fiecare adolescent dintr-o țară superdezvoltată să aibă șase perechi de jeanși, un chinez trebuie să sucombe în atelierele morții, este de preferat să-i învățăm pe tineri că trebuie să aibă doar ce le este cu adevărat de trebuință.

Laureatul Premiului Nobel, Konrad Lorenz, întemeietorul etologiei, știința comportamentului, a semnalat în cartea sa, intitulată *Cele opt păcate de moarte ale civilizației:* „Omenirea este îndoctrinată cu un fals cod de valori, apreciat doar de cei care-l manipulează".

UNIREA FACE PUTEREA

Controlul celor puternici nu se aplică doar în sfera economică, ci și în cea socială și, prin urmare, și în cea educativă. Și în aceste domenii, membrii Clubului Bilderberg introduc concepte și cuvinte care pătrund în creierul și obiectivele noastre vitale. Totul este bine organizat, cum se arată în capitolul 8. Acesta este Războiul Liniștit, psihologic, cel mai ușor și mai rapid război purtat pentru atingerea obiectivelor. Așa au stabilit ei. Peste 1000 de ani, poate că va veni rândul Africii să se desprindă și să se instituie într-un nou imperiu. Într-o zi vom trăi poate în lumea ideală spre care tind cele mai bune sentimente ale noastre, dar aceasta trebuie să se întâmple încetul cu încetul. Nu trebuie să uităm că până mai ieri trăiam în peșteri și că noi, *homo sapiens,* sau oamenii din *Cro-Magnon,* am exterminat specia oamenilor din *Neanderthal* ca să le luăm în stăpânire teritoriile. De atunci am progresat mult, iar în majoritatea cazurilor am facut-o prin intermediul războaielor. Dar barbaria ne-a făcut să și pierdem mult. Am învățat ce greșeli ar trebui evitate pentru a atinge cea mai mare bunăstare pentru cel mai mare număr de persoane (societăți), care este ideea Clubului Bilderberg. Stăpânii lumii funcționează prin obiective: pentru atingerea unui anume scop trebuie folosite anume metode. Ar putea părea naziști, dar ideologia lor este strict socialistă. Sunt buni, sunt răi? Nici una nici alta, fiindcă ei conduc, dar noi le permitem acest lucru. Economia domină lumea, iar lumea este dominată de imperiul care în acest moment se erijează în stăpân și senior, întâietatea acestuia va dispărea cu trecerea timpului. Acum e rândul Statelor Unite, dar înainte a fost rândul imperiului persan, al celui nacedonean al lui Alexandru cel Mare, al celui roman, al celui spaniol etc., care au domnit pe fața pământului.

La ultima sa vizită în Europa, pe 21 februarie 2005, în auditoriul principal al Concert Noble, din Bruxelles, George W. Bush a califi-

cat drept „dezacord trecător" conflictul SUA cu Europa cu privire la războiul din Irak. Și a avertizat: „Nimeni pe pământ nu ne va putea diviza. Nici o neînțelegere temporară, nici o divergență trecătoare între guvernele SUA și ale Europei, nici o putere de pe Terra nu ne va diviza vreodată". Este clar că pe ei nu-i interesează, pentru că forța lor stă în unire. Bush a anunțat începutul „unei noi ere" în relațiile dintre cele două continente. Aceste declarații ale *împăratului* sunt un avertisment către navigatori, către navigatorii din umbră care, deocamdată, nu i-au putut ține piept. Unii au trebuit să-și lase coada între picioare, ba chiar s-au văzut obligați să-i dea ascultare. Ori, pur și simplu s-au retras în vizuinile lor.

Toate aceste date ne fac să ne întrebăm în mâinile a ce fel de oameni ne aflăm. Progresele tehnologice nu doar ne-au făcut viața mai ușoară, dar ne-au și furnizat o informare concretă, globală. Iar această informare a generat întrebări, chestiuni de tip economic, organizatoric, filosofic, încă o dată, ca și alți gânditori din trecut, am aruncat o privire sensibilă asupra lumii secolului al XXI-lea. încotro ne îndreptăm acum? Mă întorc la fraza lui Albert Einstein.

SCLAVI GLOBALI

Toți *bilderbergerii* se consideră ființe superioare, se cred cei luminați, aleși ca să ne conducă spre o *Nouă Ordine Mondială.* Nu există alternativă, nu există libertate pentru cei care nu doresc să adere la sistemul lor: vor fi declarați marginali și inadaptați. De aceea, nu putem fi complicii tăcuți ai acestei noi cruciade promovate de „imperiul binelui". Dacă nu reacționăm repede, vom ajunge într-un punct de unde întoarcerea va fi dificilă, în care libertatea individuală va fi înlocuită cu sclavia globală, și ne vom vedea obligați să ne supunem unor suprastructuri internaționale în care viața unui om nevinovat va fi condiționată de securitatea colectivă. Acum ne dau dovezi exemplare, cum este cazul operatorului spaniol de televiziune Jose Couso, asasinat în balconul hotelului Palestina de către marinarii americani, în timp ce-și desfășura munca informativă în Irak, pentru că SUA nu doreau să se ia imagini ale ofensivei aliate din Irak. împreună cu el au mai fost asasinați un operator al agenției *Reuters,* ucrainianul Taras Protsyuk și iordanianul Tarek Ayub, de la canalul de televiziune *AIJazeera.* în Irak s-a purtat războiul cel mai sângeros și mai cenzurat în presă; în doar douăzeci de zile au căzut unsprezece reporteri. Altă acțiune exemplară a fost asasinarea de către poliția britanică, în metroul din Londra, a unui tânăr brazilian confundat, conform versiunii oficiale, cu un terorist, numai pentru că purta un rucsac, ca orice adolescent din lume. în decursul dezbaterilor, s-a întâmplat ca mijloacele de comunicare să introducă în societate termeni cu referire la preferința de a trăi în siguranță sau de a trăi liberi. Și, în timp ce noi pierdem libertăți, stăpânii lumii își văd de drumul lor.

Clubul Bilderberg dorește să pună mâna pe puterea absolută (care cuprinde economicul și culturalul), să pună capăt tuturor libertăților și să ne transforme în sclavi. Cei care lucrează cu ei și le cunosc planurile sunt înspăimântați și strecoară informații presei și cercetătorilor, pentru că încearcă, prin toate mijloacele, să-i împiedice să-și atingă obiectivele.

Deși nu este absolut sigur că vor să înlăture toate libertățile, este vorba despre menținerea acestora la un nivel care, după părerea lor, este benefic pentru toți. Această libertate controlată o putem califica drept o formă de sclavie, dar nu în sensul clasic al cuvântului. Vor doar să ne convingă, printre altele, că fiecare om are un nivel social, economic sau intelectual strict și că poate chiar să atingă un altul, foarte puțin deosebit, dar nu poate ajunge, totuși, mai departe. Vor să ne convingă și că avem un rol concret în societățile pseudo-democratice pe care pretind că doresc să le construiască. Mai mult decât despre sclavie, este vorba despre domesticire. Ne instruiesc ca să redevenim docili, să lăsăm lumea în mâinile lor și să ne dedicăm doar muncii și consumului, fără să gândim sau să acționăm, ci să ne distrăm cu porcăriile de la televiziune. Pentru ei suntem animale domestice. Cel mai rău nu este că acționează în numele noastru, ci că noi le permitem să gândească în locul nostru. Suntem destul de inteligenți ca să înțelegem evenimentele, soluțiile, dacă ei ni le explică așa cum sunt, fără să ne ascundă date. Fapt este că ei nu doresc să le explice, pentru că înțelegerea noastră le-ar răpi din puterea și capacitatea de manipulare. Obiectivul membrilor Clubului Bilderberg este confuzia, haosul, pentru ca să ajungem să avem încredere în ei, care dețin înțelegerea absolută, cheile lumii.

De aceea ne înșală, denaturând date, povestind minciuni, vânzând etică precum baloanele de săpun, în totală impunitate. Ne duc cu zăhărelul, absorbiți, prostiți cu banalități fără importanță, dar împodobite cu staniol și beteală, încât să ni se pară că problema capitală a existenței noastre este dacă homosexualii se pot sau nu căsători. Cu toate acestea, problemele lumii sunt altele.

în fața acestei perspective, trebuie să reflectăm la spusele lui Frederick Douglas, din 1844: „Puterea nu dă nimic fără o preliminară revendicare. N-a facut-o și n-o va face niciodată. Limitele tiranilor sunt fixate de capacitatea de îndurare a celor pe care-i oprimă". Știa ce spune, pentru că, înainte de a deveni unul dintre cei mai prestigioși aboliționist! din țara sa, se născuse sclav pe o plantație de bumbac din Maryland.

Când stăpânul lui Frederick a descoperit că soția lui îl învăța să citească, a certat-o: „Un negru nu trebuie să facă altceva decât să se supună stăpânului, să facă ce i se spune, învățătura ar duce la pierderea celui mai bun negru din lume. Dacă-1 înveți pe un negru să citească, va fi imposibil să-1 păstrezi. Nu va putea să fie sclav pe vecie". Pentru toți *biUerbergerii,* noi, cetățenii de azi, suntem ca negrii pe care stăpânii nu voiau să-i învețe să citească, pentru ca nu cumva să devină conștienți de realitatea sclaviei lor.

„Pentru ca un sclav să fie mulțumit, trebuie să nu gândească. Trebuie să-i întuneci viziunea morală și mentală și, ori de câte ori este posibil, să-i anihilezi puterea de a gândi" a scris Frederick. Acesta este motivul pentru care „ochiul" trebuie să vadă tot, să știe în fiece clipă cum gândesc și acționează cetățenii, pentru a îndrepta rapid și eficient drumul oii rătăcite, al criticului subversiv care poate să pună în pericol nedreapta sa construcție.

Vreți să fiți sclavi sau preferați să fiți liberi?

ANEXĂ

ÎNTRUNIRILE CLUBULUI BILDERBERG
1954-2007

1954 (29-31 mai): Oosterbeek, Olanda.
1955 (18-20 martie): Barbizon, Franța.
1955 (23-25 septembrie): Garmisch-Partenkirchen, fosta RFG.
1956 (11-13 mai): Fredensborg, Danemarca.
1957 (15-17 februarie): Saint Simons Island, Georgia, SUA.
1957 (4-6 octombrie): Fiuggi, Italia.
1958 (13-15 septembrie): Buxton, Anglia.
1959 (18-20 septembrie): Yesilkoy, Turcia.
1960 (28-29 mai): Burgenstock, Elveția.
1961 (21-23 aprilie): St Castin, Canada.
1962 (18-20 mai): Saltsjobaden, Suedia.
1963 (29-31 mai): Cannes, Franța.
1964 (20-22 martie): Williamsburg, Virginia, SUA.
1965 (2-4 aprilie): Villa d'Este, Italia.
1966 (25-27 martie): Wiesbaden, fosta RFG.
1967(31 martie-2 aprilie): Cambridge, Anglia.
1968 (26-28 aprilie): Mont Tremblant, Canada.
1969 (9-11 mai): Marienlyst, Danemarca.
1970 (17-19 aprilie): Bad Răgaz, Elveția.
1971 (23-25 aprilie): Woodstock, Vermont, SUA.
1972 (21-23 aprilie): Knokke, Belgia.
1973 (11-13 mai): Saltsjobaden, Suedia.
1974 (19-21 aprilie): Megive, Franța.
1975 (25-27 aprilie): Cesme, Turcia.
1977 (22-24 aprilie): Torquay, Anglia.
1978 (21 -23 aprilie): Princeton, New Jersey, SUA.
1979 (27-29 aprilie): Baden, Austria.
1980 (18-20 aprilie): Aachen, fosta RFG.
1981 (15-17 mai): Burgenstock, Elveția.
1982 (14-16 mai): Sandefjord, Norvegia.
1983 (13-15 mai): Montebello, Canada.

1984 (l 1-13 mai): Saltjobaden, Suedia.
1985 (10-12 mai): Rye Brook, New York, SUA.
1986 (25-27 aprilie): Gleneagles, Scoția.
1987 (24-26 aprilie): Villa d'Este, Italia.
1988 (3-5 iunie): Telfs-Buchen, Austria.
1989 (12-14 mai): LaToja, Spania.
1990 (11-13 mai): Glen Cove, New York, SUA.
1991 (6-9 iunie): Baden-Baden, Germania.
1992 (21-24 mai): Evian-les-Bains, Franța.
1993 (22-25 aprilie): Atena, Grecia.
1994 (4-5 iunie): Helsinki, Finlanda.
1995 (8-11 iunie): Ziirich, Elveția.
1996 (30 mai-1 iunie): Toronto, Canada. Centrul de conducere a CIBC.
1997 (12-15 iunie): Lake Lanier, Georgia, SUA. Stațiunea Pine Isle.
1998 (14-17 mai): Turnberry, Scoția.
1999 (3-6 iunie): Sintra, Portugalia. Caesar Park Hotel Penha Longa.
2000 (1-4 iunie): Bruxelles, Belgia. Chateau Du Lac Hotel.
2001 (24-27 mai): Goteborg, Suedia.
2002 (30 mai-2 iunie): Chantilly, Virginia, SUA.
2003 (15-18 mai): Versailles, Franța.
2004 (3-6 iunie): Stresa, Italia.
2005 (5-8 mai): Rottach-Egern, Germania. Dorint Sofitel Seehotel.
2006 (8-11 iunie): Ottawa, Ontario, Canada. Brookstreet Hotel.
2007: prevăzută la Istanbul, Turcia.

Interviuri

realizate în c -x!"usivitate în vederea elaborării acestei cărți

Ricardo de la Cierva.
Esperanza Aguirre.
Trinidad Jimenez.
Joseph Pique.
Julio Anguita.
Gerrit Jan Hoek.
Santiago Camacho.
Magdalena Bandera.
Fernando Fernandez.
Eduardo Sotillos.
Tony Grosling.
Biroul principal al Clubului Bilderberg. Leinen, Olanda.

BIBLIOGRAFIE

Beyhaut, Gustavo şi Hélène, *América Latina. De la independencia a la segunda guerra mundial (America Latina. De la independență la al Doilea Război Mondial),* Siglo XX, 1986;

Carrillo, Emilio, *Los Códigos Ocultos. Los circuios de la sabiduría (Codurile oculte. Cercurile înțelepciunii),* Rd. Editores, 2005;

Chomsky, Noam, *El nuevo Orden mundial (Noua Ordine Mondială),* Crítica, 2002;

Chomsky, Noam, *Hegemony or Survival: America's Quest for Global Dominante,* Metropolitan Books *(Hegemonie sau supraviețuire — America în căutarea dominației mondiale,* Ed. Antet, București, 2004);

Chomsky, Noam, *La Aldea Global (Satulglobal),* Txalaparta, 1997;

Chomsky, Noam, *La cultura del terrorismo (Cultura terorismului).,* Popular, 2003;

Chomsky, Noam, *La Propaganda y la opinión pública (Propaganda și opinia publica),* Crítica, 2002;

Chomsky, Noam, *Lo que realmente quierre el tio Șam (Ceea ce vrea cu adevărat Unchiul Sam),* Siglo XXI, 2002;

Chomsky, Noam, *Los guardianes de la libertad (Gardienii libertății),* Crítica, 1995;

De la Cierva, Ricardo, *La Masonería Invisible. Una Investigación en Internet (Masoneria invizibilă. O cercetare pe internet),* Fénix, 2002;

Estefanía Moreira, Joaquín, *La Trilateral Internacional del capitalismo: el poder de la Trilateral en Espaňa (Trilaterala Internațională a capitalismului:puterea Trilateralei în Spania),* Akal, 1979;

Fallad, Oriana, *La rabia y el orgullo (Mânia și orgoliul),* La Esfera de los Libros, 2002;

George, Susan, *El Informe Lugan (Raportul Lugan),* Icaria Editorial Intermón Oxfam, 2001;

Hatch, Alden, *H. R. H. Prince Bernhard of thé Netherlands; An Authorized Eiography (Prințul Bernhard al Olandei; o biografie autorizată),* London: Harrap, 1962;

Koch, Paul H., *Illuminait: los secretos y conspiraciones de los Illuminati al descubierto (Illuminati: secretele și conspirațiile illuminait scoase la iveală),* Planeta, 2004;

Le Bon, Gustave, *Psicología de las Masas.* La editorial virtual. Edición: 1895 *(Psihologia mulțimilor,* Ed. Antet, București);

Lorenz, Konrad, *Los Ocho Pecados mortales de la Humanidad Civilizada,* La editorial virtual, 1973 *(Cele opt păcate ale omenirii civilizate,* Ed. Humanitas, București, 2001);

Lozano, Martín, *Nuevo orden Mundial (Noua Ordine Mondială),* Alba Longa Editorial, 1996;

Marrs, Jim, *Las sociedades secretas (Societățile secrete),* Planeta, 2006;

Martínez Carreras, José U., *Historia de las descolonización 1918-1986. Las independencias de Asia y Africa (Istoria decolonizării 1919-1986. Independența Asiei și Africii),* Istmo, 1987;

Martos, Denes, *El desafio del siglo XXI. Estudio sobre las tendencias, políticas y posibilidades del próximo siglo (Sfidarea secolului XXI. Studiu despre tendințele politice și posibilitățile secolului viitor),* La editorial virtual, Buenos Aires, 2001;

Mili, John Stuart, *Sobre la libertad,* Alianza editorial, 1997 *(Despre libertate,* Ed. Humanitas, București, 2005);

Morus, Thomas, *Utopia,* Tecnos, 1987 *(Utopia. Cetatea Soarelui,* Ed. Antet, București, 2007);

Ortega y Gasset, José, *La rebelión de las masas,* Espasa-Calpe, Colección Austral, 1969 *(Revolta maselor,* Ed. Humanitas, București, 2007);

Petras, James, *La estrategia militar de los EEUU en América Latina (Strategia militară a SUA în America Latină),* La editorial virtual, 2001;

Platon, *Republica,* Aguilar, 1988 *(Republica,* Ed. Antet, București, 2005);

Pomian, *John, Joseph Retinger: Memoirs of an Eminence Grise Sussex (Joseph Retinger: memoriile unei eminențe cenușii),* University Press, 1972;

Schwanitz, Dietrich, *La Cultura. Todo lo que hay que saber (Cultura. Tot ce trebuie știut),* Santillaná, 2005;

Sklar, Holly, *Trilateralism the Trilateral Commission and Elite Planning for World Management (Trilateralism - Planul Comisiei Trilaterale și al elitei de a controla lumea),* Boston South End Press, 1980.

A Chronology ofthé International Conspiracy to farm the New World Order (O istorie a conspirației internaționale pentru fondarea Noii Ordini Mondiale), www.israelect.com;

Acosta Silva, Adrián, *Gobernabilidady Democracia. Perspectivas del debate a veinte años del reporte a la Comisión Trilateral (Guvernare și Democrație. Perspective ale dezbaterii a douăzeci de ani de la raportul Comisiei Trilaterale),* www.uacj.mx/Publicaciones;

Anthony Sutton on Skull and Bones. US Banks Financing Hitler and Trance-Formation (Anthony Sutton despre Skull&Bones. Băncile americane îl sprijină financiar pe Hitler și trans-formarea), www.freedom-domain.com;

Artículos del premio Pulitzer Seymour Hersh en: (Articole de Premiu Pulitzer Seymour Hersh în): www.newyorker.com;

Bessel, Paul M., *Freemasonry and Judaism (Francmasonerie și iudaism),* http://www.bessel.org/masjud.htm;

Bush, George, *Skull ó* Bones and the New World Order (Skull&Bones și Noua Ordine Mondială),* www.freedomdomain.com;

Bustos, Pablo, *La crisis de la globalización neoliberal y el nuevo escenario abierto en la región (Criza globalizârii neoliberale și noua scenă deschisă în regiune),* La Ciudad Futura. Revista de Cultura Socialista. Argentina, August 2004;

Deverell, John, *Black Plays Host to World Leaders,* Toronto Star. 30 mai '96;

El arma de destrucción masiva más terrible: el mercado (Cea mai teribilă armă de distrugere în masă:piața de consum), www.cnt-ait.info;

El fin de la Guerra Fría (Sfârșitul Războiului Rece), http://www.historiasiglo20.org/FGF/fin.htm;

González Souza, Luis, *¿Justicia infinita o negocio redondo? (Justiție infinită sau afacere grasă?),* www.rebelion.org;

Historia secreta de la Unión Europea (Istoria secretă a Uniunii Europene), www.voltairenet.org;

Katson, Trisha, *Bilderberg to Meet Secretly in Toronto (întâlnirea secretă a Clubului Bilderberg la Toronto),* The Spotlight, News Reléase;

Lamrani, Salim, *Reporteros Sin Fronteras guarda silencio sobre un periodista encarcelado por los militares estadounidenses en Iraq (Reporten fără frontiere păstrează tăcerea despre un ziarist încarcerat de militarii nord-americani în Irak);*

Lawoetey-Pierre Ajavon, *Inmigración desechable: los negreros de los tiempos modernos (Imigrație de neglijat: traficanții de sclavi ai timpurilor moderne),* www.tlaxcala.es;

Mahdi Darius Nazemroaya, *La marcha bada la guerra: preparativos navales en el Golfo Pérsico y en el Mediterráneo oriental (I) (Mersul catre război: pregătiri navale în Golful Persic și în Mediterana orientală),* www.tlaxcala.es;

Makow, Henry, *Cuentos de Control Mental y Tiranía Mundial. De Hiroshima al 11 de Septiembre (Povestiri despre controlul minții și tirania mondială. De la Hiroshima la 11 septembrie),* www.animalweb.cl;

New World Order Intelligence (Inteligența Noii Ordini Mondiale), www.inforamp.net;

Peters, Mike, *The Bilderberg Group and the project of European unification (Clubul Bilderberg și proiectul unificării Europei);*

Petras, James, *Elecciones en EEUU. La Perversión de la Justicia (Alegeri în SUA. Perversiunea Justiției),* www.tlaxcala.es;

Richardson, Kerry, *The Bohemian Grave and the Nuclear Weapons Industry: Some Connections (Bohemian Grove și industria armelor nucleare: conexiuni),* http://www.sonic.net/^kerry/bohemian/grove-nukes.html;

Roque Alonso, Santiago, *La manipulación psicológica de la población y la desintegración social (Manipularea psihologică a populației și dezintegrarea socială)* www.free-news.org;

The Bilderberg Group: The Invizible Power House (Grupul Bilderberg: invizibilul club al puterii), Nexus Magazine, Dec'95-Ian'96;

The Tavistock Institute, el mejor secreto guardado de América. (Institutul Tavistock, secretul cel mai bine păstrat al Americii). www.free-news.org;

The Truth about Bohemian Grove (Adevărul despre Bohemian Grove), www. counterpunch.org;

Vargas Aguirre, Mónica Alejandra, *La gobernabilidad democrática como estrategia de dominación versus la Democracia como filosofía de vida. (Guvernarea democratică drept strategie de dominare versus Democrația ca filosofic de viață),* www.rcci.net;

Vicent, Manuel, *Felipe e la computadora (Felipe și computerul),* El País, 30-10-1982;

SITE-URI

www.trilateral.org
www. bilderberg. org
www.europarl.europa.eu
www. elfaronacional. corn. ar
www.freepressinternational.com
www.wikipedia.com
www.biografiasyvidas.com
www.nuevorden.net
www. educateyourself. org
www.patagoniaargentina.8m.net
www.thedossier.ukonline.co.uk
www.8sutun.com
www.luche/vuelve,corn.ar
www.propagandamatrix.com
www.indybay.org
www.gle.org
www.avizora.com
www.solidaridad.net
www.fluvium.org
www.glomjal.tripod.com
www.scg33esp.org
www.profesionalespcm.org
www.sinexcusas2015.org
www.biblebelievers.org.au
www. iarnoticias.com
www. monografías. com
www. government-propaganda. com
www.geocities.com/mason_inf7020_pergaminos-zelds.deoc
www.cibeles.org/landmarks003.htm
www.4rie.com
www. insurgente, org
www.syti.net
www.incipe.org
www.sonomacountyfreepress.com
www.exposingsatanism.org/
www.angelfire.com/mo/LaEsperanzaCoronada/page4.html
www.freedomain.com/illumin.html
www.government-propaganda.com/binladenl.html
www.newyorker.com
www.geocities.com/lord_visionary/secretsocietyindex.htm
www.free-news.org/NOM_Neoliberalismo_03.htm
www.forumdesalternatives.org/articulo.php?id= 1825